

Giới thiệu Rượu Yêu

Thể loại: Hiện đại, sự sinh ly tử biệt, trâu già gặm cỏ non, 3S - đặc biệt đặc biệt sắc

Editor: PNam Tiểu Thư

giới thiệu 1:

Con dâu thứ hai nhà họ Tôn thực sự rất đẹp, mắt sáng, môi mọng, gò má cao, mũi nhỏ. Cậu hai nhà họ Tôn rất thương cô dâu, hận không thể đem theo cô dâu bên mình mỗi khi ra ngoài.

Nhưng có một điều thật lạ, mỗi khi hai người đi chung, cậu ta đều đỏ mặt. Sao thế nhỉ, đáng nhẽ người đỏ mặt là cô dâu mới đúng.

giới thiệu 2:

Thôi Kiệu Hôn thật sự là không có tình cảm gì với Tôn Dịch, trùng hợp anh là vật để cô hả giận cái thứ phú nhị đại đáng ghét kia thôi.

Thôi được rồi...cũng do Tôn Dịch thực sự đẹp trai. Nhưng dù đẹp thì cô cũng đâu thiếu hơi đàn ông đến mức ăn của thầy mình cơ chứ. nếu như là người yêu thì cũng thôi đi, còn lòi cô về nhà làm gì?

A, chết rồi. Lâu ngày ở chung, quen mặt quá đến mức mỗi ngày đều muốn gặp anh rồi sao? Ôi, không được đâu, Tôn Dịch, anh làm cô điên mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Con gái mà khóc thì sẽ không đẹp

Ánh nắng mặt trời hơi chói chang, Thôi Kiệu Hôn đứng trước cổng ký túc xá vừa che nắng vừa mắng cái tên khốn Chu Lâm kia.

Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Thôi Kiệu Hôn đã sớm nói với Chu Lâm rằng ngày này sẽ cùng nhau đi ăn lẩu, sau đó mua một chút đồ dùng cho ngày mai, tiếp theo sẽ cùng nhau qua nhà anh vui vẻ.

Hay lắm, vậy mà bây giờ đã quá giờ hẹn gần hai tiếng đồng hồ rồi mà Chu Lâm vẫn chưa xuất hiện để đón cô. Chu Lâm à Chu Lâm, anh dám để em làm con ngỗng* phơi thân ở đây!

(*Con ngỗng: ý chỉ Kiệu Hôn chờ đợi lâu đến dài cổ.)

Thôi Kiệu Hôn thở phì phì giậm chân mấy cái, mấy thanh niên cùng trường vừa đi ngang qua, nhìn thấy cặp chân dài thon dưới lớp váy ngắn không ngừng lên xuống thì đỏ mặt điên cuồng huyết sát.

“Người đẹp, đừng có giậm mạnh quá, chân em không đau nhưng mà lòng bọn anh đau đó nha, a ha ha.”

“Đau em gái mày!” Vốn trời đã nóng rồi, lại còn gặp bọn điên này, Thôi Kiệu Hôn lập tức nổi máu, cô không nói hai lời cúi người bắt lấy hòn đá nhỏ cạnh chân ném tới đám thanh niên đó, “Cút đi, một lũ ngu xuẩn! Đừng để bà đây gặp lại bọn mày, bằng không bà đây đánh chết bọn mày! Khốn kiếp!”

Đám thanh niên kinh hoàng co chân bỏ chạy, vội vàng vàng muốn rời khỏi đây. Trời ạ, người gì mà hung dữ quá vậy.

Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng lưng của mấy thanh niên đó, hừ một tiếng lấy điện thoại trong túi ra, nhấn gọi cho số điện thoại gần nhất trong lịch sử.

“Alo?” Tiếng chuông vang lên chưa được mấy giây thì bên kia đã truyền đến giọng nói khàn khàn của Chu Lâm.

Thôi Kiệu Hôn nhú chặt hàng mày, cô gần như là quát lên: “Anh đang ở đâu hả! Em đang nhấn cho anh mười cái tin rồi, tại sao giờ này vẫn chưa xuất hiện!”

“Hôn Hôn à...” Bên kia Chu Lâm còn chưa dứt lời, thì một âm thanh kỳ lạ khác đã truyền vào tai Thôi Kiệu Hôn: “Chu Lâm, đừng dừng...”

Chu Lâm, đừng dừng... Chu Lâm, đừng dừng... Chu Lâm, đừng dừng...

“Chu Lâm!” Thôi Kiệu Hôn hét lên một tiếng, cô cắn răng rống vào điện thoại: “Mẹ kiếp anh tên khốn! Để tôi xem đời anh có yên hay không, chúng ta chia tay!” Rống xong Thôi Kiệu Hôn lập tức đập máy, mặc kệ tiếng gọi của Chu Lâm vội vã ở bên kia.

Thôi Kiệu Hôn tức đến ói máu, cô không ngừng đá bay những hòn đá dưới chân mình, điên cuồng giậm chân đến mức đôi giày cao gót cũng muốn gãy.

“Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!” Thôi Kiệu Hôn thở hổn hển, một người qua đường lướt ngang không khỏi tò mò quay đầu nhìn lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Cút đi!” Thôi Kiệu Hôn quát lên một tiếng, người kia bị dọa sợ vội vã chạy đi.

Chu Lâm là bạn trai của Thôi Kiệu Hôn, hai người quen nhau từ hai năm trước, tình cảm nói ra cũng rất tốt. Quan hệ qua lại rất là đẹp đẽ.

Vốn dĩ từ khi mới bước vào đại học Lưu Sơ, Thôi Kiệu Hôn đã được mọi người tặng cho cái danh hoa khôi của khoa chính trị. Người đẹp, đối nhân xử thế không tệ, thành tích học tập lại cao, chỉ trong chớp mắt, cái danh hoa khôi này lan rộng khắp mọi nơi. Đầu đầu nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn, mọi người sẽ không keo kiệt mà mở lời chào hỏi: “Người đẹp, chào em”

Dĩ nhiên, mặt đẹp thân cũng đẹp. Nếu nói theo kiểu hoa mỹ, thì thân hình Thôi Kiệu Hôn đúng là mê người, như một yêu tinh hóa thân đầy dọa dẫm ông. Ngực cup C săn chắc, eo nhỏ gọn mảnh khảnh, cặp mông tròn trịa mềm mại. Thôi Kiệu Hôn là người tập yoga, thể hình và một số loại thể dục dụng cụ khác, cho nên cơ thể xinh đẹp săn chắc này nở không chỉ một mà là mười.

Nhớ có lần liên đoàn tổ chức một hội thao, Thôi Kiệu Hôn miễn cưỡng tham gia hoạt động nhảy múa tập thể. Trong khi các nữ sinh khác còn đang cố gắng gấp người, thì bản thân cô đã mấy vòng lộn nhào ba trăm sáu mươi độ cuộn đầu xuống chân.

Lúc đó người xem ai ai cũng kinh hồn, cũng là từ lúc đó danh tiếng người đẹp của cô cũng bay xa đến tận sinh viên năm cuối.

Đến khi kết thúc học phần năm nhất, thông lệ cũ sẽ bầu chọn Hoa hậu giảng đường cho mùa học mới. Khi đó Thôi Kiệu Hôn cũng có tham gia, trải qua vài vòng thi thì được mang cái vương miện lên đầu, trực tiếp từ “người đẹp” biến thành “Hoa hậu”.

Mà nói, mỹ nhân lúc nào cũng nghĩ đến người đứng cạnh mình hoặc là mỹ nam, hoặc là rùa vàng. Bắt đầu năm hai thì có rất nhiều, rất nhiều nam sinh hỏi quen cô, nhưng mà từ đầu đến cuối Thôi Kiệu Hôn chưa từng để mắt đến ai. Cho đến khi tên phú nhị đại Chu Lâm xuất hiện.

Không phải là trước kia chưa từng có người giàu có theo đuổi, nhưng Chu Lâm này lại vô cùng đặc biệt. Bởi vì cùng bằng tuổi cô, nhưng Chu Lâm đã trở thành tổng giám đốc của một công ty lớn ở Thượng Hải, sở hữu số gia sản kếch xù của người cha quá cố, hiện nay đến trường chỉ là nghe theo lời trường bố trí trong nhà mà thôi.

Bề ngoài Chu Lâm cũng rất khá, hoàn toàn đúng với cái danh “play boy”. Sở dĩ cô chọn quen anh cũng bởi vì anh khiến cô thỏa mãn lòng hư vinh. Anh sẽ sẵn sàng mua cho cô một chiếc xe hơi đắt giá, một căn nhà sang trọng tuyệt hảo với những thứ xa xỉ mà người thường không dễ có.

Dù biết chuyện lợi dụng Chu Lâm là không tốt, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn biết anh quen cô cũng đâu phải là không lợi dụng cô. Thường xuyên đi với nhau đến các hộp đêm, quán bar, tiệc rượu, thậm chí là những nơi hiêm hách khác. Chu Lâm biến cô thành người của anh cũng để được thỏa mãn lòng hư vinh cô có người yêu mỹ lệ như cô thôi.

Vốn rằng tình cảm hai người ban đầu là như thế, nhưng dần dà về sau thì lại thay đổi. Chu Lâm nói rằng anh đã thật sự yêu cô, mà Thôi Kiệu Hôn cũng đã có tình cảm với anh. Qua lại một năm, hai người bước đến mối quan hệ gấp mặt cha mẹ. Tuy rằng nói cái này hơi sớm, nhưng mà khi đó tình cảm mặn nồng, Chu Lâm thật sự cho rằng hai người sẽ chắc chắn về chung một nhà.

Cha Chu Lâm mất, mẹ anh thì rất ưng cô. Thôi Kiệu Hôn ra mắt người nhà Chu Lâm, nhưng anh lại không được ra mắt cha mẹ cô.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ, anh là người đã có sự nghiệp, tuy rằng chưa vững chắc nhưng cũng là một người có tiếng, lời anh nói ra sẽ khó mà rút lại được. Còn về phần cô, ai biết được sau này hai người chia tay, con gái mới lớn biết nói như thế nào với cha mẹ?

Cứ như thế như thế, hiện giờ thì cũng đúng hết với suy nghĩ ngày đó của Thôi Kiệu Hôn rồi. Thôi Kiệu Hôn ngồi xổm xuống bên đường, mối quan hệ hai người đang tốt lắm, sao Chu Lâm lại đi với người con gái khác?

Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng mà thật ra cảm giác đau lòng lại nặng nề hơn. Thôi Kiệu Hôn yêu Chu Lâm, cô không chối. Tình cảm của cô đối với anh từ lâu đã rất sâu rồi, bây giờ nói chia tay là chia tay như thế nào cho được.

Một cô gái hai mươi tuổi hơn, thật ra mà nói, tuy Chu Lâm không phải tình đầu của Thôi Kiệu Hôn, nhưng tình cảm cô dành cho anh rất nhiều, rất nhiều. Cô không hiểu mình làm sai cái gì, cho dù thời gian một tháng hè trải qua vừa rồi, cô dành thời gian đêm nào cũng nói chuyện qua điện thoại, ngọt ngào vui vẻ như cũ.

Nhưng đến khi cô trở về trường cách đây hai tuần, Chu Lâm lại nói anh chưa thể quay về được. Cô không trách, chỉ dặn ngày cuối hè hãy đến đi chơi với nhau. Mấy ngày nay gọi điện Chu Lâm đều nói anh bận, không có thời gian gọi cho cô được. Thôi Kiệu Hôn cũng không trách, cô nói anh giữ sức khỏe.

Đến tận bây giờ, cô gọi anh không bắt máy, nhắn cho anh hơn mười tin nhắn. Cuối cùng khi anh nhận điện thoại, cô lại nghe giọng của người phụ nữ đang cạnh anh.

Giọng điệu đó, cô đã từng trải qua, làm sao mà không hiểu chuyện hai người đang làm là gì cơ chứ? Lẽ ra Thôi Kiệu Hôn nên sớm biết mới đúng, kể từ khi cô về nhà anh đã có vấn đề. Từ những câu chữ, thời gian cuộc gọi ngắn dần và rồi đến chuyện hôm nay.

Thôi Kiệu Hôn cúi đầu bật khóc. Cô sợ nhất là bị phản bội, cô rất sợ.

Ánh chiều phủ xuống thân hình người con gái nhỏ bé. Mái tóc cô dài rũ nhẹ qua bờ vai mảnh khảnh, tựa như dòng nước mắt đang không ngừng chảy xuống đôi gò má non mịn. Tầm thân cô khẽ run rẩy, tiếng thút thít xót lòng bật lên trong gió.

Làn váy trắng bị lay động nhẹ, tiếng bước chân chậm rãi vang đều. Khi sợi tóc mềm mại cuối cùng bị rơi xuống khuỷu tay Thôi Kiệu Hôn, ánh nắng trên đỉnh đầu đã bị che chắn, bóng râm phủ khuất làn da hơi ửng đỏ của cô.

Thôi Kiệu Hôn hít mũi ngược mắt nhìn, trước mặt cô là đôi giày da bóng loáng sang trọng, ống quần tây ôm lấy cẳng chân thon của người trước mặt.

“Bạn học, em có sao không?” Giọng nói ấm áp mang theo hơi thở mềm mại vang lên từ trên cao. Thôi Kiệu Hôn mở to mắt ngẩng đầu.

“Tôi thấy em ngồi dưới nắng lâu như thế, sẽ không tốt cho bản thân đâu.” Người đàn ông vươn tay mỉm cười, toan muốn đỡ Thôi Kiệu Hôn đứng dậy.

Nụ cười anh ta dịu dàng, đôi mắt sáng như ngôi sao lấp lánh vui vẻ, anh ta nắm lấy hai tay Thôi Kiệu Hôn, thân hình cao lớn hơn cúi xuống, anh ta nói: “Đừng khóc, con gái mà khóc sẽ không đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chia tay

Người đàn ông nở nụ cười tỏa nắng, còn chói hơn cả ánh mặt trời.

“Sao em lại khóc? Khăn này, lau mặt đi.” Anh lấy một cái khăn tay từ trong túi ra đưa cho cô.

Thôi Kiệu Hôn hít mũi nhận lấy, đưa lên mặt lau từng chút một, miệng nói cảm ơn rồi cứ nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Anh ta rất là đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đường nét cứng rắn cương nghị, khác với nụ cười trên bên môi mềm mại và dịu dàng. Tóc anh ta vuốt cao, thời thượng, gọn gàng, một màu đen sạch sẽ.

Một thân anh ta là bộ tây trang đen sang trọng, toàn thân tỏa ra mùi vị đàn ông chững chạc thành đạt. Thôi Kiệu Hôn thầm đánh giá mấy lượt, cuối cùng bày ra vẻ yếu đuối nhu nhược nói: “Anh có xe không, có thể giúp tôi một chuyện không?”

“Có, chuyện gì?” Anh vẫn cười như thế.

“Ngày mai đã phải lên lớp, hiện giờ tôi vẫn chưa có đồ đạc đầy đủ, anh có thể cho tôi quá giang về nhà được không?” Đôi mắt cô long lanh long lanh, bờ môi căng mọng chu ra nũng nịu hết mức.

Đôi mắt anh chậm rãi sáng lên, sau đó gật đầu đáp: “Được.”

Ai ôi, trai đẹp lại còn tốt bụng. Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng lưng của anh mà vui vẻ nở nụ cười thích thú.

Anh nói cô cứ đứng ở chỗ râm mát đợi anh, anh lái xe đến sau. Đợi khoảng gần ba phút đồng hồ, Thôi Kiệu Hôn sung sướng ngồi trên chiếc Vivere. A a a, rùa vàng rùa vàng rùa vàng rùa vàng, Thôi Kiệu Hôn giống như là quên hết buồn bã mà reo hò trong lòng.

“Nhà em ở đâu?”

“Đây, địa chỉ này.” Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng lấy địa chỉ nhà của Chu Lâm ra rồi đưa cho anh. Sau đó nói: “Anh nhanh một chút nha, mẹ tôi sớm đi ra ngoài, sợ về không kịp bà sẽ khóa cửa mất!”

Theo tính cách của Chu Lâm chắc chắn anh ta sẽ đuổi người nằm cạnh ra ngoài, rồi sẽ xông khỏi cửa chạy đi. Tuy rằng không biết Chu Lâm có còn yêu mình hay không, nhưng Thôi Kiệu Hôn nghĩ anh ta sẽ không muốn mất một cô bạn gái xinh đẹp như cô đâu.

Mà muốn bắt mặt Chu Lâm quan hệ bên ngoài với người khác, thì Thôi Kiệu Hôn phải nhờ vào tài lái xe của người bên cạnh rồi. Chu Lâm phản bội cô trước, cho dù bây giờ tình cảm của cô đối với anh ta nhiều như thế này cũng sẽ không điên mà tiếp tục giữ mối quan hệ này!

Người đàn ông bên cạnh gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng đạp chân ga lái xe.

“Em tên gì?” Trả điện thoại lại cho Thôi Kiệu Hôn, anh hỏi.

“Thôi Kiệu Hôn.”

“Thôi Kiều Hôn?”

“Anh biết tôi sao?” Cô đưa mắt về phía anh, tò mò nhìn nhìn.

“Biết.” Rề cưa, anh bật cười đáp: “Hoa hậu giảng đường Lư Sơ ba năm liên tục.”

“Ha ha.” Thôi Kiều Hôn ngượng ngùng cười hai tiếng. Ôi ôi, danh tiếng của cô bay xa bay xa. “Vậy anh tên gì? Sao anh lại biết tôi?”

“Tôn Dịch, trên diễn đàn trường có rất nhiều thông tin về em.” Cho nên vừa nghe tên đã biết ngay cô là Hoa hậu giảng đường đó.

Thôi Kiều Hôn gật gù, sau đó yên lặng không nói gì thêm. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính, từng ngôi nhà san sát lướt nhanh như gió, đoàn người trên phố vội vàng bước đi.

Trong số những người vội vã đó, cũng có Thôi Kiều Hôn cô...

Tôn Dịch lướt nhìn nửa gò má của cô gái bên cạnh, trong lòng không rõ đang buồn hay đang vui.

Vốn dĩ hôm nay anh có buổi họp cuối cùng ở Lư Sơ, từ công ty anh trai trở về còn chưa kịp chạy vào trong, đậu xe xong lại thấy Hoa hậu của trường ngồi khóc một mình.

Phải, anh sớm biết cô tên là Thôi Kiều Hôn, cũng đoán được mấy phần vì sao cô lại khóc. Lúc cô hét lên hai chữ “Chia tay”, giọng nói nghèn nghẹn, giận dữ lại đau khổ vang lên xuyên thấu bầu trời, làm sao mà anh không nghe được chứ?

Bạn trai của Hoa hậu Tôn Dịch cũng biết, đó là một cậu thanh niên tài giỏi nhưng lại thích chơi bời. Thời gian hai người quen nhau oanh động cả trường, dù rằng Tôn Dịch dạy cho sinh viên năm cuối, nhưng ít nhiều lại rõ được tình hình của cặp đôi trai tài gái sắc năm ba này.

Trong lòng nghĩ rằng nên mặc kệ bọn họ đi, Thôi Kiều Hôn khóc một lúc thấy mệt rồi sẽ dừng thôi. Nhưng mà không biết trong đầu bị hỏng chỗ nào, Tôn Dịch lại ngồi yên trong xe cách cô một đoạn không xa, cứ như vậy nhìn cô ở đó. Điện thoại có mấy cuộc gọi đến, Tôn Dịch nhận máy nói anh có việc gấp đột xuất, nếu có chuyện quan trọng thì khi về anh sẽ đến trường sau.

Đợi cho đến hơn hai mươi phút sau, người Tôn Dịch cũng cảm thấy không thoải mái, vậy mà cô gái Thôi Kiều Hôn kia hững hờ chịu khổ như vậy, một người đàn ông như anh lập tức dâng lên cảm giác thương hoa tiếc ngọc.

Cho nên Tôn Dịch không suy nghĩ nhiều, mở cửa đi mấy bước đến trước mặt cô, đỡ cô dậy và rồi bây giờ thì chờ cô về nhà.

Lòng anh nói, đây là học sinh trường mình, Tôn Dịch anh không thể lơ là được.

Nhưng mà đến lúc Thôi Kiều Hôn bước xuống xe, chạy lên “nhà cô”, tiếng động ầm ĩ vang ra ngoài, bóng dáng cô chật vật chạy đến xe anh, trên khuôn mặt xinh đẹp lại là dòng nước mắt đáng ghét thì Tôn Dịch nghĩ, khôn kiếp, dùng có đau lòng nữa có được hay không!

Khi nhìn thấy Thôi Kiều Hôn đập cửa xông vào phòng, điều đầu tiên mà Chu Lân nghĩ có lẽ là tại sao anh ta lại ngu ngốc như vậy.

Chu Lân hoảng sợ đẩy mạnh người phụ nữ đang phủ thân trên người anh ta. Thôi Kiều Hôn khóc lớn chạy đến vùng cho anh ta hai cái tát, sau đó còn không kịp để cho anh ta đứng dậy đã chạy ra ngoài.

“Kiệu Hôn, Kiệu Hôn.” Chu Lân vớ tay lấy bộ áo ngủ bọc nhanh qua người, anh ta vội vã chạy theo gọi cô lại.

“Chu Lân, tôi ghét anh!” Thôi Kiều Hôn đứng giữa phòng khách, cô chỉ ngón tay vào Chu Lân hét: “Tôi yêu anh như vậy, anh lại dám làm thế với tôi. Anh nói anh cưới tôi vào nhà, cuối cùng lại ngủ chung với người phụ nữ khác, anh có còn là con người hay không!”

“Kiệu Hôn, em nghe anh nói, nghe anh nói đi.” Chu Lân sợ hãi chạy đến, một phen muốn ôm cô vào lòng.

Nhưng Thôi Kiều Hôn lại tàn nhẫn đẩy anh ta ra, vùng tay thêm cho anh ta một cái tát. Nước mắt cô rơi như mưa, từng giọt từng giọt thấm dẫm vào trái tim đang rỉ máu của Chu Lân: “Anh đừng chạm vào người tôi! Đồ dơ bẩn!”

Cô đẩy mạnh anh một cái, sau đó vụt chạy ra ngoài. Hai má Chu Lân bị cô đánh mà ửng đỏ, anh ta nâng tay ôm má phải, chôn chân tại chỗ nhìn bóng lưng cô chạy đi.

Chu Lân muốn đuổi theo, nhưng không hiểu vì sao chân mình như đang đeo chì, nặng nề chẳng thể nhấc lên nổi. Anh đưa mắt nhìn bóng dáng người con gái mảnh mai đang nức nở kia, lòng anh đau như bị kim châm đâm phải.

“Kiệu Hôn...”

“Chu Lân, chuyện gì vậy?” Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói dịu dàng của người phụ nữ vang lên.

Chu Lâm giật mình quay đầu lại, nhìn thấy Á Giáng Lân đang chậm rãi đi xuống bậc thang, anh ta lập tức quát lên giận dữ: “Cô câm miệng!”

“A.” Á Giáng Lân thấy Chu Lâm nổi giận cũng không nóng nảy, cô ta chỉ bật cười nói: “Anh hung với tôi làm gì, không phải anh đã rất cuồng nhiệt với tôi sao?”

“Á Giáng Lân, tôi nói cho cô biết, nếu như tôi và Kiệu Hôn không đến với nhau được nữa, thì cô đừng nghĩ sống yên ở cái Thượng Hải này!” Câu cuối Chu Lâm rống lên, anh ta bắt lấy cái túi xách đặt trên bàn của cô ta ném về phía cửa, “Cút đi!”

Á Giáng Lân vừa chỉnh áo vừa chậm rãi bước đi, hầu như không xem lời đe dọa của Chu Lâm ra gì.

Thôi, mặc kệ anh ta nổi cáu như thế nào, cô ta cũng không tin anh ta dám làm gì cô! Mà đáng lý ra, người nói câu đó phải đúng là Á Giáng Lân cô ta mới đúng chứ.

Nhớ đến những hình ảnh còn lưu lại trong điện thoại mình, Á Giáng Lân ngược lại vô cùng vui vẻ, cô ta nhặt túi xách, sau đó không quay đầu mà nói: “Chu Lâm, anh nghĩ Kiệu Hôn sẽ tiếp tục yêu anh sao? Đừng nói bây giờ anh cho cô ta đứng tên nửa số cổ phiếu của công ty nhà anh, chỉ cần tôi đưa những thứ mà tôi đang có cho cô ta, tôi nghĩ rằng không chỉ có Hoa hậu Lưu Sơ mà là cả cái Thượng Hải này sẽ quay lưng lại với anh đó.”

Á Giáng Lân cười lên mấy tiếng, giọng điệu nham hiểm khiến cho từng từng lớp lớp da gà Chu Lâm nổi lên. Khi anh ta chuẩn bị ném đồ đến bên người cô ta, Á Giáng Lân đã nhanh chóng rời khỏi căn nhà rộng lớn này.

Đến khi tiếng xe của Á Giáng Lân đã vang xa, bây giờ Chu Lâm mới ngã ngồi xuống ghế sofa.

Hai tay anh ta ôm đầu, trước mặt dần hiện lên khuôn mặt khổ sở của Thôi Kiệu Hôn, tim anh ta giống như bị rách ra, chảy từng giọt máu.

Kiệu Hôn, anh không phải như em nghĩ. Xin em tin anh, xin em tin anh...

Gà Trống: Ban đầu tôi chẳng mong xuất hiện cái anh Chu này, nhưng mà Hi lại yêu thích thể loại tay ba giữa hiện tại và tương lai. Nhưng mà độc giả yên tâm đi, đảm bảo anh Chu sẽ nhanh chóng bị loại trừ ngay thôi, bất chấp em gái Hi làm trò, tôi sẽ bảo vệ nguyên tắc một đối một của mình. Ha.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Người đàn ông tốt bụng

Tôn Dịch theo lời Thôi Kiệu Hôn lái xe đưa cô đến công viên thành phố.

Cả một đoạn đường Tôn Dịch chỉ lẳng lẳng lái xe, hầu như không một tiếng động nghe Thôi Kiệu Hôn khóc.

Anh không biết an ủi cô như thế nào, nghĩ đến mình không thân không thích, đối với cả hai chỉ là thân phận người qua đường và thầy trò tương lai ra, Tôn Dịch sợ mình làm quá sẽ dọa cô chạy mất.

Ây, nói như thế nào thì nhan sắc của Hoa hậu giảng đường cũng khiến anh có chút mê mẩn. Có lẽ là vì muốn hẹn hò với bạn trai, cho nên hôm nay Thôi Kiệu Hôn mặc đồ rất xinh đẹp; áo ngắn tay hồng cổ tim khoét sâu, phối hợp váy trắng ngắn và đôi cao gót đen. Với gương mặt quyến rũ, thân hình nóng bỏng, đôi chân thon dài và đôi mắt mềm mại như cô, thật ra mà nói, nhìn qua khó có ai nghĩ rằng cô là học sinh năm cuối đại học.

Thôi Kiệu Hôn ôm chặt túi xách trong ngực, đôi mắt đắm lệ nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Cô nhớ lại khuôn mặt của người phụ nữ trong phòng Chu Lâm, đó chính là người từng bị thua cuộc trong vòng chung kết Hoa hậu giảng đường năm ngoái, kẻ mà Thôi Kiệu Hôn ghét nhất ở khoa triết học, Á Giáng Lân.

Cô ta từ lâu đã có ý với Chu Lâm bạn trai của cô, gia thế cô ta hiển hách, tuy rằng không bằng Chu Lâm nhưng có thể nói là đứng đầu khoa triết học. Cô ta là một người phụ nữ rất đáng kinh tởm.

Vì muốn được Chu Lâm để ý đến, Á Giáng Lân đã từng tìm người cố tình bày ra vụ cưỡng bức chính mình, sau đó để cho Chu Lâm cứu giúp và từ từ đi sâu mối quan hệ. Lúc đó Thôi Kiệu Hôn biết được rõ ràng sự tình ở chỗ cô bạn cùng phòng, cô đã cười mắng đúng là một con ả ngu xuẩn.

Nhớ đến khi đó, một vài lớp khoa chính trị cùng nhau tổ chức một buổi tiệc chào đón thành viên mới vào khoa, Á Giáng Lân có bạn ở khoa này, có cơ hội tiếp xúc cô ta đã đi chung với đoàn người của Thôi Kiệu Hôn và Chu Lâm.

Thừa dịp Chu Lâm đi ra ngoài, cô ta đã đi theo và sắp xếp tình huống vô cùng vô cùng chu đáo. Kể cả là người đàn ông nhận tiền cô ta còn đánh mấy cái vào mặt cô ta nữa. Bởi vì không muốn gây ra chuyện chẳng lành, cho nên Chu Lâm mới miễn cưỡng giúp đỡ.

Tuy rằng khi đó tình cảm của hai người Thôi Kiệu Hôn và Chu Lâm chưa có sâu đậm cho mấy, nhưng mang danh là bạn trai cô, Chu Lâm thật sự chẳng

có ham muốn gì với Á Giáng Lận. Nơi diễn ra cuộc ẩu đả cũng cách phòng bao Thôi Kiệu Hôn ngồi không xa, thấy Chu Lân trở ra lâu mà chưa quay lại, mấy người bạn trong phòng mới nói Thôi Kiệu Hôn ra ngoài tìm anh.

Cũng may chuyện còn chưa có đến mức giới hạn, Chu Lân chỉ là ăn mấy đấm, rồi một nụ hôn của Á Giáng Lận rồi xong, Thôi Kiệu Hôn cũng chẳng mấy để tâm.

Sau chuyện đó mấy hôm thì Chu Lân mới biết toàn bộ đều là có kế hoạch sẵn. Điều này khiến cho anh ta vô cùng điên tiết. Cho nên mỗi khi nghe thấy câu: “Á Giáng Lận khoa triết học tìm anh kia” của người khác thì Chu Lân sẽ nổi nóng, mà việc theo đuổi người đã có bạn gái của Á Giáng Lận cũng càng thêm khó khăn.

Nhưng mà chẳng phải Chu Lân nói anh rất ghét Á Giáng Lận hay sao? Tại sao nay lại làm chuyện đó với cô ta cơ chứ? Chẳng lẽ những ngày qua anh đều gạt cô, lén lút qua lại với Á Giáng Lận sao?

Nghĩ đến những gì mình đã trao cho anh ta, Thôi Kiệu Hôn không nhịn được mà khóc đến thương tâm, giọng nói nức nở không ngừng gọi tên Chu Lân.

Tôn Dịch nghe thấy từng tiếng thút thít nghèn nghẹn của người con gái, lông mày anh nhíu chặt một chỗ. Chỉ là một tên đàn ông thôi mà, có cần phải khóc đến thế không chứ?

Tuy rằng không biết rõ được chuyện của đôi trai gái này, nhưng mà trong tận thâm tâm Tôn Dịch đã tự mặc định để người yêu của mình khóc như thế này thì cậu thanh niên kia đúng là sai thật!

Anh đập mạnh chân ga, không đến mấy phút đã lái xe đến khu công viên vắng vẻ.

“Tôi xuống trước.” Dừng xe ở ven đường, Tôn Dịch nhẹ nói một câu, sau đó tháo dây an toàn bước ra ngoài. Một cô gái đang trong tình trạng như vậy thì nên có không gian riêng thì hơn.

Thôi Kiệu Hôn không đáp lời, để mặc anh đi ra, còn mình ngồi trong xe nắm chặt điện thoại mà chảy nước mắt.

Điện thoại cô đang reo chuông, sáng lên từng dòng tin nhắn của người cô yêu. Chu Lân nói hãy tin anh, đừng rời xa anh, anh xin lỗi, xin lỗi.

Cô bất lực cúi đầu, cuối cùng cũng hít một hơi nhấc máy cuộc gọi đến của Chu Lân.

“Hôn Hôn, em đang ở đâu? Anh xin lỗi, cho anh giải thích có được không? Đừng chia tay, xin em đó, đừng chia tay...”

“Chu Lân, tôi đã nhìn thấy tất cả, anh còn muốn giải thích điều gì?” Cô hét lên, giọng nói cay nghiệt xen lẫn thất vọng.

Đầu dây bên kia, Chu Lân thờ hồn hèn bình ổn tâm tình, anh nhắm chặt mắt, gấp gấp nói: “Sự tình không như em nghĩ đâu, Hôn Hôn, em tin anh đi có được không?”

“Được, tôi tin sự tình không như tôi thấy, vậy tôi hỏi anh, tại sao khi cuộc gọi tôi đến, tôi nói chia tay, anh còn không đến tìm tôi? Ngược lại còn tiếp tục làm ra những chuyện bậy bạ với Á Giáng Lận nữa? Nếu anh là tôi, anh sẽ như thế nào!”

“Hôn Hôn...”

“Đừng gọi tôi là Hôn Hôn!” Cô cắn răng, nâng tay vội lau đi dòng nước mắt, “Chu Lân, chúng ta kết thúc, tôi rất hối hận, tôi rất hối hận!” Lời nói đó như một con dao sắc bén, không những đâm vào tim Chu Lân ở đầu dây bên kia, mà còn giống như ghim vào lòng Thôi Kiệu Hôn.

Cô nhanh chóng dập máy, tắt nguồn điện thoại, sau đó ngồi yên mà thờ gập.

Nếu sớm biết Chu Lân sẽ như thế này, Thôi Kiệu Hôn cô có chết cũng sẽ không yêu anh ta! Cô thật sự vô cùng hối hận, không chỉ hối hận bản thân đã ngu ngốc tin tưởng anh ta, cô hối hận mình đã vội vàng trao cho anh ta những thứ quý giá của mình. Á Giáng Lận, Chu Lân, hai người cứ đợi đó đi, để tôi xem các người có sống yên được không!

Thôi Kiệu Hôn nhắm mắt, cuối cùng khi đôi mắt đó mở ra, sóng nước nơi đáy mắt đã lặn xuống không còn một dấu tích.

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, lúc này mới phát hiện ra mình đã đến công viên rồi. Ban nãy người đàn ông kia nói anh ta xuống xe trước, bây giờ anh ta đâu rồi nhỉ?

Người đàn ông đó tên là Tôn Dịch, nhưng nghe tên sao lại quen tai thế nào ấy? Thôi Kiệu Hôn tháo dây an toàn ra, sau đó cũng bước xuống xe.

Trước tiên phải nói lời cảm ơn anh ta mới phải, đúng là một người tốt mà, không những đẹp trai mà còn biết giúp đỡ người khác nữa.

Thôi Kiệu Hôn đi lòng vòng khắp nơi, cuối cùng mới thấy bóng người Tôn Dịch ngồi trên dãy ghế đá cách nơi đậu xe rất xa.

Bóng lưng anh ta cao lớn, vai rộng rắn chắc, tấm thân được ôm trọn trong bộ tây trang sang trọng đẹp đẽ. Thôi Kiệu Hôn bước chậm đến chỗ ngồi của Tôn Dịch, cô gọi nhẹ một tiếng: “Anh Tôn?”

Bờ vai người đàn ông giật lên một cái, sau đó anh ta quay đầu lại nhìn Thôi Kiệu Hôn.

Ánh nắng ban chiều phủ xuống đỉnh đầu Tôn Dịch, đôi mắt anh giống như tỏa ra từng tia sáng dịu dàng. Tôn Dịch mỉm cười, “À, có phải khóc xong rồi cảm thấy rất thoải mái không? Nhìn em bây giờ tốt hơn ban nãy rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Em là bông hoa xinh đẹp nhất

Ngay tại khoảnh khắc Tôn Dịch mỉm cười, Thôi Kiệu Hôn cứ nghĩ là mình lạc vào thế giới thần tiên rồi.

Nhưng mà khoảnh khắc đó chưa tồn tại hết phút đầu tiên, Thôi Kiệu Hôn đã bừng tỉnh.

Nụ cười này rất là quen mắt! Trí nhớ của Thôi Kiệu Hôn rất tốt, nhìn vào điệu cười này của người đàn ông trước mặt, cô lập tức nhớ đến vị giám khảo cuộc thi Hoa hậu giảng đường hai năm trước.

Trong vòng thi ứng xử, có một người đã hỏi là giáo viên năm cuối đã đặt câu hỏi cho cô, sau đó vị thầy giáo đó đã nở nụ cười khen cô đối đáp rất tốt.

“A, thầy Tôn!” Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc từng mắt, khuôn mặt hiện vẻ không thể nào tin nổi.

“Ừ, em biết tôi à?” Tôn Dịch vẫn mỉm cười như cũ, đôi mắt càng sáng hơn nữa.

“Biết, biết chứ.” Thôi Kiệu Hôn toét miệng cười, “Hai năm trước thầy là giám khảo vòng ứng xử của em, thầy có nhớ không?”

“À, tất nhiên là nhớ.” Tôn Dịch gật gù, sau đó anh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Đến đây ngồi một lát đi.”

“Dạ.” Thôi Kiệu Hôn ngượng ngừng bước đến ngồi xuống.

Ai ôi, trong lòng cô than thầm, cảm giác ngồi cạnh giáo viên của mình thật sự là không thoải mái chút nào mà.

“Sao thế? Em không khỏe à?” Tôn Dịch thấy vẻ mặt như bị táo bón của Thôi Kiệu Hôn, rất quan tâm hỏi.

Cô “A” một tiếng sau đó vội vàng lắc đầu. Tôn Dịch cười cười, anh cũng không nói nữa, chỉ thả lỏng toàn thân ngồi đó thư giãn, tựa như cảm giác ngồi yên như thế này khiến anh rất thích thú.

“Thầy Tôn...” Thôi Kiệu Hôn nhìn anh, thập phần mất tự nhiên nói: “Chuyện vừa nãy thật là ngại quá, em không biết thầy là thầy Tôn.” Thật là mất hết thể diện mà.

“Không sao.” Tôn Dịch không mấy dễ tâm nói: “Dù sao nói ra thì tôi cũng sắp là giảng viên lớp em, đây coi như là một phần trách nhiệm của tôi đi.”

Thôi Kiệu Hôn lại cười gượng hai tiếng. Cô ôm túi xách, sau đó cũng không dám hỏi thêm lời nào. Trong lòng cô dù rằng không kích động như ban nãy nữa, nhưng cảm xúc vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Dành cho Chu Lâm hai năm, thì ít nhiều gì sâu trong Thôi Kiệu Hôn hiện giờ vẫn cảm thấy không mấy dễ chịu. Cô nhìn thẳng về phía trước, thầm nghĩ tới nay đợi hội tụ với mấy cô bạn cùng phòng rồi, chắc chắn cô sẽ thông báo chuyện mình và Chu Lâm chia tay, sau đó xem tình hình thế nào mà tính tiếp.

Nhưng mà theo tính cách của Á Giáng Lân, Thôi Kiệu Hôn lại bắt đầu tính toán. Cô ta nắm trọn khoa triết học trong tay, người ở khoa triết học đó một trăm phần trăm là theo cô ta, cho dù trong số những người đó có nhiều người mến mộ Thôi Kiệu Hôn cô, nhưng hẳn là sẽ không ai dám làm quá gì ngoại trừ lên lún bỏ phiếu bầu chọn cho cô.

Nếu nói theo kiểu ngu ngốc thì có lẽ Á Giáng Lân chính là chị cả của khoa triết học mấy năm nay rồi. Như thế thì chắc chắn không cần bản thân Thôi Kiệu Hôn cô phát ra thông tin chia tay với Chu Lâm, có lẽ ngay từ khoảnh khắc cô ngồi xuống cái ghế này thì Á Giáng Lân đã bắt tay vào việc phát tán tin tức cô ta và Chu Lâm đang qua lại với nhau rồi.

Hừ hừ, như vậy cũng được! Nếu cái đó được thông qua lời Á Giáng Lân truyền trên diễn đàn của Lưu Sơ, vậy thì Thôi Kiệu Hôn cô cũng sẽ bớt đi chút sức lực trong việc này.

Dù sao thì ngày hai người cô và Chu Lâm yêu nhau cả trường ai mà không biết chứ. Nói ra bây giờ có cái chuyện này xảy ra thì tin chắc rằng ai cũng sẽ nghĩ xấu về hai người Chu Lâm và Á Giáng Lân thôi.

Thôi Kiệu Hôn khịt mũi một cái, trong đầu quay vòng vòng những chuyện mình sẽ làm. Tôn Dịch ngồi cạnh cô, mắt anh chỉ lim dim lại, trong con người hiện lên hình ảnh cô gái xinh đẹp ngồi bên đang trầm tư suy nghĩ.

Về mặt cô rất là nghiêm túc, tựa như đang nghĩ về những chuyện quan trọng ghê gớm lắm. Nhưng mà Tôn Dịch lại có thể đoán ra được, thật sự cô chỉ đang nghĩ làm thế nào để khiến người bạn trai kia của cô bề mặt mà thôi.

Hàng lông mày thanh tú của Hoa hậu trường Lưu Sơ hơi nhíu lại, Tôn Dịch bắt gặp cũng làm theo. Đôi môi cô khẽ mím lại, Tôn Dịch bắt gặp cũng muốn mím theo. Cô hít hít cái mũi nhỏ nhắn, lần này Tôn Dịch lại muốn tiến đến véo cho mấy cái.

Bỗng nhiên Thôi Kiệt Hôn cắn môi, làm cho Tôn Dịch thiếu chút nữa là phóng tới vỗ lấy cắn môi cô luôn. Ai ôi, không được rồi, anh bị cái gì vậy chứ!

Thôi Kiệt Hôn là học sinh của anh, chỉ là người qua đường tiện tay giúp đỡ mà thôi. Tôn Dịch nhanh chóng xoay đầu, không tiếp tục nhìn người con gái này nữa.

Anh sợ anh còn tiếp tục nhìn, chắc chắn anh sẽ nổi máu điên mất.

Trong lúc Tôn Dịch đang điên cuồng nhắc nhở bản thân, lại hồ nghi có phải mình đã đến tuổi lấy vợ rồi không, thì anh nghe được giọng nói của Thôi Kiệt Hôn đang gọi điện thoại.

“Thật vậy ư?”

“Ha ha, khá lắm! Khốn kiếp, mình không tin mọi người lại chấp nhận được con ả đó.”

“Được, mình lập tức sẽ trở về ngay.”

Thôi Kiệt Hôn đập máy. Cuộc gọi đến là từ Lý Nhĩ Vy, một cô bạn cùng phòng ký túc xá, cô ấy nói rằng trên diễn đàn trường đã có tin tức Á Giáng Lân đang qua lại với Chu Lâm. Và đúng như những suy nghĩ của Thôi Kiệt Hôn, sinh viên của ban triết học đa số đều nói giúp cho Á Giáng Lân, trực tiếp cho rằng hai người đó xứng đôi cả gia thế lẫn bề ngoài.

Nhưng chỉ có ban triết học là nghĩ như thế, còn lại sinh viên toàn trường đều hướng về phía của Hoa hậu giảng đường là Thôi Kiệt Hôn cô.

Điều đó cũng phải thôi, ai bảo sự thật là con ả Á Giáng Lân kia là một tiểu tam đệ tiện kia chứ.

Hừ hừ. Thôi Kiệt Hôn cắt điện thoại, sau đó nhìn Tôn Dịch nói: “Thầy Tôn, hiện giờ em có việc gấp cần trở lại trường, thầy có tiện về cho em quá giảng đường không?”

Tôn Dịch mỉm cười, không nghĩ nhiều lập tức gật đầu. Sau đó hai người cùng nhau trở lại xe.

Lần này trên đường trở về, ngược lại Tôn Dịch đi rất chậm. Anh rõ cô không hề gấp, nhìn dáng vẻ sung sướng khi người gặp họa kia thì chắc chắn rằng cô đang bày trò nghĩ kế rồi.

Tôn Dịch lái xe, đến đoạn đèn đỏ anh hỏi: “Em học lớp nào?”

“A.” Thôi Kiệt Hôn lục lợi trí nhớ, đáp: “Lớp H28, khoa chính trị.”

“Ồ, trùng hợp thật, tôi dạy chính trị lớp em.” Tôn Dịch tỏ ra vui vẻ, thật ra thì toàn khoa chính trị ba mươi lớp thì anh dạy hết hai mươi lớp rồi.

“À.” Thôi Kiệt Hôn cũng không ngạc nhiên mấy, nhưng bất chợt nhớ đến chuyện ngày hôm nay, cô lập tức trở nên khẩn trương: “Thầy Tôn, chuyện hôm nay...”

“Tôi không biết gì cả.” Đèn chuyển sang màu xanh, Tôn Dịch cười cười nói.

Cảm thấy Tôn Dịch cũng sẽ không rồi hơi mà nghĩ nhiều, cho nên Thôi Kiệt Hôn cũng không nói nữa, chỉ cảm ơn một tiếng sau đó quay đầu nhìn ra ngoài. Nhưng mà cô lại không biết, những tương chuyện này mãi mãi bị chìm xuống đất, nào đâu rất lâu rất lâu về sau, vẫn có người cau có nhắc lại chuyện này, không những gắt gỏng với cô, người đó còn dỗi hờn đòi cách ly cô một thời gian nữa cơ. Ày, cái này thì để sau hẵng nói, chuyện trước mắt chính là bỗng nhiên Tôn Dịch cảm thấy rất chờ mong ngày mai sẽ đến lớp của Hoa hậu.

Hiện giờ cũng đã là gần năm giờ, các sinh viên ở ký túc xá bắt đầu lục đục người thì đi ra người thì đi vào. Cổng ký túc xá hơi đông, không khí đang vô cùng sôi nổi, bỗng chiếc Vivere sang trọng chậm chạp chạy tới làm cho tất cả ngạc nhiên trở mặt nhìn.

Ai ôi, chiếc xe này không phải là chiếc xe huyền thoại của lão Tôn giảng viên năm cuối sao? Nay tới ký túc xá nữ để làm cái gì thế nhỉ?

Trong khi mọi người đang tò mò nhìn chăm chăm chiếc xe, thì cánh cửa ghế lái đã nhanh chóng mở ra, sau đó mọi người lại tròn to mắt nhìn thấy người trong cuộc của đề tài mới nổi lên trên diễn đàn trường, Hoa hậu giảng đường, hoa khôi khoa chính trị, bạn gái “cũ” của đại gia Chu Lâm, người đứng đầu các cuộc thi toàn diện của nữ sinh Lưu Sơ, Thôi Kiệt Hôn a a a.

“Mẹ ơi, cứu con với.” Đầu đó vang lên tiếng hét thấu trời của một người nào đó, tiếp theo đó là hàng loạt máy ảnh được đưa lên.

Chưa đến hai phút, diễn đàn trường Lưu Sơ lại tăng thêm một đề tài nóng mấu mới, vô cùng mấu chó, vô cùng thú vị: “Hoa hậu Thôi Kiệt Hôn, mỹ nhân xinh đẹp bước ra từ Vivere của lão Tôn” ba la ba la ba la...

Vốn dĩ chuyện cũng không đáng phải bật chế độ đèn đỏ lên đâu, chẳng qua là người tạo đề tài này là một nữ sinh đầu óc toàn là tiểu thuyết ngôn tình các thứ. Từ khi nhìn thấy cặp chân dài của Thôi Kiệu Hôn là đã nghĩ ra hết toàn bộ cảnh tượng mê người giữa một lão giáo và cô học trò xinh đẹp rồi.

Hu hu, đừng có trách cô ấy, chẳng phải trong trường này cũng có mấy cặp đôi giảng viên và sinh viên sao! Hừ, đã thế lão Tôn hơn ba mươi tuổi rồi mà còn chưa có con chưa có vợ cũng chưa có người yêu. Ai biết được lão để ý Hoa hậu của trường từ lâu, nay thấy tình cảnh cặp đôi đại gia Chu Lâm và mỹ nhân xa lạ, cho nên lão thừa nước đục thả câu, một phen muốn đem cái cặp chân kia dán lên người mình chứ. Khụ, không nên nói nữa, càng nói càng lên máu.

Trên thế gian này chẳng có gì là không thể xảy ra được cả. Cho nên, sau khi đề tài được mở ra trong vòng năm phút, đã lập tức đá văng đề tài “Tình yêu tuyệt đẹp của Á Giáng Lân và Chu Lâm” rồi.

Thôi Kiệu Hôn cảm thấy có rất nhiều ánh mắt kì lạ phóng tới mình, quay đầu lại nhìn nhưng chẳng thấy có cái gì khác lạ ngoài việc các sinh viên đang xì xầm gì đó.

Cô không thèm quan tâm nữa, đóng cửa xe rồi cúi đầu chào người ngồi bên trong: “Cảm ơn thầy Tôn, mong rằng ngày mai sẽ gặp lại thầy.”

“Không có gì, hẹn gặp lại, tạm biệt.” Tôn Dịch mỉm cười sau đó lái xe rời đi.

Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng chiếc xe khuất sau ngã rẽ, lúc này cô mới xoay người đi vào cổng.

Cả đoạn đường đi, mặc dù Thôi Kiệu Hôn cảm thấy vô cùng khó chịu trong người, nhưng mang cái danh vang dội từ lâu, cho nên ngoài mặt cô vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, hoàn hảo trở thành một cô gái dịu dàng khác hẳn hình tượng buổi trưa.

Lên đến phòng, điều đầu tiên Thôi Kiệu Hôn làm chính là rống lên một tiếng. Sau đó không đợi cho tinh thần của ba người trong phòng trở lại bình thường, Thôi Kiệu Hôn đã nhảy lên giường đấm liên tục xuống nệm.

“Á! Kiệu Hôn cậu bình tĩnh đi!” Lý Nhĩ Vy là người phục hồi đầu tiên, cô chạy nhanh đến chỗ Thôi Kiệu Hôn kéo chân bạn mình xuống.

Lục Phiến Nhu và Tường Lệ sau đó cũng chạy lại chỗ giường Thôi Kiệu Hôn, miệng không ngừng an ủi cô.

“Làm sao vậy chứ! Cái tên khốn Chu Lâm đó, mình nhất định sẽ chinh chết hắn ta! Đừng có khóc, ai ôi Kiệu Hôn đừng khóc.” Tường Lệ vừa nấn mông Thôi Kiệu Hôn vừa nói.

“Lệ Lệ, cậu lại ăn đậu hũ của mình.” Thôi Kiệu Hôn quát lên, sau đó lật người bật dậy, giận dữ nói: “Mình là ai mà lại khóc vì cái tên đó chứ hả!”

Ba người Tường Lệ gạt mình nhìn nhau, bọn họ nhìn khuôn mặt giận dữ của cô, viên mắt hơi ửng lên thì cũng ngầm hiểu với nhau đôi chút.

“Đến đây, cho tớ ôm một cái.” Tường Lệ chồm người muốn ôm Thôi Kiệu Hôn, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào bờ vai của người đẹp, thì Tường Lệ đã bị mắng: “Ôm cái khi! Đừng tưởng tới việc ăn đậu hũ của tớ!”

Mọi người cùng nhau bật cười, cười xong lại cùng nhau thở dài.

“Được rồi, hôm nay tớ chẳng mua được cái gì cho ngày mai cả, hay là tối nay chúng ta cùng nhau đi mua đồ đi, được không?” Thôi Kiệu Hôn khoác vai Lý Nhĩ Vy, đập Tường Lệ một cái, rồi lại hôn lên mặt Lục Phiến Nhu nói.

Ba người phì một tiếng, cũng không có nói gì về chuyện của cô và Chu Lâm nữa. Mọi người đợi khi Thôi Kiệu Hôn ôm đồ vào phòng tắm, mới tụm đầu với nhau bàn bạc.

Mặc dù không muốn để cho Thôi Kiệu Hôn phiền muộn, nhưng chọc cho người đẹp phòng ký túc xá này không vui, bọn họ nhất định sẽ không để cho Chu Lâm và Á Giáng Lân vui vẻ với nhau được đâu!

Ấy, mà nghe nói Thôi Kiệu Hôn đi chung với thầy Tôn, không biết có gian tình gì không nữa.

Tuy rằng cái này thật ra cũng không có khả năng cao, nhưng mà thầy Tôn là lão già hơn ba mươi rồi, không đâu lại để cho Thôi Kiệu Hôn ngồi xe mình làm cái gì?

Lại nói, nếu như sự thật là thầy Tôn và Kiệu Hôn có quan hệ gì đó, thì tính ra cũng không phải là cô chịu thiệt thòi. Đàn ông như thầy Tôn ấy hả, bề ngoài bảnh bao chừng chạc, mặc dù chỉ làm giảng viên, nhưng gia cảnh lại không kém phần hiển hách.

Ôi, ai mà chẳng biết nhà thầy Tôn làm ăn rất lớn hả? Hừ, được lắm! Nếu như Chu Lâm dám tặng cho Thôi Kiệu Hôn cái danh “bạn gái cũ”, thì bọn cô sẽ cho hắn ta thấy, bông hoa xinh đẹp này chính là bông hoa đẹp nhất, tươi nhất, mỹ lệ nhất!

Á Giáng Lân kia, xì, để xem Chu Lâm và thầy Tôn, ai hơn ai!

Gà Trống: Gatsuma nói rằng anh ấy muốn vẽ tranh, tôi hỏi Tiểu Hi, cô ấy nói muốn cảnh “máu” được chảy nhanh, cho nên đoán chừng các độc giả sẽ sớm được “uống máu” thôi. Nhưng nói trước là ngày “đổ máu” đầu tiên sẽ không nhiều đâu nhé, chẳng qua là mỹ nhân họ Thôi còn đang mơ hồ không

muốn làm chuyện quá lố với người không quen thuộc thôi...

Tiểu Hi: Gà, anh nói nhiều quá, để độc giả tự cảm nhận.

Gà Trống:...

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Giá như tôi biết tôi có tình cảm với Hoa hậu của chúng ta

Sáng sớm ngày hôm sau, đúng tám giờ sẽ bắt đầu buổi học đầu tiên của sinh viên năm cuối, mở màn cho những chuỗi ngày đen tối cày trâu đất chó.

Thôi Kiệu Hôn cùng Lục Phiến Nhu đến lớp, hai người các cô học chung khoa cùng lớp, còn hai người kia thì một ở thiết kế mỹ thuật, một thì ở điện tử.

Là ngày đầu tiên, cho nên lòng hăng hái của sinh viên năm cuối được tăng cao đến gần một trăm phần trăm. Lúc Thôi Kiệu Hôn và Lục Phiến Nhu bước vào lớp, thì trong lớp đã sớm đông đủ mọi người.

“Chào người đẹp.” Mọi người nhìn theo bước chân của Thôi Kiệu Hôn, vui vẻ mở lời chào hỏi, hầu như không ai muốn nói tới vấn đề của cô và Chu Lân.

Thôi Kiệu Hôn mỉm cười gật đầu, thoát nhìn rất có phong thái nữ vương.

“Người đẹp, năm nay cậu có muốn tham gia thành phần ban cán sự lớp hay không?” Một thanh niên cùng lớp bốn năm với cô, tên là Phùng Lộc chạy đến hỏi.

Anh ta có mái tóc dài, phủ qua bên trán trông mấy phần lưu manh, mấy phần tuấn lãng. Phùng Lộc là thư ký lớp từ trước đến nay, thông thường ở Lư Sơ, một lớp học bắt đầu từ năm nhất, thì mãi hết bốn năm về sau thành viên trong lớp sẽ không hề thay đổi. Nếu có thay đổi, thì chỉ là những người có điểm học phần kém phải thi lại, hoặc muốn ép học phần, hoặc nhiều lý do không muốn tiếp tục thì mới chuyển lớp.

Cho nên, từ năm học đầu tiên, mọi người đã bầu chọn Phùng Lộc là thư ký lớp, sau đó về sau anh ta cũng mãi là thư ký lớp, cũng là người viết danh sách ban cán bộ.

Nếu như là ba năm trước, Thôi Kiệu Hôn tự xưng mình tài giỏi, đứng đầu danh sách làm lớp trưởng, thì năm nay, thật sự cô chẳng muốn phí tổn hơi sức vào những chuyện ngoài lề như học tập này. Cô muốn năm nay sẽ thi tốt, hoàn thành xong khóa học Lư Sơ, như vậy mới không uổng phí bốn năm cuộc đời được. Nghĩ như vậy, Thôi Kiệu Hôn nhẹ nhàng lắc đầu, cô giải thích: “Tôi muốn chăm chú việc học hơn.”

“Chao ôi.” Mọi người trong lớp nghe thế cùng nhau thở dài.

Những năm Kiệu Hôn làm lớp trưởng, thật sự rất là sung sướng nha. Chuyện gì cô cũng làm, chuyện gì cũng đỡ thay cho mọi người. Chẳng những xinh đẹp mà còn tốt bụng, luôn làm nể này nể mặt cái lớp học này đó.

“Ha ha, đừng bày ra cái vẻ mặt đó, Hôn Hôn sẽ không làm đâu.” Lục Phiến Nhu mấy phần cũng bị nhiễm máu của người chị họ mình là Tường Lệ. Cô ấy vươn tay, lập tức nhắm trúng cái eo nhỏ của Thôi Kiệu Hôn xoa xoa nắn nắn.

“Đừng có đùa nữa!” Phùng Lộc giận dữ gạt “đôi bàn tay sói” của Tường Lệ ra khỏi vòng eo kia. Hừ hừ, làm ơn đi có được không, tại sao cùng là bạn bè con gái, Kiệu Hôn một kiểu, bạn thân của cô lại một kiểu thế kia a a a!

Lục Phiến Nhu ha hả cười, sau đó tiếp tục công tác “nồi mẩu sói” mang danh “thử chất liệu vải mặc” bộ đồ của Thôi Kiệu Hôn.

Cả lớp xem như cũng đã quen thuộc cái thể loại này rồi, dù gì cái hình ảnh này không phải là mới gặp lần đầu. Hừm, để xem, bề ngoài Lục Phiến Nhu rất là yếu đuối, là loại hình nhu nhược dịu dàng, không hề có vẻ háo sắc giống như Tường Lệ hay là hung dữ như Lý Nhị Vy.

Thôi Kiệu Hôn mỉm cười nhìn một lượt mọi người, mặc kệ cái tay đang mò mẫm trên eo mình, cô mở điện thoại lướt diễn đàn trường một chút.

Vừa mở số ID thành công, hộp thư tin tới lập tức ồ ạt hiện lên, đến mức màn hình điện thoại cô cũng muốn lắc lắc.

Khoa trương khoa trương khoa trương. Thôi Kiệu Hôn khịt mũi mở hộp thư ra nhìn, tổng cộng có hơn một trăm tin nhắn của bạn học quen biết, mấy mươi tin nhắn thoại và vô số dòng bình luận được gắn thẻ.

Cô nghĩ một chút, ắt hẳn tin nhắn chủ yếu là hỏi thăm tình hình cô thôi. Ừm, cũng là một tin như mười, Thôi Kiệu Hôn không chán chừ nhanh tay nhấp

vào phần bình luận được gắn thẻ.

Dùng 3G mạng nhanh đến chóng mặt, ngay tức thì màn hình điện thoại bừng sáng dòng đề tài nổi bật đánh dấu* đầu trang: “Hoa hậu Thôi Kiệu Hôn, mỹ nhân xinh đẹp bước ra từ Vivere của lão Tôn...”.

(*Đánh dấu: tựa như bài ghim trên Facebook của chúng ta.)

Trong khoảnh khắc đó, hình ảnh ngày hôm qua khi thầy Tôn chở mình về trường lập tức tái hiện lại ngay trước mắt Thôi Kiệu Hôn. Không phải chứ! Chẳng lẽ đũa điên nào lại ảo tưởng tình huống điên khùng này hả!

Cô nhanh chóng lướt xuống phía dưới, đề tài đính kèm rất nhiều hình ảnh, đại đa số đều là ngay tại giây phút cô cười toét miệng vô cùng rạng rỡ, khuôn mặt vô cùng hạnh phúc chào người trong xe.

Cái gì vậy hả! Người chụp hình thất sự là “có tâm” quá, mẹ nó chứ, cô nhớ lúc đó mặt cô rất là mất tự nhiên có được hay không! Ông trời ơi, tiếp xúc thân mật với thầy giáo của mình như vậy rất là áp lực đó. Ôi ôi, chết rồi chết rồi, nhờ đâu thầy Tôn thấy được đề tài nổi bật này, không chừng thầy sẽ gây khó dễ cho cô trong tương lai, thầy chấm điểm tốt nghiệp, có khi nào cô sẽ ở lại phân môn chính trị hay không!

Hu hu, làm ơn, xin trời xin trời, tha cho cô tha cho cô.

Thôi Kiệu Hôn khóc than trong lòng run rẩy kéo xuống bình luận phía dưới.

Trái tim nhỏ bé YY: Ông trời ơi, xin hãy giáng xuống cho con một cú sấm, để con chết đi cho rồi.

Tâm tình cô thập phần giống như vị đại gia “Trái tim nhỏ bé YY” này.

Người đẹp mê trai: Ngao ngao ngao, lão Tôn rất cù!

Thôi Kiệu Hôn không nghĩ tới vì sao “Người đẹp mê trai” này lại nói thầy Tôn như thế. Chẳng lẽ thầy Tôn có vấn đề gì gì gì?

Thích sờ mông Hôn Hôn: Tôi hận, vì sao em lại không ngồi xe tôi hả Hôn Hôn? Hôn Hôn...

Thôi Kiệu Hôn: “...” Cô không nghĩ tới lại có người có sở thích sờ mông cô. Lạy trời, xin phép mọi người cho cô thổ huyết.

P phía dưới bình luận của người đó còn có rất nhiều rất nhiều bình luận con khác, đại đa số đều là mắng chủ thớt vô liêm sỉ.

Mặc dù các dòng bình luận phía sau có chút buồn cười, nhưng mà tâm trạng của Thôi Kiệu Hôn lại chẳng thể nào vui nổi.

Bởi vì, dòng bình luận cuối cùng đã kết thúc đề tài với dòng thông báo đề tài này không thể tiếp tục bình luận được nữa:

“Dịch: Giả như tôi biết tôi có tình cảm với Hoa hậu của chúng ta.”

Đó là bình luận được nhiều người yêu thích nhất, được trả lời nhiều nhất, có hàm ý sâu sắc nhất...

“Dịch” ở đây chính là thầy Tôn, hu hu, thầy Tôn tên chính là một chữ Dịch.

“Phiến Nhu, Phiến Nhu, cậu đâm tởm một dao đi...” Thôi Kiệu Hôn tuyệt vọng tắt điện thoại, than thở ôm lấy Lục Phiến Nhu.

Bức tranh sau đó là Lục Phiến Nhu sung sướng sờ cặp mông tròn trịa của cô bạn thân mình, miệng vừa an ủi vừa nhai nhai thức ăn.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị đón tiếp thầy mới của chúng ta đi.” Lớp trưởng đại nhân nhìn thấy giảng viên bắt đầu đi lên, nhanh chóng chạy vào lớp hét lên một tiếng, rồi lại ào ào bay về chỗ ngồi.

Thôi Kiệu Hôn thờ phỉ phỉ ngồi dậy ngay ngắn, tâm trạng thoáng chốc ổn định, hôm nay là bắt đầu năm học mới, cô phải cố gắng tạo ấn tượng tốt với giảng viên chính của mình, như vậy thì cuộc sống sau này của cô mới yên ổn được.

Thôi Kiệu Hôn ngồi thẳng lưng, trung ra bộ mặt mỉm cười xinh đẹp. Nhưng mà nụ cười đó còn chưa kịp duy trì ở phút thứ năm, khi nhìn thấy giảng viên bước vào lớp học mình, nụ cười trên môi của cô lập tức cứng ngắc.

Thầy giáo mặc tây trang sang trọng, giấy da hàng hiệu bóng loáng, mái tóc cao gọn gàng sạch sẽ, làn da trắng bật lên hàng mây rậm dài tinh xảo, đôi mắt thấy sáng bừng, sóng nước tận đáy mắt ẩn hiện xinh đẹp lại mơ hồ lấp lánh.

Thầy giáo bước đến bục giảng, đặt cặp sách lên bàn, thầy vuốt mũi, thoạt nhìn thầy hết như một người sắp đang trong phòng họp nghiêm túc. Khóe môi thầy khẽ câu lên, ánh mắt Thôi Kiệu Hôn tối đi, nhìn yết hầu gọi cảm thốt ra từng câu từng chữ rõ ràng.

Thầy nói: “Chào các em, tên tôi là Tôn Dịch, rất vui vì được làm giảng viên chính của lớp H28 này.”

Nếu như là ngày trước, khi cha mẹ nói rằng trên đời này luôn luôn tồn tại hai thứ “Duyên phận” và “Định mệnh”, thì Tôn Dịch sẽ thán than mà chối bỏ hai thứ đó.

Nhưng mà so với hiện tại thì, Tôn Dịch thật sự rất muốn tin hai câu cửa miệng của cha mẹ mình.

Khi hiệu trưởng nói câu: “Thầy Tôn, năm nay thầy làm giảng viên chính cho H28 khoa chính trị đi nhé, lớp đó rất khá, phù hợp với bài giảng nâng cao của thầy”, Tôn Dịch nghĩ, có phải mình rất có duyên với Hoa hậu Lưu Sơ hay không.

Tối hôm qua trở về nhà, theo thói quen Tôn Dịch sẽ lên diễn đàn trường xem chút thông báo. Vốn dĩ muốn hỏi các giảng viên khác cuộc họp hôm nay như thế nào, nhưng mà khi anh cập nhật ID xong, các thông báo từ hộp thư và gắn thẻ của rất nhiều khiến cho Tôn Dịch rất là ngạc nhiên. Tuy anh thường hay truy cập, nhưng nề hà tuổi tác và phiền phức, cho nên rất ít người nhắn tin hoặc gắn thẻ anh vào các đề tài của trường.

Nhưng mà hôm nay không ngờ tới thông báo nhiều đến mức dòng thông báo cũng phải hiện thị dấu cộng*.

Bấm vào xem thử, màn hình máy tính liền đập vào mắt anh là dòng chữ đỏ chói: “Hoa hậu Thôi Kiệu Hôn, mỹ nhân xinh đẹp bước ra từ Vivere của lão Tôn...”.

Điểm nhấn mạnh khiến cho Tôn Dịch chú ý nhất chính là “Lão Tôn”.

Lão Tôn? Lão Tôn? Lão Tôn trời ơi Lão Tôn...

Anh già đến mức bị mọi người tặng cho cái danh “lão Tôn” sao?

Rất là đã kích người, Tôn Dịch lại nhìn tên đề tài này. Anh nhớ đến chiều đưa Thôi Kiệu Hôn về ký túc xá.

Ái chà, hóa ra sinh viên Lưu Sơ lại có trí tưởng tượng phong phú đến vậy sao?

Tôn Dịch bật cười thành tiếng, anh chậm rãi nhích chuột xuống đọc bình luận. Đọc một lát, cuối cùng bình luận khiến anh để tâm nhất chính là của một cô nữ sinh có danh là “Giang tiên tử”: Ha, vừa bị bạn trai đá cho nên bám chân lão Tôn sao?

Bình luận của nữ sinh đó có rất nhiều hồi âm. Tôn Dịch hơi nhíu mày nhấp chuột vào ID của “Giang tiên tử”.

Một nữ sinh khoa triết học, năm cuối có vẻ ngoài rất là đẹp đẽ. Ày, nhưng mà so ra thì Thôi Kiệu Hôn vẫn đẹp hơn nữ sinh này.

Trong lòng Tôn Dịch thầm so sánh qua lại, cuối cùng anh cũng chẳng quan tâm bạn học “Giang tiên tử” này nữa. Ôi chao, học triết đáng lý ra phải đặt cái tên có ý nghĩa hay hay chút chứ, “tiên tử” là cái gì, nghe thật là buồn nôn.

Quay lại trang đề tài mà mình được gắn thẻ vào, Tôn Dịch suy ngẫm mình có nên nói vài câu gì đó giải thích hay không.

Hừm, nếu như giải thích, có lẽ bạn học Thôi Kiệu Hôn cũng sẽ đồng ý, nhưng mà... sâu tận thâm tâm, thật ra Tôn Dịch anh chẳng muốn giải thích chút nào.

Hừ, vậy thì không giải thích. Nhưng mà không giải thích, chẳng đâu lại phá hủy danh dự của con gái nhà người ta. Lại nói bọn trẻ này đúng là vô lễ, dám nói anh là “lão già”.

Hắc, thôi thì viết một câu gì đó ản ý chút cũng được đúng không? Trước mắt bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt sắc sảo của nữ sinh Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch không nhịn được mơ màng.

Cuối cùng, trong lúc anh còn mơ hồ về Hoa hậu Lưu Sơ, thì khi tỉnh lại, không biết từ lúc nào anh đã đăng dòng bình luận lên, “Giả như tôi biết tôi có tình cảm với Hoa hậu của chúng ta.”.

Các dòng bình luận đang nhảy liên tục lập tức lặng xuống. Ai ôi, các em, thật sự thầy không muốn nói ra một câu dọa người như vậy.

Ôi chao, vốn dĩ trong đầu nghĩ khác, lại không biết được ngón tay lại hoạt động một cách ngu xuẩn như vậy. Thôi, dù gì bình luận cũng không thể xóa được. Tôn Dịch khẽ mắng một tiếng, sau đó nhắn tin cho một người làm việc trong bộ phận quản lý diễn đàn, lập tức xóa đề tài này đi. Nhưng mà không hiểu sao người đó lại nói đề tài này không xóa được, chỉ có thể chặn bình luận và yêu thích thôi.

Hừ, như vậy cũng có khác gì mấy đâu chứ, chỉ cần mọi người có thể đọc được những con chữ trong đề tài đó, cũng đủ khiến cho Tôn Dịch anh không vui rồi. Nhưng mà... ài, làm sao được. Anh không thể nào tìm người giỏi mạng xóa bài, cho nên đành phải mặc kệ những lời nói riêng về đề tài khiến anh bất mãn này.

Tâm trạng Tôn Dịch cứ bức bối như vậy, mãi cho đến khi sáng ngày hôm sau, ngày đầu tiên nhận lớp giảng, con khó chịu trong lòng anh mới giảm được đôi chút.

Hóa ra, anh và cô lại có duyên như vậy. Ha ha, nghĩ tới việc dạy học cho cô gái xinh đẹp Thôi Kiệu Hôn thôi là Tôn Dịch lại cảm thấy rất thích thú.

Nhưng mà khoan đã! Tôn Dịch Tôn Dịch! Tại sao anh lại nghĩ đến cái loại chuyện như vậy được cơ chứ! Không hay rồi không hay rồi, anh phải ổn định lại tâm trạng của mình mới được.

Ây ôi, đúng là chết tiệt mà! Ma xui quỳ khiến như thế nào, sao Tôn Dịch anh lại gọi Thôi Kiệu Hôn đến phòng giảng viên riêng của mình để gặp mặt kia chứ!

Tôn Dịch ơi là Tôn Dịch, anh điên rồi! Con bé Hoa hậu đó chính là học trò của mình, không được nảy sinh ý xấu với con bé được.

Mẹ ơi, có ai nói cho Tôn Dịch biết đi, tại sao khi mặc đồng phục của trường, con bé Thôi Kiệu Hôn kia lại xinh đẹp đến thế a a a.

Khốn kiếp, Tôn Dịch, mau đuổi con bé Thôi Kiệu Hôn đó ra khỏi phòng mau! Nếu không, anh sẽ không nhịn nổi mà tiến đến ôm con bé đó mất!

(*Dấu cộng: tựa như trong Facebook, khi thông báo đạt đến giới hạn hơn một trăm, nó sẽ hiển thị “99+” đó, ở đây có thể Tiểu Hi là không phải người Trung, cho nên mới cùng Gà Trống đề ra loại diễn đàn hiển thị như thế.v.)

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thầy Tôn rất là bánh trai

“Thầy... thầy có việc gì không ạ?”

Lúc Thôi Kiệu Hôn nghe thầy Tôn gọi tên mình gấp riềng cuối giờ, điều đầu tiên mà cô nghĩ, chính là có khi nào thầy tới là muốn nói về cái đề tài trên diễn đàn không?

Hu hu, thầy ơi, em không có lỗi, em không biết gì cả, em vô tội a a.

Tôn Dịch nhìn vẻ mặt sợ sệt như một con thỏ đang bị đe dọa kia của Thôi Kiệu Hôn, anh không nhịn được nhúm mày hỏi: “Em sợ tôi à?”

“Dạ không.” Thôi Kiệu Hôn lập tức lắc đầu, xi, có kẻ cướp nào lại nói mình là ăn cướp không.

Tôn Dịch híp mắt mỉm cười, anh đưa tay về phía ghế ngồi đối diện bàn làm việc của mình nói: “Em ngồi đi.”

Cô ngượng ngùng bước tới, lại gượng cười ngồi xuống.

Lúc này, Tôn Dịch mới lơ mơ suy nghĩ lý do vì sao mình gọi cô bạn học này đến đây. Nhưng mà suy nghĩ một lúc, đầu óc vẫn không nghĩ được lý do là vì sao. Cái này... thật ra chỉ là muốn gọi cô đến cho vui thôi, chứ anh có biết anh gọi cô lúc nào, làm gì đâu. (PNam: Tạm thời cho rằng anh đang muốn nhìn chị đi (๑-ω-๑))

“À... Thật ra thì tôi muốn hỏi là thành phần ban cán sự lớp em đã bầu chọn xong chưa?” Có lẽ đây là lý do thích hợp nhất rồi.

Thôi Kiệu Hôn nghe thế không cần suy nghĩ lập tức đáp: “Cái này là do Phùng Lộc đảm trách, cậu ấy là thư ký của lớp ạ.”

“Ồ, mọi năm em vẫn làm lớp trưởng, vậy năm nay em có làm nữa không?”

“Dạ không.” Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng, sao ai cũng muốn hỏi cái này thế nhỉ. “Em muốn chú tâm vào việc học hơn.”

“À...” Tôn Dịch gật gù, đáy mắt phản chiếu bóng dáng mỹ lệ dịu dàng khác hẳn với ngày hôm qua, khoe môi anh nhếch lên, hỏi tiếp: “Em giỏi nhất môn nào?”

“Toán cao cấp.”

“Kém nhất môn nào?”

“...” Thôi Kiệu Hôn khó hiểu nhìn anh, lại thấy anh nở nụ cười quynh rữ: “Môn Anh ngữ?”

“...” Cô vẫn tiếp tục tỏ vẻ nghiêm túc nhìn Tôn Dịch, đôi mắt vẫn là nụ cười mê người của anh: “Có muốn thầy dạy kèm cho không? Chính trị ấy hả, mấy phần cũng phụ thuộc vào ngôn ngữ Anh này đấy.”

Dáng vẻ cô nghiêm trọng, trong lòng thầm nghĩ có phải ông lão họ Tôn này muốn ăn tiền học trò hay không. Hừ, không đâu lại chủ động “rủ” cô đến học kèm thầy, cái này xem ra lão già Tôn này rất là muốn ăn tiền rồi.

Thôi Kiệu Hôn cúi đầu, rất là nhu thuận đáp: “Thưa thầy, em không có dự định sẽ học thêm một môn nào cả.”

Làm giảng viên, điều đầu tiên cần phải học chính là môn tâm lý học. Phải biết, môn tâm lý học này rất quan trọng, để có thể dạy tốt một thành phần mới

của xã hội, người thầy cần có đủ các yếu tố chủ yếu cần thiết.

Hơn nữa, việc đề tâm đến tâm lý học sinh là việc đứng đầu. Nếu như biết học sinh của mình suy nghĩ những gì và sẽ có thái độ trong mọi trường hợp như thế nào, thì một người thầy mới có thể làm tốt trọng trách của mình được.

Dĩ nhiên, tâm lý học không phải giúp con người đọc được suy nghĩ của người khác. Chẳng qua là có thể suy đoán những ý nghĩ của người đối diện qua đôi mắt, cảm xúc trên khuôn mặt và lời nói cử chỉ thôi.

Tôn Dịch ba mươi tư tuổi, bắt đầu công tác giảng dạy năm hai mươi sáu. Tám năm kinh nghiệm cho anh biết được, cô bạn học họ Thôi này đang nghĩ xấu về anh.

Thế nhưng anh không nói nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu, sau đó nâng tay lục một cuốn sổ trên bàn ra.

Tôn Dịch tìm dòng tên nữ sinh khoa chính trị tên Thôi Kiệu Hôn, sau đó lấy sổ thứ tự bảng điểm của cô.

Dưới cái nhìn chăm chăm nghi hoặc của cô gái xinh đẹp đối diện, Tôn Dịch vẫn rất tự nhiên đứng dậy đi đến tủ văn kiện, sau đó dò sổ thứ tự, lấy một cuốn sổ điểm màu xanh ra.

Anh vòng qua bàn, đi đến ghế ngồi bên cạnh Thôi Kiệu Hôn, anh thả sổ điểm xuống, lật từng trang nói: “Em nhìn xem, sổ điểm Anh ngữ của em có thể so sánh với người kém nhất của khoa.”

“...”

Đừng dả kích cô như vậy có được không. Tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, cho cô giỏi môn Toán, sao lại không bù một chút nào của môn Anh.

Môn Toán cô bảy tám điểm, còn môn Anh chỉ có hai phẩy mấy. Khổ cô quá!

“Hừm... Yên tâm, thầy từng đi du học nước ngoài, khả năng Anh ngữ rất tốt, em cứ về suy nghĩ cho kỹ, vài hôm nữa hãy đến tìm thầy.” Tôn Dịch mỉm cười, sau đó rất bình tĩnh đưa tay xoa xoa đầu Thôi Kiệu Hôn mấy cái.

“Đừng sợ, thầy không ăn thịt em.” (Nhớ đó, đừng ăn thịt chị =)))

Thôi Kiệu Hôn nghĩ, thầy mà có cửa ăn thịt em!

Lúc Thôi Kiệu Hôn trở về ký túc xá, đám bạn trong phòng đã bắt đầu lên cơn động kinh.

“Sao vậy sao vậy, Kiệu Hôn kể xem thầy Tôn có làm gì cậu không?” Khi biết được tin tức thầy Tôn gọi Thôi Kiệu Hôn từ chỗ Phiến Nhu, Lý Nhĩ Vy đã vô cùng vô cùng kích động đó.

Cô hừ một tiếng đá văng đôi giày ra một góc, sau đó phụng phịu ngồi xuống giường, “Ông ta hỏi tớ có trong danh sách ban cán sự không.”

“Sáng đã bầu chọn xong hết rồi mà.” Lục Phiến Nhu phẩy tay.

“Tớ nói có Phùng Lộc chịu trách nhiệm. Sau đó ông ta hỏi tớ có muốn học thêm Anh ngữ không, ông ta sẽ kèm tớ học.”

“Rồi sao nữa.” Tường Lê gấp gấp hỏi.

Thôi Kiệu Hôn nhăn mặt, lắc lắc đầu nói: “Tớ mới không học ông ta, nói thật cho các cậu biết, lúc nói chuyện với tớ, mặt ông ta hận không thể dán vào mặt tớ đấy!”

Nhớ lại lúc đó, Tôn Dịch từ ngồi cạnh cô, rồi đứng lên, sau đó chống tay từ phía sau lưng cô chỉ chỉ điểm số trong sổ.

Tuy rằng Tôn Dịch không làm gì quá đáng, nhưng mà ngồi trọn trong vòng vây của anh, cả khoang mũi Thôi Kiệu Hôn đều ngập mùi hương nam tính của thầy giáo mình.

Mùi hương đó rất đậm, mang theo chút mùi nước hoa nam, nhàn nhạt mùi sữa tắm, lại nồng đậm mùi vị đàn ông trưởng thành.

Xin lỗi, thời điểm đó ngoài việc muốn dựa vào người Tôn Dịch thì Thôi Kiệu Hôn chẳng muốn nghĩ cái gì hết. Nhưng mà loại suy nghĩ này làm sao mà cô có thể nói ra cho bọn bạn cùng phòng chứ! Nói ra rất là mất mặt đó a a a.

Lý Nhĩ Vy nghe thế thì phì mũi, trong đầu tưởng tượng ra cảnh thầy Tôn cường ngạnh áp sát Thôi Kiệu Hôn, cô ấy không khỏi nghĩ ra từng hình ảnh mê người khác.

Ách, thầy Tôn đã lớn tuổi rồi, không biết sức lực có đủ khiến cho Thôi Kiệu Hôn chết ngất hay không nữa.

“Tớ nói này, thầy Tôn thật ra cũng đâu có tệ đâu, nhìn bề ngoài thầy ấy cũng khá lắm đó chứ.” Lục Phiến Nhu vron người nói một câu.

Quả thật ngày hôm nay thầy Tôn đã cho cô ấy ấn tượng rất tốt. Không chỉ dễ tính, dạy hay, lại còn rất là bánh trai. Nói ra nếu như thầy Tôn trẻ một chút,

thì chắc là nữ sinh trong trường ai cũng đánh tâm tư hết lên người thầy rồi.

Có điều, nếu như đặt Thôi Kiệu Hôn và thầy Tôn ở chung một chỗ, thật sự thì cũng rất là xứng. Bởi vì thoạt nhìn thầy không giống như đàn ông ba mươi, ngoại trừ bộ tây trang ra thì trông thầy tựa như một sinh viên ra trường một hai năm vậy thôi. Còn Thôi Kiệu Hôn thì khỏi nói đi, nhìn bộ dạng mặt mũi cậu ấy trang điểm hay không cũng hết như bà cô hai lăm rồi.

Hừ hừ, thật là ghen tị quá, sao Kiệu Hôn lại đẹp lại quyến rũ lại mê người như thế chứ hả hả.

Lục Phiến Nhu nghĩ tới điên đầu, một phen nhào tới Thôi Kiệu Hôn cắn cô mấy phát: “Bắt lão Tôn đó đi, bắt lão Tôn đó đi!”

“Tại sao chứ!” Thôi Kiệu Hôn đẩy người Phiến Nhu ra, sau đó nói với mấy người bạn cùng phòng: “Tớ chẳng thấy thầy ấy ổn chỗ nào cả! Trông thầy ấy cứ như ham gái lăm ấy.”

“Ham cậu, đảm bảo là ham cậu!” Tường Lệ hét lên, sau đó lập tức mở điện thoại ra, vào diễn đàn trường rồi chỉ chỉ vào đề tài nổi bật của cô nói: “Theo tờ phân tích thì, câu nói của thầy Tôn có nghĩa là thầy đang để ý đến cậu đấy!”

“Tầm bậy!” Thôi Kiệu Hôn gạt mặt Tường Lệ, còn chưa kịp phản bác thì Lý Nhĩ Vy và Lục Phiến Nhu đã ào tới muốn nghe phân tích.

“Đặt câu hỏi đầu tiên, tớ đã xem xét, nếu một người đàn ông không có tình cảm với một cô gái, thì nếu có trường hợp người khác nói cả hai là cặp đôi với nhau, thì người đàn ông đó chắc chắn sẽ phản bác hoặc là không vui.”

“Đúng!” Lý Nhĩ Vy gạt đầu.

Tường Lệ tiếp tục: “Lão Tôn dùng câu nói hàm ý này, chỉ cái mơ hồ giữa lão và Hôn Hôn của chúng ta. Lão có tình cảm với Hôn Hôn, nhưng lại không rõ mình có hay là không, giống như con ong hút mật, nhụy hoa đó không đẹp, tuy thế con ong rõ biết nhụy hoa đó có rất nhiều mật ngọt, nhưng lại khó khăn suy nghĩ có nên hút hay là không hút. Đây, chính là khoảng cách của lão và Hôn Hôn khá xa, các cậu nghĩ xem, một người đàn ông hơn ba mươi lại có tình cảm với học trò của mình, mà học trò đó lại vừa mới chia tay bạn trai, thì thử hỏi loại tình như vậy có đáng u mê không chứ!”

Câu cuối dường như là Tường Lệ dùng sức quát lên, ba người còn lại nghe xong thì sững sờ không thôi.

Bọn họ cùng nhau đưa mắt nhìn Tường Lệ, trên khuôn mặt bày tỏ thái độ “Cậu có phải là lén lút chuyển sang khoa tâm lý hay triết học gì không?”. Tường Lệ bật cười ha hả, sau đó đá văng tám chắn trên chân Thôi Kiệu Hôn bí ối nói: “Nếu như suy nghĩ của tớ không đúng, vậy thì Hôn Hôn phải dùng cặp chân này dấn vào người lão Tôn cho tớ.”

“Tớ nghĩ rồi.” Không đợi cho ba người còn lại hoàn hồn, Tường Lệ tiếp tục nói: “Lão Tôn chính là một con rùa vàng, chiếc Vivere của lão có từ sớm, nghe nói mới sản xuất ra thì lão đã mua về rồi. Tính toán so với thằng ranh Chu Lâm và con á Á Giáng Lận kia, lão Tôn hơn hẳn mấy trăm lần đó. Không những có tiền, có công việc, có bề ngoài, lão Tôn còn rất là phóng khoáng.”

Thôi Kiệu Hôn suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói của Tường Lệ quả thật cũng đúng, nhưng mà thầy Tôn là thầy cô, sao cô có thể tiếp cận thầy được chứ.

Lý Nhĩ Vy và Lục Phiến Nhu trao đổi ánh mắt với Tường Lệ, sau đó nhanh chóng thay phiên nhau đắp “đất” vào đầu Thôi Kiệu Hôn: “Cậu chỉ cần treo cái danh người yêu thôi, để cho Á Giáng Lận và Chu Lâm lòi mắt ra, về sau không yêu thầy Tôn thì chấm dứt thôi.”

“Đúng vậy, đừng lo, dù gì thầy Tôn cũng chưa chắc là có ý cưới vợ trẻ đâu. Với cả, người như thầy hẳn là không áp bức gì cậu đâu. Người lớn tuổi ấy mà, tuy hơi cổ hủ nhưng không bó buộc như bọn trẻ chúng mình đâu.”

“Ài...” Thôi Kiệu Hôn thở dài. Cuối cùng cô nằm sấp xuống giường, giọng nói ừ ừ truyền đến tai mọi người: “Tớ không muốn lợi dụng người khác như vậy đâu.” Nói cho lăm cũng chỉ muốn lấy thầy Tôn ra làm bia đỡ, Thôi Kiệu Hôn thật sự không muốn.

Tường Lệ giận dữ bóp mạnh cái mũi vênh lên của cô, mắng: “Cậu chỉ xin nhờ lão giúp đỡ, ngày mai hỏi lão, dù sao thì lão nhìn ra cũng không có ác cảm với cậu. Nếu như lão không đồng ý thì bỏ thôi, làm gì mà ghê vậy hả!”

Hu hu, làm ơn đi có được không, Thôi Kiệu Hôn khóc thét trong lòng, vùi mặt vào gối hét lên mấy tiếng.

Thầy phóng khoáng có đúng không? Thầy ơi, em xin lỗi, mọi chuyện đều là từ đám người này mà ra, thầy đừng trách em thầy nhé.

Không lên tiếng có nghĩa là ngầm thừa nhận, khoảnh khắc đó Thôi Kiệu Hôn đã nghĩ, Tôn Dịch đã trưởng thành rồi, sau này nếu cô kết thúc thì cũng không để tâm mấy đâu. Rồi thầy sẽ phải kết hôn có vợ có con, hẳn là khi đó cô sẽ bị chìm xuống bãi phân dưới đất rồi.

Nhưng mà... đáng tiếc thay, đúng là Tôn Dịch rất phóng khoáng, nhưng chỉ là đối với người ngoài thôi. Mấy năm sau bọn người Tường Lệ nhận được thiệp cưới của Thôi Kiệu Hôn, lúc bọn họ nhìn vào tên của chú rể, điều đầu tiên mà bọn họ nói chính là: “Mẹ kiếp! Lão già này còn dai hơn đĩa!”

Bonus văn thoại chương sau:

“Thầy ơi, thầy cao quá, thầy cúi xuống một chút có được hay không, em không khiêng chân được!”

“Kiệu Hôn, em nên nhớ cặp mông của em chính là do anh nuôi lớn! Em muốn kết thúc hả? Không có dễ vậy đâu!”

“Vậy tôi báo trước cho anh một tiếng, Tôn Dịch sẽ là người nuôi lớn cái bụng của tôi, đội bóng của chúng tôi cũng sẽ là do anh ấy nuôi lớn. Sao hả, anh nghĩ cặp mông thì quý lắm chắc, cắt đi! Cặp mông bà đây là của Tôn Dịch, tấm thân bà đây là của Tôn Dịch, cả cái bào thai sau này của bà cũng sẽ là của Tôn Dịch!”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vị trí của Chu Lân

Ngày hôm sau lên lớp, tiết học đầu tiên vẫn gặp Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn nghe theo Lục Phiến Nhu hít thở mấy hơi.

Lấy hết can đảm, hết giờ cô lập tức ôm tập chạy lên lấy có hỏi bài, sau đó hẹn anh giữa trưa sẽ đến văn phòng gặp riêng.

Khuôn mặt Tôn Dịch như muốn nở hoa.

“Như thế nào?” Hai người Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ sau khi tan giờ đã nhanh chóng chạy sang khoa chính trị tụ một chỗ với hai người Thôi Kiệu Hôn.

Bọn cô ngồi trên ghế đá, Thôi Kiệu Hôn vừa ăn bánh bao vừa nói: “Thì hẹn nói chuyện riêng chứ sao.”

“Biểu cảm thầy ấy như thế nào?” Lý Nhĩ Vy hỏi.

“Rất là phong phú.” Thôi Kiệu Hôn phì cười: “Thầy Tôn nói tới đến sớm một chút, chiều thầy có việc bận.”

“Vậy thì sao bây giờ không đến gặp luôn đi, đợi chờ cái gì nữa!” Tường Lệ vỗ đùi Thôi Kiệu Hôn một cái, giọng điệu nâng cao tỏ vẻ không vui.

Thôi Kiệu Hôn nhăn mày, sau đó lấy tay chỉ chỉ cái bánh bao trong miệng mình, ý nói đang ăn sáng. Ba người còn lại thấy thế thì không thèm đếm xỉa đến cô nữa, quay mặt nói chuyện khác.

Đúng lúc này, đột nhiên chuông điện thoại của Lục Phiến Nhu vang lên.

Cô ấy nhìn số điện thoại, sau đó nhanh chóng bắt máy: “Sao thế Vũ Khôi?”

“Hả? A, biết rồi biết rồi, một lát lại gặp sau nhé.”

Nói xong Lục Phiến Nhu nhanh chóng tắt máy, mọi người tò mò nhìn cô ấy. Sau một lúc yên lặng, Lục Phiến Nhu mới nói: “Vũ Khôi gọi.”

Ai chẳng biết điều đó? Ba người khinh thường nhìn Lục Phiến Nhu. Cô ấy lại cười hề hề nói: “Vũ Khôi nói Chu Lân đi học lại rồi.”

Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ giật mình, bọn họ quay sang nhìn Thôi Kiệu Hôn thì thấy cô chỉ nhàn nhạt ăn bánh, trong đôi mắt vẫn bình tĩnh xinh đẹp như cũ.

Sao chứ? Chu Lân đi học thì có liên quan gì đến cô đâu, nhìn cô làm cái gì.

Nhưng mà lúc này nghe Phiến Nhu nói thế, không hiểu sao Thôi Kiệu Hôn lại nảy lên cảm giác rất là kì lạ. Chỉ là chia tay mới hai ngày thôi, sao cô lại chẳng thèm để ý đến anh ta được vậy nhỉ. Thậm chí một ý nghĩ về anh ta Thôi Kiệu Hôn cũng không có, quái thật! Đáng lý ra cô nên có trạng thái buồn bã một chút mới đúng chứ.

Thôi Kiệu Hôn nhai bánh, thoáng chốc đã lâm vào trầm tư.

Chẳng lẽ cô không có tình cảm với Chu Lân nhiều như cô nghĩ sao? Sao cô lại không cảm thấy mất mát, nhớ thương Chu Lân khi chia tay với anh ta như vậy được?

“Hôn Hôn!”

“Hả?” Thôi Kiệu Hôn giật mình, nghe tiếng gọi của Tường Lệ lập tức quay đầu nhìn sang.

“Cậu làm sao thế? Điện thoại của cậu đang đổ chuông kìa.”

“À...” Lúc này Thôi Kiệu Hôn mới phát hiện điện thoại trong túi xách đang reo chuông inh ỏi.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra, trên màn hình hiển thị một số điện thoại lạ. Thôi Kiệu Hôn không chần chừ, nhấn phím nhận rồi áp lên tai: “Alo?”

“Kiệu Hôn?” Cô dứt lời chưa tới hai giây, đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nói trầm thấp êm ái của người đàn ông.

Thôi Kiệu Hôn không nghe rõ, lại “alo” thêm một tiếng.

“Bạn học Kiệu Hôn.” Tiếng cười nhẹ nhàng từ đầu dây bên kia truyền tới. Âm thanh từ tính như có sức hút dịu dàng, trầm ấm quyến rũ mang theo sự mê hoặc kỳ lạ, người đầu dây bên kia nói: “Là tôi, Tôn Dịch.”

A a a! Mặt Thôi Kiệu Hôn trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Cô kinh hoàng đưa điện thoại ra xa, sau đó làm khẩu hình miệng với ba người bạn: “Là thầy Tôn.”

Ba người Tường Lệ sáng mắt, lập tức ra dấu đề cô mở loa điện thoại.

Thôi Kiệu Hôn khịt mũi, sau đó tỏ ra bình tĩnh hỏi: “Sao thầy có số điện thoại của em?”

Tôn Dịch ở đầu dây bên kia nghe được giọng nói bị nhiễu loạn của cô, anh mơ hồ nghĩ tới có khi nào cô đang mở loa cho bạn bè cùng nghe không.

Chắc là vậy đi, dù sao bọn con gái lúc nào cũng như thế cả.

Anh nhếch môi, không nhanh không chậm đáp: “Số điểm có số.”

“À à. Vậy thầy gọi em có việc gì không?”

“Tôi muốn nói về bài học ngày hôm nay, hiện giờ em có thể đến văn phòng, tôi có việc gấp.” Tôn Dịch nói gọn một câu, không hề có ý gì khác ngoài việc muốn nói chuyện học với cô cả, điều này khiến cho bốn người Thôi Kiệu Hôn cảm thấy hết sức kỳ hoặc, nhưng kỳ ở chỗ nào thì lại chẳng thể biết được.

“Dạ, em lập tức sẽ đến.” Thôi Kiệu Hôn nhu thuận nói xong, trên điện thoại đã hiện lên dòng thông báo kết thúc cuộc gọi.

Bốn người cùng nhau bày tỏ thái độ, thầy Tôn có phải rất là xấu tính rồi hay không, không đáp một lời đã nhanh chóng tắt máy.

Kiệu Hôn, sau khi bám được thầy, nhất định phải giáo dục thầy cho tốt!

Thôi Kiệu Hôn liếc mắt xem thường, cô lấy chai nước ra uống một ngụm, sau đó tạm biệt ba người bạn, một mình đi về phía văn phòng thầy Tôn.

Tôn Dịch hiểu rõ lý do vì sao bạn học Chu Lân lại dùng thái độ vô lễ để ứng xử với mình trong lớp. Chẳng phải anh chính là người được xem là “bạn trai mới” của Hoa hậu Lưu Sơ, bạn gái cũ của đại gia Chu Lân này hay sao.

Ha ha, một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà dám vẽ trò trước mặt anh đây. Thật đúng là không biết tự lượng sức mình.

Nhìn vẻ mặt như đang nói “Ông chính là kẻ chơi bẩn” của Chu Lân dành cho mình, lòng Tôn Dịch càng thêm chắc chắn phải ép Thôi Kiệu Hôn học thêm Anh ngữ của mình. Nếu như con nhóc đó đồng ý, vậy thì đồng rom họ Thôi kia sớm muộn gì cũng phải bị bốc lửa thôi.

Hừ, cứ vênh vào đi, bạn học Chu, cậu càng muốn quay lại với Kiệu Hôn, thì thầy đây sẽ tặng thêm cho cậu mấy con không vào sổ nữa.

Thời gian dạy học cứ trôi qua trôi qua, khi Tôn Dịch ngồi xuống bàn làm việc ở văn phòng riêng, anh nhanh tay nhấc máy gọi cho Thôi Kiệu Hôn.

Muốn lấy số điện thoại của cô rất là dễ, trong sổ điểm có, trên mạng có, thậm chí hiện giờ xin một bạn học khoa chính trị nào đó cũng sẽ có.

Tôn Dịch nói cô lên phòng anh, đợi khoảng năm phút sau, cuối cùng cũng thấy cô gái xinh đẹp họ Thôi bước vào.

Anh mời Thôi Kiệu Hôn ngồi ghế, cười tủm tỉm nhìn cô.

Ban đầu Thôi Kiệu Hôn rất là lo lắng, nếu như thầy mà không chịu giúp, ắt hẳn cái mặt của cô sẽ bị úp vào đồng phân ven đường. Hu hu, đáng sợ lắm đó.

Thôi Kiệu Hôn lấy vở ra, sau đó hỏi anh một số vấn đề. Tôn Dịch thuận theo giảng lại bài một lần nữa, kĩ càng mà lại nhanh chóng.

Xong xuôi bài giảng, Thôi Kiệu Hôn vẫn ngồi yên tại chỗ, cô tần ngần đôi chút, nửa muốn nói nửa lại không dám.

Thấy thế Tôn Dịch mới hỏi: “Em còn việc gì nữa sao?”

Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng cúi đầu, không được sợ, cổ lên Hôn Hôn, mày nhất định phải nhờ được thầy. Hít một hơi thật sâu, cuối cùng, Thôi Kiệu Hôn lấy hết can đảm hỏi: “Thầy có biết đề tài trên diễn đàn trường đúng không? Thầy Tôn, em đang gặp chút chuyện rất là rắc rối, thầy có thể giúp em được không?”

“Em muốn thầy giúp chuyện gì?” Tôn Dịch cười nhẹ.

Cô nói: “Thầy làm bạn trai em nha.”

Chu Lâm đứng ngoài cổng ký túc xá, anh ta nhìn quanh một vòng, bây giờ chắc chắn Kiều Hôn vẫn chưa trở về, vậy thì Chu Lâm đành phải đứng đợi ở đây.

Trời trưa hơi nắng, ánh vàng nhạt lại gắt, Chu Lâm đứng giữa trời mà cảm thấy vô cùng xót da. Anh ta bất chợt nhớ đến hôm kia, Kiều Hôn nói đứng đợi anh ta trước cổng ký túc xá, cô đợi hơn hai tiếng đồng hồ, giữa một bầu trời chói mắt kinh hồn như thế này, làm sao mà cô lại có thể chịu nổi được cơ chứ.

Chu Lâm đau lòng, anh ta thật là quá đáng mà, anh ta biết Kiều Hôn rất yêu anh ta, anh ta cũng yêu cô. Nhưng mà làm sao bây giờ, anh ta có lỗi với cô, anh ta có lỗi rất nhiều.

Không những làm cô đau lòng, còn làm ra chuyện không tốt, chuyện xấu đủ thứ. Nghĩ tới trong tay Á Giáng Lân đang có bằng chứng buộc tội mình, tâm trạng Chu Lâm rất tệ.

Anh ta đã nghỉ ngơi hai ngày nay, anh ta quyết định sẽ nói cho Kiều Hôn biết việc làm của anh ta. Chu Lâm nghĩ, anh ta sẽ không để cô phải rời xa mình, anh ta có lý do, tất cả đều có lý do cả.

Thôi Kiều Hôn đi bên cạnh Tôn Dịch, cô đứng cách Chu Lâm không xa, cô rõ hết những biểu cảm trên gương mặt của anh ta.

Hai người đứng chéo Chu Lâm, cô nhìn thấy anh ta, tất nhiên Tôn Dịch cũng nhìn thấy. Anh bật cười, sau đó nói khẽ: “Bạn trai cũ của em sao?”

Thôi Kiều Hôn hừ hừ hai tiếng, cô tiến người ôm lấy cánh tay của Tôn Dịch, lại bất ngờ bị anh đẩy ra.

“Bạn trai cũ tìm em” Anh nói, giọng điệu lạnh nhạt không rõ ý tứ.

“Tôn Dịch, thầy muốn gì đây?” Thôi Kiều Hôn bất mãn, thẳng rang kia tìm cô thì có liên quan gì đến cô đâu chứ, anh tỏ thái độ với cô làm gì.

Nghe cô nói thế, rất là đúng với ý muốn của Tôn Dịch. Anh cúi đầu nhìn vào mắt người con gái chỉ cao đến vai mình, Tôn Dịch nâng tay, nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc dài mượt của Thôi Kiều Hôn cuốn cuốn mấy vòng, anh nói: “Hôn anh đi.”

Câu nói đó chính là cú sấm mạnh nhất giáng xuống đầu Thôi Kiều Hôn.

Cô tròn mắt nhìn Tôn Dịch, chỉ thấy trong đôi mắt xinh đẹp kia là làn nước mờ ảo lấp lánh như cũ, nụ cười bên môi anh dịu dàng, có mấy phần quyến rũ.

“Tôn Dịch, thầy đang đùa à?”

“Ngao nào.” Tôn Dịch vẫn mỉm cười, “Hôn anh hoặc là anh đi về, em chọn đi.”

Nói xong anh còn dợm xoay người, Thôi Kiều Hôn sợ anh bỏ đi thật, vội níu tay áo anh lại. Cô cắn răng, không biết làm gì hơn là đưa tay ôm lấy mặt anh.

Cô muốn khiêng chân lên, lại nhớ đến hôm qua bất cẩn trượt chân, ngón tay hiện giờ hơi đau, khó có thể khiêng lên được. Thôi Kiều Hôn thở dài, trưng ra bộ mặt khổ qua nói: “Thầy, thầy cao quá, thầy cúi xuống một chút có được không, em không khiêng chân được!”

Tôn Dịch bật cười, cuối cùng không đợi cô chủ động, anh lập tức đỡ gáy Thôi Kiều Hôn, cúi người xuống một phát đã nhắm ngay đôi môi của cô mà tới.

Môi cô mềm mại, ấm áp đầy đặn, khác hẳn bờ môi mỏng lạnh của anh. Thôi Kiều Hôn mở to mắt kinh ngạc. Tim cô đập nhanh đến lợi hại, từng té bào nào như bị đóng băng.

Thôi Kiều Hôn vô thức muốn đẩy Tôn Dịch ra, cô muốn hét lên nhưng Tôn Dịch đã nhanh hơn một bước. Tay anh đỡ gáy cô, tay còn lại nắm chặt cánh tay đang vòng lên cổ anh của cô. Tôn Dịch mút nhẹ môi dưới cô một cái, sau đó thừa cơ cô hé môi, lập tức thần tốc lấy môi mình chặn môi trên của cô lại.

Lưỡi anh linh hoạt chạy vào trong, nhanh chóng cuốn lấy cái lưỡi mềm mại e thẹn của người con gái. Thôi Kiều Hôn né tránh anh, cô không ngờ tới người thấy họ Tôn này lại táo bạo như vậy, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh chiếm đoạt lấy cả khoang miệng.

Hơi thở anh phả vào mặt cô, làn hơi nhẹ từ cổ họng anh chạm rai luồng qua khe răng tiến đến cô. Thôi Kiều Hôn cảm thấy mình sắp bị mê hoặc rồi, sao thấy lại có kĩ thuật hôn kinh người như thế cơ chứ.

Tôn Dịch nhắm mắt, nhưng vẫn cảm nhận được cô đang nhìn anh. Anh hơi than nhẹ, dùng sức miết lấy bờ môi Thôi Kiều Hôn, cô nhũn mảy một cái, lưỡi ngay tức khắc bị anh cuốn lấy kéo ra ngoài, Thôi Kiều Hôn sợ đến tim cũng muốn rút ra luôn.

Thôi Kiều Hôn vỗ vai anh một cái, còn chưa kịp đẩy anh thì bị Tôn Dịch hút hết nước bọt trong miệng. Anh thả tay cô ra ôm cô vào hân ngực mình, môi thì cắn mút môi cô đến mức Thôi Kiều Hôn phát đau. Tôn Dịch cúi đầu sâu hơn nữa, đôi môi theo đó mà ngậm trọn lấy cái lưỡi nhỏ mềm mại của người

con gái.

Thôi Kiệu Hôn chịu không nổi rên lên một tiếng, tay cô vòng lấy eo Tôn Dịch, ôm đáp lại anh. Hai người cứ hôn nhau như thế, cũng may bây giờ là giữa trưa, không mấy người qua đường, thỉnh thoảng ai đi ngang nhìn thấy cũng vội bỏ qua. Bởi vì dáng người cao lớn của Tôn Dịch che mắt Thôi Kiệu Hôn, cho nên ai thấy cũng lười để ý.

Đang mê say trong nụ hôn của anh, bất chợt Thôi Kiệu Hôn cảm thấy eo mình đang bị vuốt nhẹ. Cô giật mình bừng tỉnh, thờ hồn hèn giãy dụa.

“Tôn Dịch...” Giọng cô nghèn nghẹn, tựa như nũng nịu, mềm mại gãi nhẹ vào lòng Tôn Dịch, anh hơi hé mắt, cảm thấy mình sắp không ổn mới miễn cưỡng hút lưỡi cô thêm lần nữa mới rời khỏi.

Thôi Kiệu Hôn được thả ra, còn chưa kịp lùi bước thì Tôn Dịch đã chuyển môi mình xuống cắn cổ trắng nõn của cô.

Anh cắn mạnh vào đó, Thôi Kiệu Hôn bị đau hét lên một tiếng. Tôn Dịch nhú mảy ngoạm lấy vị trí mình cắn, dùng lưỡi liếm láp nơi đó một lúc, Thôi Kiệu Hôn đẩy mạnh anh ra, cũng kịp lúc anh rút mạnh vị trí đó.

“Tôn Dịch, thầy làm cái gì vậy!” Thôi Kiệu Hôn giận dữ quát lên, Tôn Dịch thấy thế cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ chăm chú nhìn cổ cô.

Anh nhếch môi, đưa tay xoa nhẹ dấu ấn đỏ ửng nổi bật trên màu da trắng hồng của cô, “Nói cho cậu ta biết, vị trí của cậu ta là ở đâu.”

Tôn Dịch vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Thôi Kiệu Hôn nghiêng đầu nhìn, lập tức nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Chu Lâm.

Cô hoảng sợ, vội vàng muốn kéo Tôn Dịch qua, về mặt này của Chu Lâm cô đã từng nhìn thấy, đó chính là lúc rất lâu rồi, một kẻ lưu manh đã có ý đồ xấu với cô, khi đó Chu Lâm đã nổi giận bùng bùng, anh ta đã đánh kẻ đó suýt chết.

Thôi Kiệu Hôn nhớ rõ, thể lực của Chu Lâm rất lớn, anh ta từng đi học tạ, tập thể hình với cô, anh ta từng đấu võ đài, từng đánh thắng rất nhiều người. Tuy rằng không biết Tôn Dịch như thế nào, nhưng cô biết Chu Lâm chắc chắn sẽ đánh anh, cô không muốn điều đó xảy ra, cô không muốn Tôn Dịch bị thương.

Nhưng mà khi Thôi Kiệu Hôn chỉ vừa nắm lấy cánh tay của Tôn Dịch, thân hình cao to vạm vỡ của Chu Lâm đã tiến tới.

Tôn Dịch không hiểu chuyện gì, bả vai lập tức bị một lực mạnh từ phía sau kéo xuống, còn chưa kịp định thần thì mặt ăn trọn một cú đấm như trời giáng.

“Tôn Dịch!” Thôi Kiệu Hôn hoảng sợ nhìn anh ngã xuống đất, cô vội vàng chạy đến, ngồi xuống nâng anh đứng dậy.

Chu Lâm thấy thế thì lửa giận ngút trời, anh ta đẩy Kiệu Hôn ra, một phen muốn lôi Tôn Dịch đấm thêm một quyền nữa.

Cú đấm của anh ta làm cho Tôn Dịch choáng váng, nhưng mà khả năng hồi phục trạng thái của anh rất mạnh. Khi Chu Lâm kéo áo anh đứng dậy, Tôn Dịch đã dồn hết lực mình vào bàn tay, một đường quát thẳng vào mặt Chu Lâm, khiến anh ta không kịp phòng bị bị anh làm cho nghiêng người.

Tôn Dịch thừa cơ, kéo đầu Chu Lâm xuống, đồng thời nâng gối đập đầu Chu Lâm vào chân mình. Ngay lập tức, Chu Lâm bị anh lên gối cho khuỵu xuống, nửa quỳ nửa ngồi chống tay xuống đất.

Phải biết là, cho dù Chu Lâm có khỏe đến cỡ nào, thì Tôn Dịch đã là một người đàn ông trưởng thành, sức mạnh làm sao có thể thua kém một thanh niên bình thường được chứ.

Tôn Dịch bật cười nhìn chàng trai đang quỳ dưới chân mình, anh nâng tay phải lên, bắt chéo lên đỉnh đầu trái rồi nhanh như chớp quát mạnh xuống đầu Chu Lâm.

Một cú đánh đó của anh, chính là thẳng tay làm cho Chu Lâm bất tỉnh ngã xuống đất.

“Cậu nghĩ cậu đánh được tôi à?” Tôn Dịch không thèm đếm xỉa đến vấn đề mình là thầy của Chu Lâm, anh đập vào chân anh ta một cái rồi quay đầu lại nhìn Thôi Kiệu Hôn.

Cô đứng cách anh mấy bước chân, đôi mắt xinh đẹp tròn to hiện vẻ không thể tin được. Mặt cô tái nhợt, đôi môi ướm át vì nụ hôn cách đây chưa đến năm phút mấp máy.

Thôi Kiệu Hôn hết nhìn Chu Lâm đang nằm dưới đất, rồi lại nhìn vết thương bên má Tôn Dịch, vết thương chứng tỏ ban nãy đòn đánh của Chu Lâm ban nãy xuống tay rất là mạnh.

Cô bước tới, nhẹ nhàng vuốt vết bầm trên má Tôn Dịch, “Thầy có đau lắm không?”

Tôn Dịch mỉm cười, lắc đầu nói: “Chúng ta gọi xe đưa cậu ta đến bệnh viện thôi.”

“Chúng ta cũng...”

“Khụ...” Thôi Kiệu Hôn còn chưa kịp nói xong, đã nghe Chu Lâm đang nằm dưới đất ho khan mấy tiếng.

Tôn Dịch và Thôi Kiệu Hôn cùng nhau quay lại nhìn, lại nghe Chu Lâm nói: “Kiệu Hôn, em không được phép có quan hệ với Tôn Dịch!”

“Ha, vì sao lại không được phép? Tôi nhắc cho anh nhớ, tôi với anh đã kết thúc rồi, anh có quyền gì mà nói với tôi câu đó?” Thôi Kiệu Hôn đứng trước người Tôn Dịch, cô nhìn xuống Chu Lâm, vẻ mặt khinh thường thậm chí là ghê tởm nhìn anh ta.

“Kiệu Hôn, em nên nhớ cặp mộng của em là do anh nuôi lớn! Em muốn kết thúc hả? Không có dễ vậy đâu!” Chu Lâm chống tay, thân thể to lớn còn muốn đứng dậy.

Thôi Kiệu Hôn nghe thế thì bật cười ha hả, cô dựa người vào Tôn Dịch. Chu Lâm này thật là ngu ngốc, ha, anh ta nghĩ cặp mộng này có quan hệ gì với anh ta cơ chứ.

Cô đợi cho Chu Lâm ngồi thẳng dậy, Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng bắt lấy bàn tay to lớn của Tôn Dịch đang ôm mình đặt lên mộng mình.

Trước cái nhìn giận dữ và sự kinh ngạc của hai người trước mặt, Thôi Kiệu Hôn châm chọc: “Vậy tôi báo trước cho anh một tiếng, Tôn Dịch sẽ là người nuôi lớn cái bụng của tôi, đội bóng của chúng tôi cũng sẽ là do anh ấy nuôi lớn. Sao hả, anh nghĩ cặp mộng thì quý lắm chắc, cắt đi! Cặp mộng bà đây là của Tôn Dịch, tấm thân bà đây là của Tôn Dịch, cả cái bào thai sau này của bà cũng sẽ là của Tôn Dịch!”

Thôi Kiệu Hôn nói xong, lập tức quay lưng rồi đi, sẵn tay kéo luôn Tôn Dịch, choàng tay ôm eo anh.

Chu Lâm a Chu Lâm, bà đây chán anh lắm rồi, để bà đây cho anh thấy, dám phản bội bà thì hậu quả sẽ như thế nào!

Hừ.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Người đẹp không thông minh

Khi Thôi Kiệu Hôn nói câu: “Thầy làm bạn trai em nha”, Tôn Dịch đã không nghĩ nhiều mà từ chối.

Anh biết mình có chút ý gì đó với cô nhóc Thôi Kiệu Hôn này, nhưng mà Tôn Dịch anh không muốn bị biến thành lá chắn cho người khác.

Nhưng mà sau hai giây suy tính, mặc dù bản thân sẽ bị chịu thua thiệt, thế mà anh cũng sẽ có cơ hội tiếp cận được Hoa hậu giảng đường này. Cho nên, trước khi để Thôi Kiệu Hôn bày ra vẻ mặt đau khổ mất mặt, Tôn Dịch nói tiếp: “Chỉ là tôi sẽ đồng ý nếu như em thực hiện được điều kiện duy nhất của tôi.”

Khuôn mặt Thôi Kiệu Hôn lập tức tỏa sáng.

“Em chuyển sang nhà tôi sống, người yêu mà, không ở chung một chỗ thì sao có thể gọi là người yêu, tôi nói có đúng không?” Tôn Dịch cười tủm tỉm.

Thôi Kiệu Hôn nổi nóng, cô qua lại với Chu Lâm hai năm còn chưa có sống chung với anh ta đâu, cái ông họ Tôn này là gì mà cô phải chuyển sang ở chung nhà chứ.

Cô muốn gất giọng nói lý lẽ, nào đâu lời còn chưa ra miệng thì Tôn Dịch xoay xoay cây bút nói tiếp: “Em cũng có thể không đồng ý, dù sao thì tôi cũng không...”

“Thầy!” Thôi Kiệu Hôn giật mình vội gọi, “Ngoài việc ở chung, còn... còn điều gì khác không?”

“Không.” Chỉ cần ở chung thôi là anh có thể làm đủ chuyện rồi, cần gì đưa ra điều gì nữa, ha ha.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ một chút, nếu như ở chung với thầy, chắc chắn sẽ không cần tốn tiền phòng, tiền ăn, tiền mặc, hay là cái thứ gì khác. Hừm, suy cho cùng cũng là cô có lợi đúng không.

Thầy Tôn cũng đã quá ba mươi, ắt hẳn sẽ không làm gì quá đáng với cô đâu. Với cả, Thôi Kiệu Hôn cô làm sao có thể dễ dàng để cho thầy quá phận với mình cơ chứ!

Nghĩ thế, cho nên Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng gật đầu đáp ứng, “Được, chúng ta thành giao.”

Sau đó, giấu đi vẻ mặt sung sướng, Tôn Dịch anh đã bày tỏ mình rất bình tĩnh, lạnh nhạt vòng qua bàn, hôn lên tóc Hoa hậu, tiếp theo đó vô cùng nho nhã ôm cô, sau đó rất là rất là nhẹ nhàng nắm lấy tay Thôi Kiệu Hôn, “Đi, tôi đưa em đến ký túc xá dọn đồ sang nhà tôi.”

“Ngay hôm nay phải chuyển ư?”

“Đứng, em còn đợi đến khi nào?”

“...” Thầy rất có cá tính.

Dĩ nhiên là trên đường đi, bởi vì hứng chịu quá nhiều ánh mắt kỳ dị, cho nên Thôi Kiệu Hôn vừa giận vừa ngượng muốn Tôn Dịch thả tay mình ra.

Câu chuyện tiếp theo chính là cuộc ẩu đả trước cổng ký túc xá.

Đương nhiên, việc tiếp theo sau đó là Thôi Kiệu Hôn vừa nâng vừa ôm Tôn Dịch đến khu vườn phía sau ký túc xá.

“Thầy ngồi đợi em một chút.”

“Thật ra chỉ là vết thương nhỏ thôi, em không cần phải làm như thế.” Hình như câu này Tôn Dịch đã nói mấy lần luôn rồi.

Anh nín tay Thôi Kiệu Hôn lại, muốn đứng dậy cùng cô lên phòng ký túc xá dọn đồ rồi nhanh chóng đến nhà anh, như vậy thì anh mới có thể vui vẻ được.

“Thầy đợi em một chút đi, chúng ta từ từ dọn đồ sang nhà thầy cũng được mà.” Thôi Kiệu Hôn vội vàng nói một câu, sau đó nhanh chóng gạt tay anh ra quay người vụt chạy đi.

Tôn Dịch nhìn bàn tay đang trống rỗng giữa không trung thì buồn cười lắc đầu. Cô muốn làm gì thì làm đi, anh chẳng cần nổi.

Đợi khoảng hơi năm phút, Thôi Kiệu Hôn đã trở lại. Một tay cô cầm một cái khăn bọc cái gì đó, một tay thì cầm hộp thuốc. Thôi Kiệu Hôn chạy nhanh đến chỗ anh, cô đặt thứ trên tay mình xuống, sau đó nâng mặt anh lên nhìn qua nhìn lại một chút, mới cầm khăn bọc đá áp lên vết bầm trên má anh.

“Ngồi yên nhé.” Thôi Kiệu Hôn khẽ nói, sau đó cô quỳ lên ghế, nửa đứng ngang người Tôn Dịch, bên cạnh chân anh.

Cô giữ chặt khăn bọc đá trên mặt anh, bởi vì vết thương hơi nặng, hiện giờ còn thêm cái lạnh của đá nữa. Cái đau vốn đã lắng xuống bây giờ lại ần ần truyền đến, Tôn Dịch hơi nhíu mày, anh nghe lời cô ngồi yên, để mặc vết thương cho cô xử lý.

Chờom đá mấy phút, mặt Tôn Dịch cũng tê đi.

Đợi cho đá tan ra chút ít, Thôi Kiệu Hôn mới lấy khăn giấy lau sạch vết thương, xử lý vết thương rồi làm đủ trò.

Tôn Dịch thấy cô bôi nhiều thuốc như thế thì bật cười, “Em làm gì vậy? Chỉ là bầm một chút thôi, từ từ sẽ hết mà, không cần phải dùng nhiều thuốc đỏ như thế đâu.”

“Như thế này vết thương mới chóng lành.” Thôi Kiệu Hôn nhanh nhẩu đáp.

Thật ra thì cô không biết phải xử lý vết thương này như thế nào đâu. Bình thường Thôi Kiệu Hôn rất là cẩn thận, vết thương trên người cô một năm được tính trên đầu ngón tay. Hộp thuốc này là do Lý Nhĩ Vy để trong phòng, cô ấy thường hay bị thương, thỉnh thoảng Thôi Kiệu Hôn hay thấy cô ấy dùng thuốc đỏ để bôi lên vết thương bị bầm, vài ngày sau vết thương sẽ khỏi. Nhớ lại những gì mà mình từng nhìn thấy, bây giờ có người bị thương sao cô có thể không thực hành được.

Thôi Kiệu Hôn làm xong hết thấy, cô nhìn thấy mặt Tôn Dịch đã bớt sưng một chút mới thở phào nhẹ nhõm. Chân vừa muốn thả xuống, lại bất chợt bị Tôn Dịch ôm lấy.

Cô quỳ trước mặt Tôn Dịch, hai chân đang rộng ra tạo nên tư thế vô cùng khiếm nhã. Nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lại không thể đẩy người Tôn Dịch ra được. Mẹ nó, cái người đàn ông này so ra còn khỏe hơn Chu Lân rất nhiều có được hay không!

“Thầy, thầy sao thế?” Thôi Kiệu Hôn vỗ nhẹ bả vai Tôn Dịch, cô cảm thấy tình huống này hơi bị xấu hổ rồi. Ai ôi, sao thầy có thể úp mặt vào ngực cô như vậy được chứ! (Editor: Anh chỉ có úp mặt thôi sao =)))

Tôn Dịch hít hít mũi, trong lòng thập phần khinh bỉ bản thân mình.

Nhìn thân hình đẹp đẽ trong bộ áo đồng phục bó sát của cô, thật sự Tôn Dịch không thể không chế được mình. Tại sao ư, đừng hỏi, anh cũng không biết tại sao đâu.

Kiệu Hôn có đề ý là cô đang đứng trước một người đàn ông trưởng thành bình thường, sức lực cường tráng, đủ bộ suy nghĩ sâu xa hay không hả. Vì sao cô cứ thích lắc lư lắc lư thân thể như thế!

Bộ ngực cô được áo ngoài ôm gọn, có vẻ hơi bị bó ép, cho nên đôi thịt phía trên có chút lộ lên, từng hơi thở mềm mại hoặc động tác mạnh là phần thịt mềm đó lại nảy liên hồi. Cô quỳ trước mặt anh, tuy tay cô nâng mặt anh, nhưng mỗi khi Tôn Dịch rũ mắt xuống lại có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng mê người đó.

Nếu sau này trường Lưu Sơ có đổi nội quy, Tôn Dịch anh nhất định sẽ nêu ra thêm một quy định, học sinh nữ không được phép mặc đồ quá bó sát người.

Hừ, nhìn đi, bộ ngực cứ phập phồng trước mắt anh, làm cho anh hận không thể áp tới mà cắn nó mấy phát.

Nhưng mà thật sự là anh đã úp mặt vào bộ ngực xinh đẹp này rồi. Chỉ có điều anh không thể cắn cô thôi, Tôn Dịch hít hít mùi hương dịu nhẹ trên người thiếu nữ. Anh than thở, bàn tay ôm eo cô từ từ hạ xuống dưới.

“Bạn trai cũ của em thật là hung dữ.”

“Chẳng phải thầy đã đánh lại anh ta rồi sao!” Thôi Kiệu Hôn lập tức đáp trả, cô nhấn mặt đẩy người Tôn Dịch ra, nhưng thân hình cứng như đá của anh lại ghi chặt lấy cô, ngực bị anh đè ép làm cho hơi tức, “Thầy thả em ra đi có được không? Còn nữa, thầy đừng có lợi dụng ân đậu hũ của em!”

“Anh ăn đậu hũ của em khi nào?” Tôn Dịch ngẩng đầu lên nhìn Thôi Kiệu Hôn, cảm anh vừa vặn bị hai gò núi cao ngất đầy đặn của cô ép lại. Anh bày ra vẻ mặt đau khổ, lại làm cho cô cảm thấy ngượng ngùng nhưng chẳng hiểu lý do.

“Em có biết an ủi bạn trai không vậy. Một câu em nói đều là thầy này thầy nọ, em không xem anh là bạn trai sao!”

“Nào có!” Thôi Kiệu Hôn giận dữ, “Ôm đi ôm đi, em cho anh ôm, em cho anh chết!” Cô gào lên, sau đó lập tức vòng tay ôm lấy đầu Tôn Dịch. Ngay lập tức, khuôn mặt của anh bị cô đè vào ngực, hai bắp tay siết lấy hai bên đầu Tôn Dịch, còn không ngừng lắc người mắng: “Cho anh ôm, cho anh ôm!”

Thôi Kiệu Hôn nghĩ rằng đây là hành động bày tỏ sự phần nộ của mình, nhưng cô lại không biết, kẻ bị cô “hành hạ” lại đang mở cờ trong lòng.

Mặt đã bị bộ ngực đầy đặn ép thì thôi đi, cô gái này, có hiểu hành động lặc lư của mình rất là kì quặc không hả! Tôn Dịch thích thú cảm nhận nhiệt độ nóng ấm từ bộ ngực của người con gái trước mặt, anh thuận theo cô rên lên mấy tiếng, vờ như đẩy cô ra, lại càng khiến cho Thôi Kiệu Hôn nghĩ rằng mình đang thắng thế, “hành hạ” càng thêm “hành hạ”.

Hai tay Tôn Dịch đặt dưới hông Thôi Kiệu Hôn, để hành động “đẩy” cô ra thuận lợi hơn, lại vừa vặn sờ qua sờ lại cái eo cái mông xinh đẹp.

“Ha ha, Tôn Dịch anh chịu thua chưa!” Thôi Kiệu Hôn cúi đầu xuống, vẻ mặt đắc ý nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh.

“...” Tôn Dịch hí mắt, giả vờ bị cô “hành” cho phát mệt, anh đặt tay lên đùi trên của cô, hơi đẩy nhẹ cô ra, ô hô, sờ được bắp đùi thơm ngon rồi. “Anh mệt rồi, trở về... trở về!”

Thôi Kiệu Hôn vẫn còn đang trong trạng thái sung sướng vì được làm kẻ chiến thắng. Cô cười ha ha mấy tiếng, sau đó thả chân xuống đất, “Được rồi, ở đây đợi em, em dọn đồ rồi xuống ngay.”

Tôn Dịch gật gật đầu, lúc này Thôi Kiệu Hôn mới dọn đồ lên lầu lại.

Thật là, cảm giác sắp chuyển “nhà” như thế này rất là sốt ruột. Vốn dĩ Thôi Kiệu Hôn không thân với Tôn Dịch bao nhiêu, mà bây giờ vì nhờ vả mà lại đến nhà thầy ở, điều này thật sự là có chút lố bịch.

Nhưng mà không hiểu vì sao Tôn Dịch lại ra điều kiện cô phải qua nhà anh vậy chứ? Chẳng lẽ đúng như lời Tường Lệ nói, Tôn Dịch đã sớm có ý với cô?

Ôi, chắc chắn không phải như thế đâu! Dù hai năm trước từng là giám khảo của cô, qua đường giúp đỡ một lần, thì một người đàn ông lớn tuổi như anh cũng không thể nào thích cô được.

Hu hu, sao mà rắc rối quá vậy nè!

Tôn Dịch nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn rời khỏi, anh vui vẻ bật cười thành tiếng.

Đúng là cô ngốc! Hừm hừm, tối nay thừa cơ lợi dụng cô thêm một chút mới được.

Tôn Dịch nghĩ một chút, anh nhanh nhẹn lấy điện thoại ra, gọi một cuộc về cho anh cả của mình.

“Anh, tối nay đừng để mẹ qua nhà em, hôm nay nhà em có khách.” Vừa nhận được tín hiệu đầu dây bên kia, Tôn Dịch đã nói một câu.

“Khách? Lâu rồi chưa thấy em mời khách về nhà riêng đấy.” Anh trai của Tôn Dịch nói.

Bởi vì gia đình Tôn Dịch rất là theo truyền thống, một nhà từ bên nội, trên dưới đều ở chung một căn biệt thự. Mỗi khi người trong nhà muốn tách ra ở riêng, thì ít nhất một tuần phải trở về nhà chính một lần.

Sở dĩ anh cả nhà Tôn nói vậy cũng bởi vì Tôn Dịch rất được coi trọng trong nhà. Cách hai ngày mẹ già của Tôn Dịch sẽ đến nhà riêng của anh hết kiểm tra, rồi đến dọn dẹp, xong lại nấu nướng cho anh. Mặc dù anh đã cãi rất nhiều lần, nhưng mà cả nhà ai cũng muốn như vậy, cho nên Tôn Dịch cũng không còn cách nào khác mà mặc kệ.

Mà hôm qua mẹ anh không tới, hôm nay chắc chắn mẹ anh sẽ tới. Hiện giờ tuy rằng anh có tình cảm với Thôi Kiệu Hôn, nhưng thời điểm này cũng không thể nói cho mẹ anh biết được.

“Ừ, nhớ nói mẹ nhé, ngày mai em sẽ về nhà sau.”

“... Bạn em là nam hay nữ?” Đợi một lúc, anh trai Tôn mới hỏi một câu.

“Anh hỏi làm gì?” Tôn Dịch lập tức nâng cao cảnh giác.

“Đề biết.” Anh trai Tôn lạnh nhạt đáp.

Khỏi nói cũng biết là mẹ hỏi, Tôn Dịch hừ mũi, có chút khinh thường anh trai mà nói: “Nhiều chuyện!” Nói xong lập tức tắt máy.

Cho dù hôm nay mẹ anh có qua, anh cũng sẽ không để cho mẹ anh tiếp xúc với Thôi Kiệu Hôn.

Ngồi đợi Thôi Kiệu Hôn phải hơn nửa tiếng đồng hồ, Tôn Dịch cảm thấy mình thật là ngu ngốc.

Trường Lưu Sơ không có phản ký tức xá nam riêng nữ riêng, nếu biết sớm cô lẽ mề như vậy, anh sẽ dứt khoát lên lầu cùng cô dọn rồi.

Mẹ kiếp, Tôn Dịch mắng thầm một câu, sau đó lại lấy điện thoại ra gọi cho cô.

Chuông reo mấy giây, giọng nói ngọt ngào của Thôi Kiệu Hôn từ đầu dây bên kia đã truyền đến: “Tôn Dịch.”

“Em ở phòng số mấy?” Tôn Dịch đứng dậy, toan tính muốn lên phòng cô.

“Em đang đi xuống lầu này, anh đợi em chút đi.” Cô nói xong, đầu dây bên kia vang lên tiếng “lộc cộc”.

“Em mang nhiều đồ lắm à?” Anh đi về phía cửa chính của ký túc xá, sau đó nhìn lên.

“Không nhiều lắm, thôi tắt máy đi.” Bên kia cô dứt lời, anh còn chưa kịp nói thêm lời nào đã bị cô cắt ngang điện thoại.

Tôn Dịch cảm thấy cô nàng Thôi Kiệu Hôn này rất cần được giáo dục lại!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Anh đến thời kỳ “động dục” rồi

Lúc Thôi Kiệu Hôn xách cái vali khổng lồ của mình xuống lầu, thì trán của Tôn Dịch đã nhễ nhại mồ hôi.

Với một người giảng viên tự nhận mình là kiên nhẫn nhất trong trường, Tôn Dịch rất muốn bước lên trực tiếp lôi cổ cô về nhà, sau đó sẽ giáo huấn cô thật tốt.

Có ai đời nào lại để người vừa làm thầy vừa làm bạn trai đợi mình đến gần một tiếng đồng hồ chỉ để soạn đồ chuyển chỗ ở hay không?

Người duy nhất trên đời này chính là Thôi Kiệu Hôn cô.

Tôn Dịch sai dài bước chân đi đến bên cạnh Thôi Kiệu Hôn, anh cúi người một phen giành lấy công việc kéo vali của cô.

“Em thật là chậm chạp!” Tôn Dịch không vui nói một câu, vừa muốn mắng cô thêm mấy câu nữa, nhưng chợt nhìn thấy những giọt mồ hôi trong suốt chảy đều xuống vầng thái dương Thôi Kiệu Hôn, bỗng nhiên Tôn Dịch lại đau lòng.

Thôi Kiệu Hôn thở phì phò, khuôn mặt vì mệt mà đỏ bừng lên. Tôn Dịch nhìn cô nhú mày, anh nhanh chóng lấy khăn tay trong túi ra, nâng lên thay cô lau mồ hôi, miệng lại trách móc: “Sao không để anh lên cùng, đồ nhiều như vậy, xách xuống không thấy mệt sao?” Nói xong, còn dùng ánh mắt khiến trách nhìn cô, cứ như Thôi Kiệu Hôn đang làm một việc gì đấy rất là có lỗi với anh.

Nhưng mà Tôn Dịch lại không biết được, trong giọng nói của anh lại chứa đầy sự dịu dàng khó thể chối được.

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, không tự nhiên né đầu, “Em ổn mà.”

Tôn Dịch không nói thêm lời nào nữa, một tay anh kéo vali, một tay anh nắm cổ tay Thôi Kiệu Hôn, trong đầu lại không ngừng thầm trách cô.

Cứ như vậy, Thôi Kiệu Hôn vì quá mệt mà chẳng thể tránh tay Tôn Dịch nổi, cuối cùng chỉ biết lê thân đi theo anh lên xe, rồi lại cùng anh về nhà.

Tất nhiên, trước khi đó Thôi Kiệu Hôn đã nói qua chuyện này với ba người bạn trong phòng ký túc xá mình.

Lý Nhĩ Vy nói: “Cẩn thận cùi lừa.”

Tường Lệ nói: “Nhớ mang áo mưa.”

Lục Phiến Nhu nói: “Nhớ gắng sức ngày mai còn đến lớp.”

Thôi Kiệu Hôn nói: “Tớ rất muốn chết!”

Cuối cùng cô cũng không rõ, quyết định này của mình có đúng hay không.

Dù rằng cô đã nắm chắc ý định sẽ dâng tin mình qua lại với Tôn Dịch lên mạng, để cho Chu Lâm mù mắt đi, nhưng mà trong tận thâm tâm cô lại rất sợ khi sống chung với một người đàn ông không thân không thích này.

Vả lại, dù có thật sự qua lại đi chăng nữa, Thôi Kiệu Hôn cũng rất sợ mọi người sẽ bàn tán về việc cô chuyển đến sống chung với Tôn Dịch trong thời gian tới.

Tuy biết thời đại học thật ra làm những chuyện kích thích này rất là vui, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lại không nghĩ tới khả năng sau này mình sẽ dùng thái độ gì để nói về chuyện hiện giờ cô đang làm.

Có lẽ là dùng vẻ mặt vui vẻ? Hay là lạnh nhạt? Hay là xúc động? Hay là buồn bã chẳng?

Thôi Kiệu Hôn không biết. Cô chỉ sợ mình bị bàn tán mà thôi.

Một Hoa hậu giảng đường, bề ngoài đẹp nhưng phẩm hạnh bị vấy bẩn, tất nhiên những gì tốt đẹp từ trước đến nay đều sẽ bị bác bỏ.

Nhưng mà nói sao thì nói, một người đàn ông hơn ba mươi, sống chung với Tôn Dịch thật ra cô cũng không nói là quá bị thiệt thòi.

Hừ hừ, Thôi Kiệu Hôn cô không tin mình không nắm được lão già họ Tôn này. Chẳng phải người ta nói “chồng già thì cung vợ trẻ” sao?

Chỉ cần bắt được tên họ Tôn, thì Thôi Kiệu Hôn cô sau này có khác gì lúc trước đâu. Vẫn vui vẻ bay nhảy khắp nơi, ăn sung mặc sướng, được hầu hạ đến tận trời.

Ha ha, được rồi. Sống chung thì sống chung, chỉ cần không cho người trong trường biết là được.

Thoáng một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn đã bày ra đủ biểu cảm.

Tôn Dịch vừa lái xe, vừa nhìn qua gương chiếu hậu ngắm nhìn người đẹp ghé sau.

Thôi Kiệu Hôn nói cô muốn ngồi ghé sau, bởi vì ghé sau rộng rãi.

Tôn Dịch biết rõ, hai người còn một vách ngăn.

Tuy thế nhưng mà Tôn Dịch cũng cảm thấy không sao. Anh cũng không thích phụ nữ quá dễ dãi.

Trước khi qua nhà Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn muốn ăn trưa, cho nên anh đưa cô đến một nhà hàng đồ Trung nổi tiếng.

Thôi Kiệu Hôn hỏi anh có phải là rảnh tiền quá rồi không.

Tôn Dịch đáp: “Sẵn tiện chúng ta ăn mừng ngày đầu tiên quen nhau.”

Mất hết năm giây đỏ mặt, Thôi Kiệu Hôn bày ra vẻ mặt dịu dàng như nước ôm tay Tôn Dịch vào trong.

Khi ngồi vào phòng riêng rồi, cô lại không biết, sự hiện diện ngày hôm nay của cô đã khiến cho biết bao nhiêu nhân viên trong nhà hàng được một phen ngạc.

Mãi đến gần mười năm về sau, nhân viên trong nhà hàng vẫn nhớ hoài một bộ dạng xinh đẹp của vợ cậu hai nhà họ Tôn. Bọn họ nói, cô dâu cậu hai nhà họ Tôn rất là đẹp, đáng về yêu kiều bên cạnh người đàn ông mình yêu quả thật khiến cho tâm hồn của người ta bị kéo cho mất dạng.

Ày, chuyện sau này hãy để sau này rồi nói, trước tiên phải quay về hiện tại, nếu như không phải là ngày đầu tiên tiếp xúc thân mật, Tôn Dịch thật sự muốn tới gần mà hôn mấy phát lên mặt Thôi Kiệu Hôn.

Anh nghĩ mình thật sự điên rồi.

Ba mươi mốt năm cuộc đời, chưa bao giờ Tôn Dịch anh lại nổi máu háo sắc như bây giờ.

Rốt cuộc là vì cái gì, tại sao mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp này của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch anh chỉ muốn đè cô xuống mà hôn vậy hả?

Tính ra thì, đời anh thật ra là có chút nhàm chán. Không rõ là vì sao, nhưng từ trước đến nay Tôn Dịch có chút bài xích với việc qua lại với phụ nữ.

Nhớ tới thời đại học anh có quen một cô bạn gái, ôi trời, chắc chắn cô ta chính là mầm họa gây ra chứng bệnh lười tiếp xúc với phái nữ của anh.

Tôn Dịch không nhớ cô ta tên gì, cũng chẳng nhớ quá trình hai người quen nhau, chỉ biết lý do quen cô ta là bởi vì anh bị người khác nói mình là gay, cho nên vợ đại cô gái để chứng minh mình là thẳng.

Thời gian quen nhau chỉ là một hai tháng gì đó. Tôn Dịch nhớ mãi, chi tiết khiến anh đòi chia tay cô ta chính là cô ta có thai với kẻ khác, lại bỏ thuốc anh, muốn anh lên giường với cô ta, sau đó cho anh làm cha đứa bé trong bụng.

Vốn dĩ anh sẽ không biết điều này đâu. Bởi vì lần đó thật ra anh cũng muốn ném thử mùi vị giao hoan nam nữ lắm, nhưng mà lại không may ngày đó gia đình anh đến thăm đột xuất, bất chợt phải dừng việc đó lại. Trùng hợp khi đó mẹ anh mang cá đến, cô bạn gái đó có thai, ngửi thấy mùi tanh chịu không nổi lại chạy ra nôn mửa. Chuyện đó bị phanh phui, tính ra cũng phải cảm ơn mẹ anh rất nhiều.

Có lẽ là vì chuyện đó đến nay, và cả công việc dạy học ở trường, cho nên Tôn Dịch không có đối tượng qua lại. Mà gia đình cũng không hỏi thúc lắm, vì nhà anh có tận ba đứa con trai, anh không phải là hương khói duy nhất.

Duy trì thời gian dài như vậy, thích ai không thích, nay lại thích học trò của mình. Đã thế hai người đối mặt chỉ có hai lần thôi, điều này thật sự khiến cho Tôn Dịch rất nghi ngờ chính mình.

Chẳng lẽ tình yêu sét đánh hả?

Ày, không phải! Thôi mà kệ, nghĩ làm gì, chỉ cần biết hiện giờ anh rất là muốn “thân cận” với Thôi Kiệu Hôn mà thôi.

Nghĩ là làm, Tôn Dịch đợi cho nhân viên nhà hàng đi ra, anh lập tức nhích đến gần Thôi Kiệu Hôn, không nói hai lời ôm cô vào ngực.

“Kiệu Hôn, em an ủi bạn trai em đi.”

Lưng Tôn Dịch rất dài, điển hình bức tranh “cô vợ nhỏ” Thôi Kiệu Hôn nằm trong ngực Tôn Dịch.

Cô đẩy người Tôn Dịch ra, khó chịu ra mặt: “Tôn Dịch, em xin anh luôn đó, làm ơn đừng có làm mấy trò như vậy nữa.” Thật là biến thái chết mất.

“Kiệu Hôn, em không muốn làm bạn gái anh sao?”

“...” Mẹ nó, cô thật sự muốn đập chết lão già này!

Bức tranh tiếp theo chính là Tôn Dịch cúi người, bắt đầu hôn “cô vợ nhỏ”.

Tôn Dịch nói: “Hé môi em ra đi, cục cưng, em rất thơm.”

Thôi Kiệu Hôn giận: “Làm ơn đi, anh là thầy giáo, sao lại nói năng thô thiển đến thế!”

Tôn Dịch nghĩ, về sau anh nhất định sẽ giáo huấn cô thật tốt.

Sau màn trao “nước” cuồng nhiệt, Tôn Dịch nói muốn dứt cô ăn.

Thôi Kiệu Hôn lại nổi giận, đồ ăn qua miệng Tôn Dịch đều có vị khác, làm ơn đi có được không, tại sao cô lại thích kiểu ăn như vậy được chứ!

Vì “sự động dục” của bạn trai Tôn Dịch, bạn gái Thôi Kiệu Hôn đã rất khổ sở, môi bị anh hành hạ đến sưng đỏ, tuy rằng anh không động tay động chân, nhưng Thôi Kiệu Hôn vẫn luôn cảm nhận được, những ngón tay thon dài của Tôn Dịch đặt trên đùi cô thỉnh thoảng lại động động, hết ngang rồi lại dọc.

Tôn Dịch lại nghĩ, chắc là anh đến thời kỳ “động dục” thật rồi.

Gà Trống: Truyện này có cốt truyện rõ ràng, xin nhắc lại các tác giả Nhật Bản đừng cho truyện vào danh mục truyện Hen có yếu tố quá nặng!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nằm với anh

Khi Tôn Dịch đưa Thôi Kiệu Hôn về đến nhà, cũng đã là xế chiều.

Thôi Kiệu Hôn bước sau Tôn Dịch, chân còn chưa bước hết vào nhà đã trợn to mắt kinh ngạc không thôi. Nhà Tôn Dịch không phải là rộng lớn bình

thường, mà là vô cùng vô cùng rộng lớn! Nội thất sang trọng, từng đồ dùng trong nhà phải nói cực kỳ đẹp để tinh xảo.

Tôn Dịch để dép xuống cho Thôi Kiệu Hôn.

Cô nhìn một chút, cảm thấy vô cùng kỳ dị hỏi: “Nhà anh hết dép rồi à?”

Tôn Dịch cười cười lấy ra một đôi dép nữa, anh nói: “Nhà anh có hai đôi, một đôi phòng chừng, một đôi anh mang.” Hai đôi y hệt nhau, nhìn qua tựa như hai người đang mang dép đôi vậy.

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, không thèm quan tâm bước thẳng vào nhà, “Phòng em ở đâu?”

“Lên tầng với anh.”

Tôn Dịch vừa kéo vali vừa chậm rãi đi lên phòng mình. Ừ, phải rồi, người yêu thì ngủ chung phòng chứ còn gì nữa!

Cho nên, phải mất vài phút sững sờ, Thôi Kiệu Hôn mới định thần hét toáng lên: “Bi ồ! Em không thể ở chung phòng với anh được!”

“Tại sao không?” Tôn Dịch mỉm cười, đôi mắt ánh lên sóng nước xinh đẹp bức người.

“Chúng ta chỉ là người yêu mới có một ngày!”

“Đừng sợ...” Tôn Dịch cởi áo khoát ngoài, rồi lại cởi hai khuy trên cùng của áo sơ mi, “Anh không giống Chu Lâm.” Anh rất là có trách nhiệm, làm việc xong nếu em muốn chúng ta kết hôn cũng được, dù sao thì anh cũng lớn tuổi rồi, ba mẹ anh cần được ôm cháu đầy Kiệu Hôn à.

“...” Chu Lâm không biến thái như ông đâu lão già! Thôi Kiệu Hôn muốn hét lên, nhưng nhìn thấy vẻ mặt như đang nói: “Kiệu Hôn, anh rất muốn ngủ chung với em” kia của Tôn Dịch, đôi mắt anh thật sự khiến cô chẳng thể nào nói thêm được gì nữa.

Cuối cùng, Thôi Kiệu Hôn cũng đành chịu thua, cô hừ hừ mấy tiếng, không thèm nói nữa đi đến vali lấy đồ.

“Em tắm đi, tối nay chúng ta lại ra ngoài ăn.” Tôn Dịch nói xong lập tức ra khỏi phòng, anh cần chuẩn bị một chút việc.

Thôi Kiệu Hôn ừ nhẹ, sau đó cũng đi vào toilet tắm rửa.

Khi cô bước ra ngoài lại, thì Tôn Dịch đã ngồi trên giường ôm cuốn sách. Anh ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, sau đó nửa khiêu gợi nửa dịu dàng mà cười nhẹ.

“...” Cười như vậy là ý gì đây, hừ!

“... Đến đây.” Tôn Dịch thả sách, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, “Chúng ta bàn luận chút chuyện.”

Thôi Kiệu Hôn bước đến, ngồi xuống nhìn anh.

“Tối nay em ngủ ở đây, chung giường chung gối chung chăn.” Tôn Dịch nhích người hôn lên trán Thôi Kiệu Hôn một cái, lại bị cô đẩy ra.

Tôn Dịch vẫn cười, “Đừng tỏ thái độ với anh, em đang làm bạn gái anh mà.” Anh lại ôm mặt Thôi Kiệu Hôn, ôi chao, vẻ mặt giận dữ của cô sao mà đáng yêu đến thế cơ chứ!

Thôi Kiệu Hôn giận mà không làm được gì, chỉ biết để mặc cho anh liếm láp lung tung trên mặt.

“Cực cưng, ngoan.” Nói xong lại bắt đầu sờ soạng mặt mũi Thôi Kiệu Hôn.

“Ngوان em gái... Ừm ừm...”

Cái lưỡi dài của Tôn Dịch cuộn chặt lưỡi cô, anh cuộn chặt đến mức Thôi Kiệu Hôn cũng cảm nhận được từng hạt cát nhỏ mềm nhám trên đầu lưỡi của nhau. Tôn Dịch ép sát đầu mình xuống, nuốt sạch từng dòng nước ngọt nơi khoang miệng của người trong lòng.

Thôi Kiệu Hôn sợ hãi, cô đẩy vai anh ra, nhưng Tôn Dịch lại mạnh mẽ áp đặt cô xuống giường, hai tay nắm chặt cổ tay Thôi Kiệu Hôn. Tôn Dịch bật dậy, một phen đè thân Thôi Kiệu Hôn xuống.

Trong nháy mắt, Thôi Kiệu Hôn đã bị Tôn Dịch áp chế dưới thân.

Tôn Dịch vẫn giữ chiều cũ, lưỡi anh điên cuồng càn quét khoang miệng Thôi Kiệu Hôn, cuộn chặt lấy từng hơi thở mà cô khó khăn có được.

Thôi Kiệu Hôn bị nghẹt thở, cố gắng vùng vẫy rời khỏi ma trận của Tôn Dịch. Một chân Tôn Dịch chen giữa hai chân cô, bởi vì cô đang mặc quần, cho nên không khó để vòng qua cẳng chân dài của người đàn ông trên người, ý đồ muốn trèo lên.

Nào ngờ, cái chân thon của Thôi Kiệu Hôn vừa nâng lên, lại thuận lợi để Tôn Dịch ấn mạnh bắp chân vào vị trí nhạy cảm nhất của người phụ nữ.

Tựa như hôn cô như thế này khiến cho Tôn Dịch rất là vui vẻ, anh gần như là vừa thở vừa hôn vô cùng dễ dàng. Nhưng ngược lại, vì sợ ngày mai trên báo sẽ có tin “cô gái vì hôn mà chết ngạt”, Tôn Dịch mới lưu luyến rời khỏi đôi môi căng mọng xinh đẹp của người trong lòng.

Hơi thở anh vẫn đều đặn bình thường, hình như không giống như muốn làm việc xấu với cô. Phát hiện điều này khiến cho Thôi Kiệu Hôn rất là nghi hoặc. Trải qua một trận điên cuồng môi lưỡi, thật sự ít nhiều cô cũng có chút mê loạn, trong người đang nổi lên một ngọn lửa nhỏ nhoi.

Con người, đã từng trải qua hoan ái chắc chắn sẽ không thể nào chịu đựng nổi yên ắng một mình thời gian lâu. Thôi Kiệu Hôn cũng là như thế, việc hoan lạc với Chu Lâm lần cuối cùng là chuyện của mấy tháng trước. Hiện giờ trên người là một người đàn ông đẹp trai ngồi ngời, mang danh bạn trai mình, đã thế còn không ngừng châm lửa tại một chỗ, thật sự khiến cho Thôi Kiệu Hôn nghĩ không thông.

Chẳng lẽ cạ qua lại với cô như thế, Tôn Dịch lại không lên?

Suy nghĩ này làm cho Thôi Kiệu Hôn nổi giận.

“Tôn Dịch...” Hơi thở Thôi Kiệu Hôn bị rối loạn, Tôn Dịch thả hai tay cô ra, nằm dè lên người cô.

Hai tay Tôn Dịch chậm rãi vuốt xuống eo Kiệu Hôn, cảm thấy cô không còn vùng vẫy nữa, mới đặt đầu vào hõm cổ cô.

“Tại sao anh không có phản ứng?” Bỗng nhiên cô hỏi một câu, Tôn Dịch ngay lập tức trừng mắt cắn mạnh vào cổ cô một cái.

“A... Cút ra!” Thôi Kiệu Hôn lại bắt đầu gầy dựa, hai tay tiếp tục đẩy mạnh Tôn Dịch ra. Anh kẹp chặt cô xuống nệm, bàn tay ôm eo cô ghì mạnh, cuối cùng, Tôn Dịch mút sâu vào vết cắn, hành động này hết như hành động buổi sáng anh đã làm với cô, Thôi Kiệu Hôn mím môi, sau cũng không nghĩ nữa mặc anh làm thì làm.

Thôi Kiệu Hôn không hiểu vì sao mình lại không có bài xích với anh, giống như là muốn gần gũi, muốn tiến đến với Tôn Dịch hơn.

“Cực cung...” Tôn Dịch thả môi mình ra, anh liếm nhẹ vành tai Thôi Kiệu Hôn rồi hà hơi nói: “Em hỏi anh vì sao không phản ứng?”

Giọng anh trầm trầm, êm ái hết như giọng hát dịu dàng của dòng suối. Rót vào lòng Thôi Kiệu Hôn, khiến cô không tự chủ mà run nhẹ một cái.

“Tôn... A!” Thôi Kiệu Hôn vừa mở miệng, nơi mềm mại giữa chân lại bị anh dùng hạ bộ ấn mạnh xuống.

Dù hai người vẫn đang quần áo đầy đủ, nhưng cách mấy lớp vải, Thôi Kiệu Hôn vẫn cảm nhận được chỗ cộm lên rõ ràng của Tôn Dịch. Cô đỏ mặt, không khách khí đẩy người anh ra.

Nhưng mà một cô gái nhỏ nhắn như Thôi Kiệu Hôn làm sao có thể đẩy được anh kia chứ. Ngược lại hành động này lại khiến cho vai Tôn Dịch hơi nâng lên, thân dưới lại hạ xuống, rất “không cẩn thận” ấn mạnh xuống người Thôi Kiệu Hôn.

Vốn dĩ một cô gái không mấy lực lưỡng, bị Tôn Dịch đè nặng như vậy, không chịu được hơi rên một chút. Ngược lại, Tôn Dịch lại bị phản ứng của cô mà khó chịu trong người.

“Cực cung, em mời gọi anh à?”

Mời gọi?

Thôi Kiệu Hôn mở to mắt nhìn gương mặt đẹp đến khó thở của người đàn ông to lớn trên người, trong lòng bất chợt dâng lên cảm giác bất an. Cổ họng Thôi Kiệu Hôn khô khốc, cô hít một hơi thật sâu nói: “Tôn Dịch, chúng ta chỉ là người mới quen biết.”

“Em sợ sao?” Ánh đèn sáng rực phủ xuống tấm lưng của anh, nụ cười nửa miệng trên đôi môi vừa phải ngược sáng khiến cho Thôi Kiệu Hôn trong nháy mắt phải nhúm mày, “Đừng sợ, Kiệu Hôn, anh không giống Chu Lâm.”

Giọng Tôn Dịch dịu dàng mềm mại, tựa như lời dỗ dành của người lớn đối với trẻ nhỏ.

Anh biết cả hai chỉ là mới quen biết nhau hai ngày, tình huống xa lạ này khiến cho một cô gái như cô sợ hãi là phải. Dù biết điều mình làm là không đúng, nhưng Tôn Dịch lại không muốn dừng lại.

Anh rõ ham muốn của bản thân mình. Bởi vì người con gái dưới thân anh đẹp, không phải. Bởi vì anh bị dính phải tình yêu sét đánh, không phải. Tôn Dịch không biết vì sao bản thân mình lại nổi lên ham muốn với một cô gái trẻ tuổi có vẻ ngoài phi thường nữ miều, một đứa trẻ là học trò của mình.

Tôn Dịch không muốn mình phải đau đầu vì những suy nghĩ rắc rối không cần thiết. Anh đã hơn ba mươi, anh chắc chắn mình không giống như thằng nhóc Chu Lâm kia, sẽ ngu ngốc rồi bỏ người mình yêu. Anh là một người trưởng thành, anh biết chịu trách nhiệm về hành vi của mình.

Cho nên trong một khoảng ba mươi năm, anh chưa từng động chạm vào người phụ nữ nào cả. Cô bạn gái đầu tiên thời đại học kia, Tôn Dịch đã từng nghĩ nếu anh lên xảy ra sự cố với cô gái đó, chắc chắn anh sẽ cưới cô gái đó về nhà.

Và hiện tại, Tôn Dịch không rõ suy nghĩ của Thôi Kiệu Hôn, nhưng chính cơ thể của anh đã tự nói với anh, anh muốn cô.

Phải, Tôn Dịch muốn Thôi Kiệu Hôn. Tôn Dịch nghĩ, nếu như bản thân đã nổi cảm giác với mỗi cô, vậy thì qua đêm nay, khi cả hai hoàn thành chuyện

mà anh muốn, chắc chắn rằng họ tên của cô gái cùng thức dậy với anh sáng ngày mai sẽ có trong gia phả nhà anh.

Thôi Kiệu Hôn hơi sững sờ trước câu nói đó của Tôn Dịch. Không nghĩ tới anh sẽ nói đến Chu Lâm, giống như vết thương trong lòng bị xé toát ra, cảm giác bức bối khó chịu trong lòng cô bỗng chốc xộc xệch xông lên.

Đôi môi xinh đẹp của người con gái mím lại, Thôi Kiệu Hôn nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh nước của Tôn Dịch, “Tôn Dịch, ý anh là gì?”

“Kiệu Hôn, em không còn nhỏ...” Tôn Dịch khẽ cười một tiếng.

Em không còn nhỏ thì sao. Thôi Kiệu Hôn muốn bật lên câu đó, nhưng cô còn chưa kịp hé môi, thì cả người Tôn Dịch đã nhanh chóng phủ xuống người cô.

Môi anh một đường nhắm thẳng xuống môi Kiệu Hôn. Bàn tay to lớn của Tôn Dịch thả tay cô ra, như chớp phóng tới vị trí dưới thân mình.

Chân Tôn Dịch chặn đôi chân dài đang vẫy của Thôi Kiệu Hôn, tay anh thoăn thoắt cởi bỏ khuy quần của cô. Hành động của anh thô bạo, mạnh mẽ làm cho phần da mềm mại yếu ớt dưới lớp vải của Thôi Kiệu Hôn hơi đau, cái đau kết hợp với tự vệ khiến cho hai chân cô tự chủ muốn khép lại.

Hai tay Thôi Kiệu Hôn đẩy mạnh Tôn Dịch ra, nhưng ngược lại chẳng thể xô dịch nổi thân hình to lớn của người đàn ông khỏe mạnh. Cô cắn thật mạnh vào môi dưới của Tôn Dịch, anh bị đau, nhưng lại không dừng. Hết lên rồi lại xuống, hết trong rồi ra ngoài, môi lưỡi quần quýt dây dưa không thể ngừng lại âm thanh vang vọng khắp căn phòng rộng rãi.

Tiếng nhấp nháp từ những dòng nước bọt truyền từ khoang miệng Thôi Kiệu Hôn sang Tôn Dịch, một dòng dịch nhỏ chậm rãi chảy xuống khoe môi cô, kèm theo một chút máu đỏ từ đôi môi của người đàn ông.

Dù trên môi chịu cái đau điếng người, nhưng tay dưới Tôn Dịch rất nhanh chóng lọt vào quần trong của Thôi Kiệu Hôn. Mắt anh híp lại, rời khỏi môi Thôi Kiệu Hôn, bấp tay bị cô bầu đến phát đau, thế mà tay Tôn Dịch vẫn không ngừng ma sát vào bộ phận nhạy cảm nhất của phụ nữ.

“Tôn Dịch! Khốn kiếp, anh...”

“Kiệu Hôn ngoan nào.” Tôn Dịch cắt ngang lời cô, ngón tay giữa mạnh mẽ đè xuống hạt châu giữa vùng hoa cỏ xinh đẹp. Cảm giác ngứa ngáy dưới thân từ vị trí nắn cảm đó khiến Thôi Kiệu Hôn không chịu được cong người “A” lên một tiếng, dục vọng hoang dại chậm rãi dâng lên, trong nháy mắt, thân dưới đã nổi lên cơn khó chịu.

Tiếng gọi yêu kiều lại mê người của cô gái làm cho bộ phận to lớn trọng yếu của người đàn ông đau đớn. Tôn Dịch thừa thế dùng cả bàn tay phủ lên nụ hoa tuyệt vời mà anh khao khát. Rất đáng yêu, cô gái nhỏ này lại cho anh nhiều nước mật như thế.

“Em không thích sao hả? Kiệu Hôn, anh không muốn làm em đau.” Tôn Dịch đưa lưỡi liếm nhẹ môi cô. Thôi Kiệu Hôn ứa nước mắt, cô thờ hờn hển nhìn người đàn ông trước mặt, “Kiệu Hôn, thả lỏng đi, chẳng phải hiện giờ chúng ta là người yêu của nhau sao? Người yêu với nhau làm chuyện đó, chẳng lẽ lại phải bài xích?”

“Anh... anh luôn làm như thế với những người phụ nữ khác sao?” Trong hơi thở rối loạn, bộ ngực đầy đặn của Thôi Kiệu Hôn không ngừng lên xuống.

Ngón tay giữa của Tôn Dịch vẫn không ngừng xoa nắn đỉnh hạt mềm mại, dòng mật dịch không ngừng chảy ra, cơn ấm nóng từ nơi nhạy cảm đó kích thích mọi giác quan của anh. Thôi Kiệu Hôn nén nhịn cảm giác khó chịu của bản thân mình, cô nằm yên nhìn anh như vậy, tựa như xúc cảm từ tay anh tạo ra không phải là của mình.

“Cục cưng” Tôn Dịch mỉm cười, anh cúi người ngậm lấy vành tai của cô. Cảm nhận được thân vật cần phải nhanh chóng được giải phóng, anh thờ dãi một hơi, Tôn Dịch khẽ nói: “Em là người đầu tiên.”

Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc nín thở, còn chưa kịp định thần, đã bị Tôn Dịch cắn nhẹ một phát.

“Đừng... a...”

Nháy mắt, nhụy hoa đã bị xâm nhập.

Người đời có câu, phụ nữ là được làm từ nước a...

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tôn Dịch.. (H)

Tác giả: Phương Tiểu Hi, hợp tác: Gà Trống Đẻ Con

Editor: PNam Tiểu Thư

Bao năm dạy học, ngón tay Tôn Dịch tuy rất thon rất dài, nhưng lại không được trơn thẳng mà có một vài vết chai lớn nhỏ khác nhau. Điểm nhạy mềm mại, bị một vật cứng cáp không có kĩ xảo chuyên nghiệp làm cho khó chịu cùng cực.

Lâu ngày cô tính không có tiếp xúc, hiện giờ bị làm như thế, điểm nhạy không chỉ thoải mái lại khó chịu dị thường. Thôi Kiệt Hôn cắn răng cong người, cố không cho bản thân bật ra âm thanh đáng hổ thẹn. Thế nhưng dù cô có cố như thế nào, điểm nhạy vẫn cố chấp run rẩy hết mở rồi đóng mồi gọi ngón tay thon dài của người đàn ông có sự ham muốn điên cuồng với cô.

Tôn Dịch mỉm cười, ngón tay nhanh chóng tiến sâu vào bên trong. Từng thớ thịt non mềm sâu trong nhạy hoa chậm rãi ôm trọn lấy ngón tay anh, Tôn Dịch thích thú cong ngón tay lại, dùng móng tay mình gãi nhẹ nơi thịt trong đó, đổi lại là dòng mật ngọt ngào tràn ra dữ dội và sự khoái cảm được diễn đạt bằng những cái uốn éo của người con gái xinh đẹp.

“Kiệt Hôn, có thoải mái không?” Tôn Dịch dùng ngón trỏ bên ngoài vuốt ve điểm nhạy, hành động đó khiến cho xúc cảm điên cuồng đánh vào tâm trí Thôi Kiệt Hôn. Cô co chân, hai tay bấu chặt vào cánh tay anh, bấp chân khép lại ma sát vào nhau như muốn đè mạnh tay anh vào trong.

Nhìn thấy cô như vậy, biết mình đã sắp chiếm được cô, nụ cười trên môi Tôn Dịch lại sâu hơn. Anh lấy ngón áp út của mình di chuyển lên xuống dọc thêm chiều dài của mép nụ hoa, chậm rãi chậm rãi cảm nhận cái ướt át của dòng dịch nhờn.

“Ở đây có hai nơi...” Ngón tay Tôn Dịch từ từ chuyển xuống dưới nữa, nhẹ nhàng xoa xoa vị trí thứ hai của cô, Thôi Kiệt Hôn thở gấp, vội vàng lắc đầu nguây nguậy, “Hừm... đừng chổi nữa mà, em nói xem em thích nơi nào?”

“Tôn Dịch... Tôn Dịch...”

“Hừm?” Tôn Dịch nhìn vào đôi mắt lim dim long lanh nước của Thôi Kiệt Hôn, anh cúi người tặng cho cô cái hôn nhẹ, sau đó không khách khí khuấy đảo ngón tay bên trong nụ hoa mềm mại của người con gái, “Có phải rất thích không? Kiệt Hôn, nhẹ nhàng thôi, ngón tay anh bị em hút mà khó chịu rồi.”

Thôi Kiệt Hôn không ngờ người thầy bề ngoài lịch sự nghiêm trang trong trường lại có những kĩ thuật điều luyện như thế. Không những khiến cô dâng lên khoái cảm, còn dùng những từ ngữ hoa mỹ làm cho cô phải ngượng ngùng.

Gò má thanh tú của Thôi Kiệt Hôn ửng đỏ, đôi mắt ngập nước lim dim, khóe môi có dòng nước mãnh kéo xuống dưới. Bộ ngực cao ngạo của cô phập phồng không ngừng, từng đường cong cơ thể vì mồ hôi mà lộ ra dưới lớp quần áo gần như trong suốt. Bản thân Thôi Kiệt Hôn vừa chặt vật lại vừa quỵn rũ, khác hẳn anh. Quần áo trên người anh vẫn chỉnh tề như một, ngoại trừ đôi mắt đã nhuộm đầy ham muốn nhục dục anh không hề hay biết, đôi môi nhếch lên đường cong mê người và bàn tay ướt đầm thủy dục, Tôn Dịch trước sau như một là người đàn ông lịch lãm không có điểm đánh chệch.

“Đừng mất tập trung.”

“A... Đừng mà, Tôn Dịch...” Ngón tay anh cắm sâu vào bên trong, gần như là cong lại ấn vào điểm nhạy cảm nhất của cô. Bấp chân cô kẹp chặt cánh tay cứng rắn của anh, hai bên ma sát vào nhau để thỏa mãn sự trống rỗng sâu bên trong.

Dừng lại đi, dừng lại... Trong đầu cô không ngừng vang lên tiếng van xin khẩn thiết, nhưng những lời đó lại chẳng thể nào bật ra âm thanh. Ngược lại đôi môi căng mọng ướt át lại không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Cảm nhận được ngón tay phía dưới đang điên cuồng khuấy đảo bản thân, Thôi Kiệt Hôn khẩn trương đến mức cả người co quắp, ngón tay ngón chân bấu chặt vào nhau, mồ hôi trên trán lấm tấm rơi xuống, nước miếng từ miệng chậm rãi chảy xuống giường.

“Xem này, em thích lắm rồi phải không?” Tôn Dịch lại trêu đùa nói một câu, đổi lại tiếng vang từ đôi môi yêu kiều xinh đẹp.

Anh thả tay cô ra, bàn tay còn lại nhanh chóng cởi khóa quần của mình, kéo quần lột xuống, dương vật to lớn nháy mắt được giải phóng ra ngoài. Tuy trong người vô cùng khó chịu, nhưng sức nhẫn nại của Tôn Dịch là vô hạn, nụ cười trên môi anh vẫn không đổi, ngón tay dài vẫn cắm chặt vào hang động tăm tối của Thôi Kiệt Hôn. Anh cúi người, ánh mắt nhìn thẳng vào nơi chảy ra mật ngọt ào ạt của người con gái dưới thân, “Ai... Em thật là...” Tôn Dịch than nhẹ, anh mạnh mẽ rút ngón tay ra, dòng nước mạnh mẽ theo đó mà ào ra cùng, rồi lại không ngừng chảy xuống dưới, thấm đẫm vào drap giường.

Biết rằng Thôi Kiệt Hôn sẽ không phản kháng mình nữa, Tôn Dịch nhanh chóng cởi bỏ chiếc quần khó chịu ngăn cản anh sớm giờ. Tôn Dịch nhìn lớp vải ẩm ướt dính chặt vào da thịt, hiện rõ lên cảnh rừng sâu thẳm đặc mù phía dưới, anh hít một hơi thật sâu, chà... thịt thơm ngon như vậy, có phải là anh rất may mắn rồi không hả?

Tôn Dịch đưa tay, đang muốn cởi bỏ chương ngại cuối cùng, thì đã có bàn tay khác chặn tay anh lại.

Tôn Dịch ngược mắt, nhìn về mặt say mê lại khó xử của Thôi Kiệt Hôn, anh cười một tiếng, “Ngoan nào...” Anh áp lấy tay cô, kéo tay cô xuống dưới đùi quần mình, buộc cô chạm vào dương vật đã cương cứng, “Giúp anh đi, giống như anh đang giúp em vậy, có phải không?” Nói rồi lại dùng tay còn lại ấn mạnh vào nhạy hoa sâu thẳm, Thôi Kiệt Hôn không chịu được, lại dùng sức cong người rên lên một tiếng.

Quần lót được kéo xuống, ngay tức thì nơi hang động sâu trong rừng thẳm hiện rõ lên trước mắt Tôn Dịch. Anh hít một hơi thật sâu, bàn tay phủ lên hang

động sâu thăm.

Tôn Dịch vén áo Thôi Kiệu Hôn lên, anh chống tay, cúi người hôn lên bắp đùi trắng nõn của cô. Phiến môi anh ẩm áp, chạm nhẹ rồi lại hôn mạnh lên phần thịt trắng lạnh của cô, khiến cho cô ngứa ngáy nhột nhột vừa muốn anh tiến gần lại vừa muốn anh tránh xa.

Nụ hôn Tôn Dịch chậm rãi di dời, nửa nhẹ nhàng nửa sâu sắc, làm cho Thôi Kiệu Hôn thở gấp không thôi. Con trống trải trong cơ thể nổi lên dữ dội, cô nâng eo, ép sát hông xuống giường, thuận thế kéo đầu Tôn Dịch xuống, khiến cho đầu lưỡi anh quét dài trên bắp đùi non mịn.

Tôn Dịch dang rộng hai chân Thôi Kiệu Hôn ra, trước mắt hiện lên nơi ướt đầm dịch đặc trong suốt. Anh khẽ cười một tiếng, cúi đầu đưa lưỡi liếm dọc cánh hoa, nuốt hết toàn bộ chất dịch nhờn của người con gái. Mùi vị đậm đặc từ chất nhờn khiến cho cổ họng Tôn Dịch khô đắng, đầu óc anh bắt đầu mê mang, cơ thể dần nóng lên từng chút một.

Tôn Dịch hít nhẹ một hơi, anh ôm eo Thôi Kiệu Hôn, cúi đầu sâu xuống rồi bắt đầu cuộc thăm dò bằng đầu lưỡi.

Lưỡi nhám, thịt non mềm, giống như chi trong tích tặc, nơi hang động của Thôi Kiệu Hôn đã bị lưỡi anh làm cho ngứa ngáy. Hơi thở cô nhiều loạn, đầu óc mê muội tràn ngập dục vọng bị anh đẩy lên. Cô uốn éo, bộ ngực ưỡn cao, cặp hông tròn trịa không ngừng run lắc khép lại rồi ma sát hết như đang đón nhận những khoái cảm từ phiến môi và chiếc lưỡi của anh, “A... Tôn Dịch, em khó chịu, em khó chịu...” Giọng cô hơi khàn, nhục dục vấy động khiến cho bản thân cô như hoàn toàn mất đi lý trí.

Thế nhưng mặc cho hành động và lời nói của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch vẫn cố chấp càn quét khắp nơi bên trong hang động.

Cảm nhận từng nếp thịt đang cuốn chặt lấy đầu lưỡi mình, Tôn Dịch càng muốn tiến sâu vào bên trong. Phần thịt non mềm trơn mịn bên trong co rút không ngừng, tựa như ham muốn sự yêu chiều lại mạnh mẽ của Tôn Dịch, vô cùng phối hợp tiết ra dòng mật dịch ngọt ngào mà anh thích. Chiếc lưỡi dài khẽ cong lại, môi anh ôm lấy cửa hang thơm lạnh, mũi cao Tôn Dịch ma sát liên tục vào điểm nhạy đó hồng mê người. “Xin anh... Tôn Dịch, dừng lại đi, a...” Móng tay Thôi Kiệu Hôn bầu xuống giường, khô sở cất lên những âm thanh nũng nịu nức nở.

Nhụy hoa bên trong chật hẹp, dưới sự khao mào của Tôn Dịch, bản thân Thôi Kiệu Hôn vừa cảm thấy sáng khoái, vừa cảm thấy khó chịu. Cô không chỉ muốn lưỡi anh, cô muốn anh, vô cùng muốn anh.

Mép hoa cao ngạo kẹp lấy nửa mặt dưới Tôn Dịch, bắp chân Thôi Kiệu Hôn không ngừng khép vào rồi lại ma sát đầu anh, eo diên cuồng hết lên rồi xuống, phối hợp với đầu lưỡi dài của anh. Mỗi khi lưỡi anh ra khỏi, lại kéo ra một dòng nước trong suốt, cặp hông săn chắc của cô lại theo đó mà khó chịu tiến đến, cầu mong chiếc lưỡi lại một lần nữa sáp nhập vào trong.

Lưỡi anh đi vào sâu, nhận lấy những âm thanh dụ người mê hoặc của nước, của môi lưỡi, của người con gái. Tiếng rên rỉ từ cặp môi ướt át phát ra liên hồi, làm cho Tôn Dịch say đắm nuốt trọn những dòng mật ngọt từ nơi tư mật phụ nữ.

Tôn Dịch thả hai chân cô ra, cố nhịn sự khó chịu của bản thân, anh dùng hai ngón tay trở ma sát mép hoa ướt đầm. Tiếng nhóp nhép hòa với hơi thở gấp gáp tràn ngập khắp phòng. Tôn Dịch thả nụ hoa mềm mại, nhìn kĩ nơi hang động tiết ra dòng nước ẩm áp dưới ánh đèn sáng rọi. Anh mỉm cười, hai ngón tay nhẹ nhàng tách nụ hoa ra.

Cúi đầu mút liếm điểm nhạy ửng đỏ, âm thanh rên rỉ phía trên càng lớn hơn nữa, Tôn Dịch nhanh chóng dứt hai ngón tay vào trong, đôi lại những cái uốn éo diên cuồng của người con gái, “Dừng... dừng lại... dừng lại...” Thôi Kiệu Hôn sắp chịu không nổi rồi, tại sao anh lại không cho cô thứ cô muốn chứ.

Đôi mắt Thôi Kiệu Hôn rung rung nước mắt, bàn tay cầu chặt drap giường đến nhăn nhúm. Hai chân cô kẹp chặt lại, bầu vào vai Tôn Dịch, như dụ dỗ đẩy anh sâu vào bên trong. Hai ngón tay không đủ, thật sự không đủ!

“Cục cưng...” Tôn Dịch khẽ cười một tiếng, anh thẳng lưng, hai ngón tay bên trong tách rộng, đâm thẳng vào trong cảm nhận điểm mẫn cảm nhất của cô, “Em có thích không?”

Thôi Kiệu Hôn vươn tay ôm lấy cổ anh, khuôn mặt đỏ bừng mê mang lắc đầu, “Không... Em muốn nữa, muốn nữa...”

“Em muốn gì?” Tôn Dịch cúi đầu ngặm lấy môi cô, mút mạnh một cái rồi kéo ra một đường chỉ dài trong suốt.

“U... muốn anh... Tôn Dịch, em muốn anh...” Tựa như muốn chứng minh, Thôi Kiệu Hôn nức nở dùng bắp chân cọ sát cánh tay anh, nơi tư mật lại siết chặt những ngón tay đang cuồng chiếm tâm trí cô.

Hai ngón tay nhẹ nhàng cảm nhận từng phần thịt trơn mềm của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch chậm rãi cúi người, một tay anh luồn xuống lưng cô, Thôi Kiệu Hôn ưỡn cao ngực, thuận tiện để tay anh lọt xuống dưới. Động vào khuy áo lót, Tôn Dịch đè mạnh một cái, nút cài áo ngực đã nhanh chóng bị anh cởi bỏ. Thôi Kiệu Hôn bị dục vọng làm cho mê mang, cô giúp anh tự cởi áo ngoài, rồi đến áo lót mình ra.

Chỉ trong thoáng chốc, cơ thể xinh đẹp của thiếu nữ đã lộ lồ trước mặt Tôn Dịch. Anh nhìn nhìn con đầu, vui vẻ mà cười thành tiếng, “Cục cưng, em đẹp chết mất.”

“A...” Thôi Kiệu Hôn lại rên dài một tiếng, ngón tay bên trong cơ thể cô đang khuấy đảo, đang diên cuồng động chạm đến tận sâu bên trong.

Tôn Dịch lại mỉm cười, anh rút hai ngón tay ra, rồi lại đưa hai ngón tay vào. Những động tác mạnh bạo của anh vừa khiến cô sung sướng, vừa khiến cô đau đớn. Dòng nước chảy ra càng nhiều, kết hợp với những lần uốn éo của cô tạo nên âm thanh dâm mỹ nhóp nháp. Sự e thẹn lại ham muốn của đóa hoa ửng đỏ giữa rừng đen xinh đẹp diên cuồng này nở. Những thớ thịt bên trong đóa hoa yêu kiều giữ chặt ngón tay Tôn Dịch, vừa tiết ra chất dịch giúp

anh thuận tiện ra vào, vừa co rút mạnh mẽ như nói với anh chúng yêu anh rất nhiều.

Nhưng mà, những cánh hoa bên ngoài làm sao thỏa mãn được sự ham muốn của Thôi Kiệu Hôn? Thứ cô cần là vật cứng nóng bỏng cao ngạo kia, cô muốn nó đâm vào cô, muốn nó tiến sâu vào tử cung cô, chạm vào lòng cô, tặng cho cô những cái xuyên thân thống khoái.

“Tôn Dịch... em, em...” Thôi Kiệu Hôn thở gấp, sức ra vào của hai ngón tay dần một tầng lên, âm thanh va chạm của nước và thịt không ngừng vang vọng, tuy thế cũng không át được những tiếng rên rỉ ngọt ngào từ cổ họng cô.

“Hừm, em có yêu anh không hả?” Tôn Dịch nhẹ nhàng vuốt dọc cánh hoa bên trong. Anh rút hai ngón tay ra, vòng chân qua người cô, tay trái xoa nhẹ bầu ngực căng sẵn chắc, tay phải thì vẫn lo vồ về nụ hoa xinh đẹp phía dưới.

Thôi Kiệu Hôn nghe anh hỏi, trong đầu cô bây giờ chỉ biết mỗi việc ham muốn anh, nào còn biết rõ những suy nghĩ sâu xa trong lời anh nói. Đôi mắt cô lim dim, những ngón tay thon dài xinh đẹp chậm rãi bò lên cánh tay vững chắc trên ngực mình, “Yêu... em yêu...”

“Vậy em muốn làm tiếp chuyện này với anh không? Hà...” Bộ não cao siêu của Tôn Dịch lại nghĩ ra chuyện xấu xa, anh nâng tay, dùng dương vật cứng rắn của mình đứng trước nhụy hoa mềm mại.

Tôn Dịch mím chặt môi, cố ngăn bản thân dùng sức đi vào, anh chỉ dùng đỉnh đầu ửng đỏ có chút chất nhờn vậy vồ vào cô. Đổi lại, thỏa mãn bản thân nghe được âm thanh hết sức mỹ hoặc của người con gái.

“Muốn... em muốn...” Mỗi lần trả lời chỉ có như thế, nhưng bấy nhiêu cũng đủ khiến cho Tôn Dịch cảm thấy vui vẻ. Anh cúi người thấp xuống, tay bóp chặt lấy bên ngực đầy đặn, không khách khí cắn vào đỉnh hồng cương cao. Bị cái đau ở ngực áp chế, lại cảm nhận được sức nóng ở dưới thân, đôi mắt hoa đào của Thôi Kiệu Hôn nheo lại, dòng nước mắt chực chờ trào ra.

Thôi Kiệu Hôn hưởng thụ hết mực khoái cảm, bản thân vừa khó chịu vừa sung sướng lại yêu kiều rên: “Mau lên... mau cho em.. Tôn Dịch, Tôn Dịch...” Bộ ngực ưỡn cao, cô cong mình dâng cho Tôn Dịch bên ngực ửng hồng. Hai chân cô vòng lên người anh, nụ hoa bên dưới co rút liên tục khiến cô vô cùng khó chịu.

Thôi Kiệu Hôn đẩy người, dưới cái mê mê ngọt ngào của Tôn Dịch, cô lập tức nhận thấy được dương vật mà cô đang mong chờ dưới thân mình. Ngay tức khắc, không kịp để cho Tôn Dịch né tránh, hai chân cô đã mạnh mẽ kéo anh tiến về phía mình, vừa dứt khoát, vừa nhanh chóng.

“A...” Trong nháy mắt, cả hai tưởng chừng như mình đã bay lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cánh cửa được mở (H)

Editor: PNam Tiểu Thư

“Kiệu Hôn...”

“Ừm...”

Tôn Dịch cúi đầu dùng miệng nuốt trọn những tiếng rên rỉ mê người của Thôi Kiệu Hôn. Tay anh không ngừng xoa nắn bộ ngực căng tròn sẵn chắc của cô, hai ngón tay ướt đầm dịch nhờn từ nụ hoa kẹp chặt đỉnh hồng trước ngực. Đầu móng tay tinh tế liên tục gầy mạnh lên hai đỉnh hồng, từng đợt gầy chính là từng đợt khoái cảm khiến cô không ngừng run rẩy.

“Em chặt quá...” Tôn Dịch thả môi, hô hấp anh nặng nề phun lên mặt Thôi Kiệu Hôn, con co rút dưới thân cô quả thật làm cho anh hơi đau.

Dương vật to lớn thô kệch chỉ mới vào được một phần ba, đỉnh đầu chen lấn các cánh hoa, không kiêng dè chặn đi đường ra của mật ngọt thơm ngon.

“Tôn Dịch... Em đau... em đau quá...” Tuy rằng cảm giác được chính mình đang hút lấy anh, nhưng sao cô lại cảm thấy đau kinh khủng, đau đến mức dây thần kinh cô giật điên, khoái cảm cũng biến mất, “Có phải... có phải anh đi vào nhầm... nhầm chỗ rồi không? Tôn Dịch... hừm, em đau quá...”

Tiếng nước nở của cô làm cho Tôn Dịch khó thở, anh đau lòng hôn lên dòng nước mắt trong suốt, nụ hoa chặt hẹp bó chặt anh, làm cho bản thân anh hơi đau.

Hai tay anh xoa nhẹ eo cô, chân anh luồn xuống chân cô, hành động này khiến cho dương vật nằm bên trong nụ hoa hơi động một chút, đỉnh đầu thẳng đứng căng cứng đâm vào một chút nữa, nháy mắt cơn đau của Thôi Kiệu Hôn càng tăng thêm.

“Tôn Dịch... Anh đi ra, anh nhảm nơi rồi... anh nhảm nơi rồi...” Giọng cô gần như là hét cao, thân mình cong lại, cặp mông vì muốn né tránh mà đẩy xuống phía dưới, đôi chân dài đang cuộn chặt eo anh cũng thả lỏng.

“Đừng...” Trán Tôn Dịch có chút mồ hôi. Anh nắm chân cô kéo lại lên eo mình, cúi người hôn lên môi cô, dùng lưỡi mình làm cho cô mê mẩn.

Đôi môi hút lấy hơi thở cô, âm thanh môi lưỡi thay thế tiếng nhóp nhép nước thịt dưới thân trước. “Đừng sợ...” Anh thở dài, chẳng lẽ cô và Chu Lâm còn chưa làm chuyện này sao, sao cô lại bó ép đến như vậy chứ. Hay là do bản thân cô quá eo hẹp? Hay là do anh quá to lớn đây?

Sợ rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ tiếp tục khóc, Tôn Dịch lại dùng ngón tay liên tục xoa đều điểm nhạy nhóp nháp bị anh ép mà ửng đỏ. Nụ hôn trên môi anh sâu hơn, đầu anh nghiêng qua, lưỡi đưa dài không ngừng vừa mút vừa liếm bờ môi căng của cô. Dòng nước bọt anh truyền sang cô từ lưỡi đến môi vang lên âm thanh như tiếng nước chảy, đều đều vọng đến tai hai người.

Một bên ngực cô nằm trong bàn tay anh, tay anh dù rộng lớn, như bộ ngực cỡ lớn săn chắc của cô vẫn không vừa vặn với tay anh. Anh vừa xoa vừa nắn, bàn tay có những vết chai thường xuyên viết bằng nay lại giống như có ma thuật, điên cuồng chạm lên dục cảm vừa bị nhấn chìm xuống của cô.

Nụ hôn anh kéo dài, bàn tay kéo ngực cô ra rồi nắm chặt nắn bóp. Hành động cứ lặp đi lặp lại như vậy, khiến cho bản thân cô bắt đầu dấy lên cảm xúc cần được xâm nhập, cơ thể dần dần trở nên nóng bỏng, những đường cong chậm rãi lên xuống theo từng nhịp bàn tay Tôn Dịch, hơi thở cả hai gấp gáp, càng khiến cho nụ hoa phía dưới tiết ra nhiều mật dịch hơn.

Tôn Dịch hạ môi, thoát khỏi những ân ái môi lưỡi với người con gái. Nụ hôn anh lướt đến vành tai cô, khẽ liếm, khẽ mút, rồi hà một hơi mờ ám.

“Tôn Dịch...” Hơi thở của anh khiến cô mê loạn. Đôi tay trắng nõn nâng lên, ngón tay cời từng khuy áo sơ mi của anh.

Tôn Dịch để mặc cho cô làm việc, môi anh rơi xuống cắn cổ trắng hồng. Từng nụ hôn ẩm ướt dày đặc áp xuống. Phiến môi hôn nhẹ, hé răng cắn vào da thịt, hăm răng day day vài lần, dùng lưỡi liếm dọc vết cắn, đôi môi nhẹ nhàng chậm rãi vuốt đều theo... A... Đây là dấu hôn của một người đàn ông đối với cô gái mình yêu.

Ngón tay anh rời khỏi điểm nhạy tinh tế, bàn tay anh nâng một chân cô lên cao, tay còn lại vẫn tiếp tục xoa nắn bên ngực thích thú. Anh hôn lên bên ngực còn lại, khẽ hôn, khẽ hôn.

Thôi Kiệu Hôn ghét nhất là phải chờ đợi. Nụ hôn chết tiệt! Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, lồng ngực trắng kiêu của người đàn ông khiến cô lóa mắt. Cô đẩy đầu anh xuống thân mình, ưỡn cao bộ ngực, mong muốn anh sẽ dành cho bộ ngực này thêm nhiều yêu thương nữa.

Tôn Dịch thỏa mãn yêu cầu cô. Anh há miệng ngậm lấy bên ngực. Cái lưỡi anh liếm dọc nó, điểm hồng vì bị kích thích từ sớm đã cương lên thẳng đứng, nhờ có vậy mà thuận lợi giúp anh dễ dàng “ôm” trọn nó hơn.

Lưỡi anh quay tròn điểm hồng, răng thì day day phần thịt. Tiếng môi lưỡi từ ngực cô dần dần vang lên, khoái cảm theo đó mà tăng vọt. Đầu óc Thôi Kiệu Hôn mê mẩn, cô sung sướng cong eo xuống, dâng cao phần ngực vào miệng Tôn Dịch. Những điểm nhạy trên lưỡi anh áp chặt ngực cô, bờ ngực căng mọng không ngừng phập phồng, hưởng thụ sự yêu chiều của đôi môi Tôn Dịch.

Khoái cảm đã đến, một chân Thôi Kiệu Hôn được anh nâng lên tận vai, chân còn lại cuộn lấy eo anh. Bộ ngực điên cuồng phát ra âm thanh mút liếm tục tằng, Tôn Dịch day đủ bên ngực, đến mức khi anh nhả nó ra, trên điểm hồng còn ươn ướt dòng nước trong miệng anh.

Tôn Dịch ngược nhìn mặt cô. Đôi mắt ngập nước mê người, đôi môi quyến rũ căng mọng ướt át, sự ham muốn dục vọng không giấu giếm bày rõ trên gương mặt xinh đẹp của cô. Anh lại nhìn xuống nụ hoa phía dưới. Nó ôm chặt anh, khít khao cắn anh dù bên trong đã chảy đủ mật ngọt.

Thật sự là khổ quá. Anh không muốn là cục cưng của anh phải đau. Anh không muốn cái ngọt ngào mà anh bày trước cho cô biến mất. Dù anh rất muốn dùng chính mình xuyên xỏ cô, cựa quậy trong tử cung non mềm của cô, hút hết những mật ngọt mà cô phát ra, sau đó sẽ cùng cô thăng hoa, tặng cho cô hết những tình yêu mà anh có.

Nhưng nước mắt của Kiệu Hôn lại khiến anh không thể tiến vào. Không được, anh nhất định phải cùng cô vui sướng.

Tôn Dịch thở nặng một hơi, anh không thèm cởi áo quần trên người. Một tay cố định eo Thôi Kiệu Hôn lại, một tay giữ chặt cẳng chân đang treo trên vai anh, nụ hôn Tôn Dịch lại nặng nề đầu xuống môi cô.

Tôn Dịch chậm rãi nhích thân một cái, đỉnh đầu vừa mở được một lối đi nhỏ, phần thịt mềm đã nuốt trọn dương vật to lớn nổi đầy gân của anh. Thôi Kiệu Hôn rên nhẹ một tiếng, khoái cảm bắt đầu dâng lên, cô nhẹ nhàng động eo, nụ hoa chặt hẹp lại cắn mạnh vào dương vật anh, khiến anh không nhịn được mà bật ra tiếng rên “A” thật trầm thấp từ cổ họng.

Vào chút nữa, chút nữa... Cứ ngỡ là chỉ cần nhích thêm một chút thì dương vật sẽ được gấp gờ từ cung, nào ngờ dương vật còn chưa đến bao nhiêu, Tôn Dịch lại cảm nhận được thứ gì đó chắn ngang đường đi của anh.

Chắn ngang? Cái gì chắn ngang cơ?

Môi Tôn Dịch mút lấy môi dưới Thôi Kiệu Hôn, hơi thở nặng nề phả lên mặt cô. Thôi Kiệu Hôn lại nghẹn nghẹn rên, anh lại muốn nhích người.

Nhích, nhích, nhích... A, lọt hẳn vào trong rồi..

Bỗng nhiên trên vai truyền đến cảm giác đau, Tôn Dịch nhẹ nhàng liếm môi Thôi Kiệu Hôn một cái, anh chậm rãi vuốt ve dọc bắp chân cô, lại xoa dịu vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Móng tay Thôi Kiệu Hôn bấu chặt vào vai anh, những móng tay dài đẹp để xuyên qua lớp áo sơ mi, không ngừng cứa chặt rồi lại nhẹ, cứ liên tục như vậy, hết như con co rút mạnh mẽ của dương vật nằm sâu trong người cô.

Vì sao Chu Lâm làm cô không đau, mà Tôn Dịch làm cô lại đau như vậy?

Chẳng lẽ của Tôn Dịch “khủng” hơn của Chu Lâm sao? Nói vậy tính phúc của cô tốt, hay là những đêm dài sau này của cô sẽ khổ đây?

A... Không cần biết đâu, có lẽ chỉ đau một chút. Bởi vì hiện giờ, khi cái thứ thô kệch đang trưởng to trong người cô đang chậm rãi, chậm rãi co giật. Sau đó, nó nhẹ nhàng nhích thêm vào trong, rồi lại nhẹ nhàng đi ra ngoài một chút.

Mọi thứ đều nhẹ nhàng như vậy, tốc độ còn chậm hơn rùa bò. Độ dài đường đi chỉ tính là một phân.

“Có tốt không?” Tôn Dịch liếm tai cô, hơi thở gấp gấp trầm thấp tràn ngập nhục dục.

Thôi Kiệu Hôn lại rên lên như đồng ý. Tôn Dịch sung sướng mỉm cười. Dương vật nằm bên trong không ngừng nhích chậm.

Đợi đến lúc trên bả vai đã giảm bớt cơn đau, ngược lại đỉnh hồng trên bộ ngực mềm mại của người dưới thân không ngừng cọ cọ vào anh, Tôn Dịch mới ngoạm lấy tai Thôi Kiệu Hôn, dưới thân bắt đầu ra vào.

Ra thật nhanh, rồi vào thật mạnh. Từng động tác dường như càng ngày càng dồn dập hơn.

Tôn Dịch thẳng lưng, tay phải anh ôm chặt cẳng chân thon dài trên vai, tay trái anh nắm lấy bắp chân đang cuộn quanh eo anh. Đầu anh hơi ngửa ra sau, dương vật cảm nhận từng khoái cảm từ nụ hoa khít khao ngọt ngào.

Những đường gân trên dương vật to lớn cọ sát vào da thịt mỏng manh. Con quặn đau sâu trong vách ngăn khiến Thôi Kiệu Hôn khó nhịn mà thốt lên từng tiếng nứt nẻ. Đoạn hơi thở đứt quãng mê người vang lên không ngừng, cho dù đau đớn, nhưng dường như nụ hoa đang điên cuồng chảy ra dòng mật đặc trắng không muốn dứt khỏi. Nó mê muội siết chặt lấy dương vật của anh, giống như muốn cắn nát đoạn thịt to dài đang tham lam càn quét, như muốn cắt đứt những đoạn gân nổi lên kinh người.

Cô đau lắm, Tôn Dịch biết. Cho nên lần va chạm mở đầu này anh không dùng bao nhiêu sức lực, anh cố gắng tận dụng những dòng chất nhờn để dễ dàng ra vào hơn. Tôn Dịch rên nhẹ một tiếng, anh hé mắt nhìn khuôn mặt mê mê trong nhục dục, lại cố gắng kìm nén. Bỗng nhiên dương vật anh run lên một chút, hai chân cô kẹp chặt lấy thân hình anh, mép ngoài cao ngạo của nụ hôn bó chặt vào thớ thịt gần bụng anh.

“Ừm...”

Nụ hoa sâu thắm co giật, thắt chặt ôm lại dương vật to lớn của anh. Tôn Dịch sung sướng gấp người, anh buông tay ra, bàn tay không khách khí đè mạnh vào bụng dưới của cô. Phần thịt trong lại mạnh mẽ siết chặt.

“Tôn Dịch... a...” Giọng cô lên cao, bên trong cảm nhận được cánh cửa tử cung đang bị động chạm.

Đầu dương vật không biết từ lúc nào đã đâm sâu vào trong. Thôi Kiệu Hôn nhói lên từng chút một, cảm giác đau đớn lại càng rõ ràng hơn.

Đỉnh đầu nó run run, chậm chạp tách mở cánh cửa quý báu, sung sướng trở thành kẻ đầu tiên xâm nhập vào...

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cục cưng thật đáng yêu (H)

Thật là sướng chết đi mất. Tôn Dịch nở nụ cười quyến rũ nhìn vào đôi mắt xinh đẹp ngập nước của Thôi Kiệu Hôn. Cảm giác nằm bên trong cô thật khiến anh chịu không nổi.

Tôn Dịch lại ép người vào nữa, đỉnh đầu vui sướng bước qua cánh cửa chật hẹp.

“A...” Cô rên rỉ, thân hình nóng bỏng cong ưỡn cao, cặp mông ấn xuống, kéo theo dương vật cọ mạnh vào trong, lại khiến cho đôi môi kích động mà “Ừm ừm” liên hồi.

Bộ ngực kịch liệt phập phồng, đỉnh hồng run rẩy liên tục. Hai tay Thôi Kiệu Hôn bấu chặt vào drap giường, cần cổ cô nhấc khỏi giường, đầu ngửa lên trên. Bờ môi căng mọng thở gấp, hé mở để mặc dòng nước bọt chảy ra khoe môi. Thân hình quyến rũ vì ham muốn mà ửng ửng, trắng ngần hồng hào xinh đẹp. Bức tranh này thật đúng là mê người, dâm mỹ phóng đãng, hết như những hình ảnh trong những câu chuyện sắc tình hoan lạc.

Đáp vào mắt Tôn Dịch, cả người anh lại khó chịu vô cùng. Dương vật bên trong lại cương hơn nữa, đỉnh đầu điên cuồng ma sát vào cửa trong.

Anh bắt đầu muốn nhấp rồi... Thật ra thì khi cả cái dương vật khổng lồ này nằm vào trong nụ hoa mê người kia, anh và cô đều cảm thấy rất là sung sướng.

Sự cắn nuốt, được lấp đầy, những lần co rút... Từng đợt từng đợt ma sát nhẹ nhàng, chậm rãi lại kích thích mọi giác quan của cả hai.

Tuy thế, cái con trướng đầy áp cũng khiến cho hai người khó chịu. Nhưng mà Tôn Dịch lại chịu được, còn Thôi Kiệu Hôn thì không.

Cái nhẹ nhàng của anh khiến cho đau đớn của cô chậm rãi rồi đi. Ngược lại còn muốn đón lấy cảm giác đâm xuyên mà cô yêu thích.

Chân cô bấu vào người anh, dù rằng dương vật to lớn đang gọn trong người, nhưng khoái cảm vẫn muốn tăng cao. Bụng Thôi Kiệu Hôn thóp lại, hai cánh hoa ngoài và bắp đùi trên chậm rãi lên xuống ma sát vào bụng dưới của anh. Dương vật bên trong cô vì động tác này mà theo đó đẩy lên đẩy xuống, cọ vào cửa trong, động vào điểm sâu nhất của người con gái.

Mắt Tôn Dịch nhắm lại, sung sướng hưởng thụ cảm giác mê mẩn này. Anh làm theo cô, cứ cọ mãi bên ngoài như vậy, không có cảm giác muốn rời khỏi.

Người đàn ông đầu tiên ném mùi phụ nữ, giống như một đứa trẻ ngây ngô tìm tòi học hỏi. Hệt như đầu óc đã bay mất những bộ phim, hình ảnh mà mình từng xem, Tôn Dịch cọ sát bên ngoài cô, đỉnh đầu dương vật cũng vuốt dọc theo cửa tử cung. Nơi riêng tư của hai người như dính hẳn vào nhau, chỉ có lên xuống, nếu không sẽ tưởng chừng như nó không bị chia cắt. Thân dương vật to lớn, từng động tác của anh người giống như đang dành cho thời gian cho nó hưởng ứng. Nụ hoa chậm rãi nở rộ, từng chút một nói rộng rồi khép lại, thớ thịt tự động mát xa cho dương vật cứng rắn.

Cảm thấy vẫn chưa đủ, chân trái của Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng thả eo anh ra, một phen muốn treo lên vai anh.

Sau cơn đau chắc chắn sẽ là niềm vui sướng. Cô mím môi, hạ thân nhúc nhích bắt đầu tự chuyển động. Mặc cho bản thân bị cái trướng của dương vật to lớn hành hạ, nghĩ tới thứ đó sẽ đâm xuyên bản thân mình, sẽ mạnh mẽ ra vào rồi nghe được những âm thanh mê loạn kia, nụ hoa ướt đầm không ngừng thất lại, ham muốn nguyên thủy khiến cho Kiệu Hôn tự cảm thấy ngượng ngùng hổ thẹn với chính bản thân mình.

“Đâm em... Tôn Dịch, đâm em...” Eo cô trườn lên bụng Tôn Dịch, rồi lại trượt xuống giường êm. Âm thanh nơi da thịt giữa vùng bụng dưới của anh và hai bên nụ hoa không ngừng vang lên, nơi đó hòa hợp bởi tiếng dịch nhờn, nhóp nhép nhóp nhép điên cuồng.

Hành động tràn ngập mê mẩn này của Thôi Kiệu Hôn chính là hành động thôi thúc bản năng chủ nhân dương vật.

Chắc chắn rằng cô sẽ không đau nữa, Tôn Dịch mới nhanh chóng rút ra. Nhưng chỉ là rút ra được hai phần ba, đỉnh đầu vẫn còn nằm trước cửa. Vốn dĩ đang được thỏa mãn đôi chút, bị anh đột ngột rời khỏi như vậy, Thôi Kiệu Hôn không khỏi nức nở.

“Em muốn... em muốn...” Cô than thở, còn không kịp để anh động thân, nụ hoa đã siết chặt kéo anh về bên mình.

Hai chân cô bấu vào vai anh, bàn tay nắm lấy drap giường, nhanh chóng đẩy chính thân thể mình xuống dưới. Một lần nữa, nụ hoa đã nuốt trọn dương vật...

“Muốn đến như vậy sao?”

“Muốn... Tôn Dịch... Ừm...”

Tiếng rên rỉ rót vào tai anh thật đúng là sáng khoái. Tôn Dịch không muốn cô phải khó chịu, anh bắt đầu động thân dưới.

Dương vật được rút ra, tràn theo thân thịt là chút nước trắng hòa lẫn màu đỏ. Đỉnh đầu luôn nằm bên trong nụ hoa, hạt nhỏ trên đó chậm rãi chảy ra chút dịch đặc. Dương vật lại được anh đưa vào, chất dịch nơi đỉnh đầu trộn chung với mật dịch được chảy ra từ nơi cắm địa sâu bên trong cánh cửa tử cung, cứ ra, rồi lại vào hai ba lần như thế, hai loại dịch đã nhanh chóng hòa vào nhau, không thể phân biệt được đâu là của dương vật, đâu là của nụ hoa.

Hai cánh hoa phía ngoài bị dương vật ép cho lồi ra, mỗi khi anh đi ra, hai cánh hoa lại theo ra cùng. Nước ngọt bên trong không chịu thua kém, đòi hỏi chạy ra ngoài để đáp xuống drap giường. Drap giường đã thấm đẫm mật dịch từ sớm, một màu đỏ theo khe hở của cánh hoa mà chảy xuống, chậm rãi thấm xuống.

Dương vật đi vào trong, hai cánh hoa lại nũng nịu bám chân. Phần thịt bên ngoài cánh hoa nhô cao, nương theo âm thanh rên rỉ của hai người, vội vàng muốn cho người khác biết sự hiện diện. Khi dương vật va chạm mạnh, dòng nước chảy quá nhiều khiến cho phần thịt bị dính chung. Đã thế, khe hở nhỏ ở đỉnh hoa bị tách đôi, trong khi dương vật đâm sâu vào, khe hở đó lại không biết hổ thẹn mà nở to. Chỉ có điều bị lớp dịch nhờn làm mờ đi, cho nên cảnh tượng “thịt ăn thịt” mới không bị phát hiện.

Mà dương vật cũng rất là quái đản, khi kéo ra còn không chịu dứt khoát. Dương vật cứ đùn đùn đẩy đẩy hết đi qua phải rồi đi qua trái, hết đi lên rồi lại đi xuống. Dương vật làm thế cũng chỉ vì nụ hoa quá nhỏ, không gian chật hẹp khiến cho dương vật buộc mình phải nói rộng ra. Mỗi khi nó làm vậy lại giúp cho khe hở kia thích thú mà tách rộng. Dòng nước thơm tho lại theo đó mà trào ra, thấm hết lên phần thịt trên.

Tôn Dịch đẩy mạnh hông, dương vật một lần nữa cắm sâu vào trong. Tiếng “A... ừm...” của người con gái dưới thân cũng không thể nào át nổi tiếng thịt va chạm hòa lẫn với nước truyền vào tai anh.

Tiếng nước nhấp nhóp, da thịt động chạm, phần thịt trên nụ hoa không ngừng đáp thẳng vào bụng dưới của Tôn Dịch. Nó ẩm ướt, nóng bỏng, nhờ có chút lỏng mềm mà yêu chiều quần quýt với anh liên tục.

Hai khối thịt dưới dương vật đánh mạnh vào mông Thôi Kiệu Hôn. Cảm giác sung sướng thỏa mãn khi dương vật mạnh mẽ đâm vào nụ hoa, rồi không khách khí khuấy đảo những cánh hoa bên trong khiến cho dòng mật dịch ngọt ngào thích thú tiết ra nhiều hơn.

Thôi Kiệu Hôn rên rỉ liên tục, đôi môi căng mọng chảy ra dòng nước bọt chỉ kém phía dưới có một chút. Bàn tay cô nắm chặt drap giường, bộ ngực hướng thụ những cơn đau mê đắm dưới bàn tay ma thuật của người đàn ông.

Đỉnh hồng trên ngực cương cao, giống hệt cái dương vật mạnh bạo vừa đâm vừa thỏa mãn cô. Những ngón tay có đầy vết chai không ngừng kéo căng đỉnh hồng. Kéo lên, rồi lại hạ xuống cả bàn bóp nắn bộ ngực đầy đặn. Những dấu hôn trên cổ ướt át, đỏ hồng như khe hở giữa những cánh hoa đang nuốt trọn bộ phận nam tính thô lỗ kia.

“Kiệu Hôn... Kiệu Hôn...”

Tiếng gọi của Tôn Dịch cứ vang khắp căn phòng. Đèn điện sáng trưng, chiếu rọi cảnh quang đắm mị chói mắt.

Những cánh hoa ướt đầm thay nhau hút lấy dương vật. Từng đường gân rõ mồn một không ngừng cọ sát vào những vách hoa mềm mại.

Những lần xâm nhập chính là những lần chạm thẳng vào cửa tử cung. Cái cảm giác vừa sung sướng vừa đau đớn đan xen lẫn nhau khiến cho Thôi Kiệu Hôn cảm tưởng thân xác này không phải là của mình.

“A... a...” Nhịp độ ra vào càng tăng nhanh. Dương vật to lớn như bị tiếng kêu la rên rỉ kích động, nó điên cuồng đâm mạnh vào trong. Mỗi lần đi ra lại nhanh chóng tiến vào, hành động mạnh mẽ lại thô bạo.

Tôn Dịch nắm chặt cặp chân thon dài, anh nghiêng đầu vừa hôn vừa liếm bấp chân trắng nõn. Dương vật ma sát bên trong, dù cho anh làm như thế nào cũng không khiến cho nụ hoa nở to hơn được nữa.

Thế nhưng anh rất thích cái chật hẹp này, mỗi lần anh đâm vào cứ như là được siết chặt đến mức cảm tưởng như anh sẽ bắn ra. Sự thô bạo của bản thân anh thế mà cũng khiến cho Kiệu Hôn sung sướng. Khi anh chạy ra khỏi nụ hoa yêu kiều đó, thân thể cô sẽ nhanh chóng tìm đến anh.

Khi anh nhấp nhò không biết khống chế, thân thể cô sẽ vì thế mà uốn lượn theo. Những đường cong mê người theo sát lấy anh, chiếc eo nhỏ không ngừng thóp lại, làm cho tử cung theo đó mà siết chặt, khiến cho dương vật khi bước vào trong cứ muốn phóng hết ra.

Từng đợt công kích chính là khiến cho tiếng nước vang lên lớn hơn. Cảm giác như khi anh dùng dương vật mình xuyên qua những cánh hoa mềm mại, thì tử cung cô sẽ giúp đỡ anh mà tiết ra càng nhiều, càng nhiều mật ngọt. Tặng cho anh những lần đâm xuyên thuận lợi, những cái siết mạnh mẽ sung sướng, những lời rên rỉ mê người kích thích.

“Tôn Dịch... Tôn Dịch, mau cho em nhiều hơn... cho em nhiều hơn nữa...”

Dương vật anh ấn sâu vào tử cung cô, cặp mông săn chắc không tự chủ mà tiến lên. Lúc anh ra ngoài, cặp mông lại hạ xuống, sau đó hoang dại phóng thẳng lên. Thân anh đâm thẳng vào cô, đỉnh đầu dương vật phóng ra dòng dịch ẩm.

Thế nhưng tốc độ này của anh khiến cô không thoải mái. Nụ hoa của cô cần nhiều hơn thế nữa.

Thứ nó cần chính là lúc dương vật mạnh mẽ hấn ra, rồi lại thô bạo đâm mạnh vào trong. Khi đầu dương vật chen vào khe hở của nụ hoa, cô sẽ siết chặt lấy anh, cô sẽ dùng những cánh hoa non mềm của chính mình chặn đường anh. Cô muốn anh phải đâm cô thật mạnh, thật mạnh.

Nụ hoa cô thắt lại, cảm giác dương vật rút ra đâm vào càng nhanh, dòng nước theo nó chảy ra ào ạt, những cánh hoa gò bó cắn nuốt từng chút một dương vật của anh. Thôi Kiệu Hôn uốn người thật cao, bộ ngực thẳng đứng, đứng rồi... Mạnh lên, nhanh nữa lên.

“Cực cùng, em đáng yêu chết mất...”

Tôn Dịch nhắc người lên, cái eo mạnh mẽ tiến lên lui xuống. Những cái xuyên xỏ của hoa thô bạo dung tục, nơi tư mật vang lên âm thanh đáng xấu hổ.

Đôi mắt anh lướt nhìn đến phía dưới. Dương vật to lớn đang điên cuồng đâm mạnh vào bên trong, mép hoa ướt đầm hết lọt vào trong rồi lòi ra ngoài, phần thịt trên mép không ngừng đáp mạnh vào bụng dưới của anh.

Bên trong nụ hoa hẳn là bị cái đâm mạnh bạo của anh mà co rúm. Những cánh hoa hẳn là co rút liên tục hấp thụ anh, cửa tử cung bị anh hung hăng đâm mạnh đến mất cảm giác, chất dịch đậm đặc bên trong bị dè ẹp đến tràn ra ngoài.

“Cực cùng, nói cho anh nghe... em có thích không?” Tôn Dịch lại thô bạo đâm vào nụ hoa, dịch đậm chảy ra ngoài không khiến cho anh mất đi cảm giác da thịt cô đang ma sát với anh.

“Không... em muốn nhiều hơn nữa...” Vẫn là câu nói đó, Thôi Kiệu Hôn mê loạn ngẩng đầu, ngón chân co quắp lại, nụ hoa bị anh đâm mà sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Sức chứa không đủ nên buộc phải tràn ra ngoài (H)

“Đúng là...” Tôn Dịch nở nụ cười, anh liếm dọc bắp chân cô, sau đó anh nhanh chóng cúi người, hé miệng ngậm lấy bên ngực ửng đỏ.

Hai chân Thôi Kiệu Hôn theo tư thế của anh mà nhanh chóng được hạ xuống. Cô cong chân uốn lấy eo anh, cả người vì những động tác ra vào của anh mà không ngừng run lắc lên xuống.

Lưỡi Tôn Dịch liếm láp lấy đỉnh hồng, hai tay anh nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, động tác anh hết như đang làm tình với một con búp bê.

Mỗi khi anh ra vào, chính là cực hình với cái eo nhỏ của Thôi Kiệu Hôn. Anh bóp chặt, mỗi lần đâm sâu lại mạnh mẽ kéo eo cô lại gần, siết chặt đến hiện lên vết bầm dử tợn. Bộ ngực căng đầy hứng chịu những cơn nảy gật điên cuồng, theo những động tác xâm nhập của Tôn Dịch mà lên xuống không ngừng.

Dương vật anh tiến sâu vào trong tử cung. Nó cựa quậy tàn phá, cánh cửa vì sự khổng lồ của nó mà trương đau, cảm giác giống như đang bị nó xé toạt ra vậy.

Tiếng nước nhóp nhép liên tục, da thịt phát ra những tiếng động phóng đặng. Hai tay Tôn Dịch thả eo cô ra, nhanh chóng đặt xuống phần trên bắp chân. Anh dùng hai ngón tay cái hạ xuống mép hoa, không lưu tình tách rộng khe hở ở giữa, dương vật nhanh chóng rút ra, dòng nước bên trong nụ hoa kích động phun thẳng ra ngoài.

“Đâm đặng!” Hai ngón tay Tôn Dịch ướt đầm, nó thích thú chen vào bên trong nụ hoa, đầu ngón tay ấn mạnh vào cánh hoa ngoài cùng.

Đang chìm trong sung sướng, bất chợt bị anh trêu đùa, cảm giác trống rỗng khiến cho Thôi Kiệu Hôn khó chịu rên rỉ.

Tôn Dịch cúi đầu liếm dọc từ rốn lên ngực của Thôi Kiệu Hôn, anh hạ mắt nhìn xuống dưới thân.

Dòng nước trắng đục từ trong chảy dọc ra, thấm xuống drap giường, lẫn lộn một màu... đỏ?

Màu đỏ?

Đôi đồng tử Tôn Dịch mở lớn, anh hoảng sợ vội vàng thả nụ hoa thơm tho ra, hai tay một phen đẩy móng Thôi Kiệu Hôn sang một bên.

“Kiệu Hôn, em chảy máu!” Bởi vì còn vị nhục dục, cho nên giọng Tôn Dịch vẫn trầm thấp khàn khàn như cũ.

Tại sao cô lại chảy máu? Anh chỉ mới làm cô có một chút thôi mà?

Nhưng mà... khoan đã!

Tôn Dịch lại nhìn về mặt mê muội không hiểu của Thôi Kiệu Hôn, anh nhớ lại lời cô nói vừa nãy. Cô nói anh nhầm chỗ, cô đau. Lại nói, anh chưa từng làm tình với phụ nữ, cho nên không rõ được xác định lớp màng xử nữ là như thế nào.

Nói vậy, cái chắn ngang ban nãy anh động phải, là lớp màng xử nữ của cô đó sao?

Suy nghĩ này khiến cho Tôn Dịch không khỏi sung sướng. Vậy có nghĩa là, anh chính là người đàn ông đầu tiên của cô?

Không phải... chết tiệt! Không được nghĩ nữa! Hiện giờ vết máu này chắc chắn rằng không phải do anh làm cô quá mạnh, mà là do vấn đề khác.

“Tôn Dịch...” Thôi Kiệu Hôn kéo tay anh, giọng nói nức nở oan uất, “Sao lại bỏ em? Hức, em... em...”

Tôn Dịch ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt khát dục của Thôi Kiệu Hôn. Mặc kệ như thế nào, hiện giờ chỉ cần cô muốn thì anh sẽ cho.

Một phen ôm lấy Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch nhanh chóng thả lưng nằm xuống giường, để cho cô ngồi lên bụng mình.

“Em muốn anh phải không? Vậy thì tự em tìm đến anh đi?” Tôn Dịch quẹo rừ nở nụ cười, hai tay bóp nắn cặp mông vểnh lên của cô, ngón tay lại thích thú gãi gãi cái khe phía sau.

“A...” Thôi Kiệu Hôn ưỡn người, nụ hoa liên tục ma sát xuống bụng anh, dòng mật ào ạt chảy xuống ướt đầm.

Bỗng nhiên cô nằm xuống, đôi môi căng mọng áp vào môi anh. Nụ hôn ngoài dự đoán khiến cho Tôn Dịch dâng lên cảm giác ngọt ngào, dương vật phía dưới lại lớn hơn nữa.

Anh đẩy eo cô xuống dưới, hai chân mình tự động cựa quậy đầy quần tây xuống, cởi bỏ một phần quần áo.

“Ừm...”

Tay Thôi Kiệu Hôn đưa ra phía sau, bàn tay trắng nõn xinh đẹp nắm lấy dương vật to lớn. Cảm giác nóng ẩm ướt khiến cho nụ hoa càng thêm ngứa ngáy, vòng to này làm cho cô không khỏi run lên.

To như vậy, mà cũng có thể lọt vào trong cô sao? Thôi Kiệu Hôn thở gấp, bộ ngực phập phồng kích động cọ sát ngực anh, đỉnh hồng áp chặt vào điểm ngực anh.

Mông cô trượt xuống, tay nắm dương vật nhẹ nhàng vuốt lên vuốt xuống. Và rồi không để cho Tôn Dịch chuẩn bị, cô đã nhấc eo, một phát mạnh mẽ ngồi xuống cái “cây” thô kệch này.

“A...” Sướng quá!

“Ừm... thật... thật sướng...” Hai người đồng thời rên lên. Tư thế này khiến cho dương vật của anh dễ dàng đi vào cửa tử cung nhanh chóng.

Đỉnh đầu dương vật chạm vào bên trong tử cung, độ sâu dài làm cho Thôi Kiệu Hôn yêu thích không thôi. Nụ hoa cô đang bó siết dương vật của anh, nó đang sung sướng co rút cảm nhận từng đường gân nổi lên trên đó.

Thôi Kiệu Hôn cắn môi, bộ ngực ưỡn cao, cô lấy tay Tôn Dịch đặt lên ngực mình, như là dạy dỗ anh phải xoa nắn nó liên tục, cô nắm tay anh bóp nó điên cuồng. Hai chân cô quỳ lên, đầu gục xuống, dòng nước bên trong nụ hoa chậm rãi chảy dọc theo dương vật mà rơi xuống hai cục thịt phía dưới của dương vật.

Cô bập đầu nhấp nhô, cái mông vênh cao hết lên rồi lại xuống. Tiếng ngậm nga phát ra từ cổ họng gây kích thích Tôn Dịch, anh hòa theo cô, từng động tác nhòm mông nhanh dần khiến cô không khỏi sung sướng.

Hai chân cô kẹp chặt phần hông Tôn Dịch. E ngại dương vật quá khổ, mỗi lần hạ xuống Thôi Kiệu Hôn chỉ biết cố gắng “nuốt” đến gần hết, nụ hoa khó mà nở rộng cả tử cung để đón nhận anh.

Cô chật hẹp như vậy, lại không biết điều làm cho dương vật co rút liên tục. Những cánh hoa chạy ra chạy vào, nuốt trọn lại nhả ra, hết hút nước rồi lại trào nước. Mỗi khi bản thân Kiệu Hôn không nhìn được mà ngời hân xuống anh, dương vật càng không khách khí đâm thẳng vào tử cung, xuyên xỏ cánh hoa khiến cho đôi môi cô hé mở thờ dốt, cất lên bản nhạc dâm mỹ yêu kiều.

Hai bàn tay Tôn Dịch đặt trên ngực cô, bên thì nheo đỉnh hồng đến sung tấy, bên thì bóp nắn đến không còn hình dạng. Hai tay cô thì chống lên người anh, cô cố gắng nhưn người, đôi môi liên tục hôn lên môi anh. Thi thoảng tặng cho nhau nụ hôn thật sâu, phần môi cả hai dính vào nhau, hơi thở hòa quyện, nước bọt truyền qua nhau nồng nàn hết như dòng mật dịch chảy ra điên cuồng với những tiếng động nhóp nhép vang lên.

Mông Thôi Kiệu Hôn nhấc ra khỏi người anh, chỉ chừa lại nơi nụ hoa điên cuồng đóng mở. Hai chân cô dang rộng, tử cung siết lại khiến cho Tôn Dịch phát ra âm thanh nặng nề.

Anh điên cuồng đẩy thân mình lên cao, sức lực như dồn hết vào phía dưới. Bỗng nhiên nổi lên cơn kích động, tử cung lại càng thêm siết chặt, dương vật bên trong càng hưng phấn hơn nữa.

Hai tay Tôn Dịch ôm lấy mông cô, nhấc lên hạ xuống không ngừng. Anh vòng lấy eo cô, cả người Thôi Kiệu Hôn như quay đảo, một cái nháy mắt lưng cô đã được áp xuống giường.

Tôn Dịch đang đưa thân thể liên tục, mỗi cái ra vào như là toàn bộ sức lực của anh, mạnh mẽ lại điên cuồng. Dương vật đâm thẳng vào bên trong, cửa tử cung bị anh làm cho bật mở, hé ra rồi phát ra vô vàn mật ngọt nồng đậm.

Nước miếng Thôi Kiệu Hôn chảy ra một dòng, cô mê mê khóc thét, thân thể run rẩy đón nhận từng đợt công kích, “Em sắp chịu không nổi nữa... Tôn Dịch, Tôn Dịch...”

Tiếng gọi này là phát súng bắn vào đại não anh. Tôn Dịch như muốn nổi điên, thân dưới anh càng cuồng bạo đâm sâu vào cơ thể cô. Mỗi lần rên la của cô lại khiến cho dương vật trưởng thành như muốn bạo ngược xuyên thủng nụ hoa.

“Tôn Dịch... a.” Hai chân cô bấu vào eo anh, những ngón chân không chịu nổi mà co quắp, móng tay nhọn dài cấu chặt xuống drap giường.

Tôn Dịch cúi người, bắt lấy môi cô mà mút mà cắn.

Nụ hoa siết chặt, tử cung bị ngứa ngáy co rút. Dương vật đột ngột rút ra rồi hung hăng cắm vào, đâm xuyên qua thịt mềm, phá vỡ đi cánh cửa bên trong.

Đỉnh đầu mạnh mẽ bấu vào tử cung, những dòng nước ôm lấy nó, lòng trong điên cuồng hút lấy dương vật.

“Ừm...”

Thôi Kiệu Hôn cong người, cô sung sướng ôm lấy cổ anh. Nụ hôn trên môi thô lỗ đau đớn, dòng nước bọt từ miệng anh truyền sang cô. Hết như dòng tinh dịch trắng đậm đặc từ đỉnh đầu dương vật bắn ra, không khách khí bơm đầy tử cung.

Chịu không nổi con nóng bỏng mê người này, cả thân hình quyến rũ của người con gái nhanh chóng xụi lủ dưới thân người đàn ông.

Tôn Dịch rút bản thân mình ra, một dòng tinh dịch hòa lẫn với mật ngọt quá ồ ạt, nụ hoa không đủ sức chứa mà phải ép buộc bị kéo ra ngoài...

@hanhduyen: manga Nhật chưa được edit nha bạn, mà nó vẫn còn thuộc bản quyền của tác giả, mình cũng không rõ được bản gốc nằm ở chỗ nào. Các bản khác của truyện cũng có, nhưng mà hầu hết đều bị chỉnh sửa nội dung và do vào danh sách Hentai, vì yêu cầu tác giả cho nên mấy bản đó cũng không được tính là truyện gốc.

@Mị Tuyết: áy, webtruyen nào á bạn?

PNam có một truyện mới, cũng là thể loại sắc. Bản thân mình yêu thích thể loại 3S, tốt nhất là cho nữ không sạch, nam sạch. Mình ghét nhất thể loại nam chính không sạch (ý của bản thân thôi đừng trách tui =.=), truyện mình lấy được có khẩu vị rất nặng, nữ chính không sạch, nam chính sạch, trâu già cô non, tầm cỡ “dơ bẩn” không hề nhẹ. Truyện cùng tác giả là Tiểu Hi, mới được đăng cách đây không lâu, đã hoàn gốc. Các tình yêu có muốn thêm hồ mới không, hay là đợi hoàn bộ này rồi mới lập hồ sau?:v

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ngủ ngon (H)

Editor: PNam Tiểu Thư

Hiện giờ chỉ hơn tám giờ, trời tối như mực, ánh đèn neon ngoài đường đan xen màn cửa vào phòng trong, hắt lên chiếc giường rộng lớn dưới ánh đèn ngủ màu vàng mờ ám.

Cả người Thôi Kiệu Hôn nằm gọn trong trước ngực Tôn Dịch, lưng cô áp vào ngực anh, đầu nằm lên cánh tay chắc khỏe.

Hơi thở cô nhẹ tênh, đôi môi thỉnh thoảng hé ra thở phò phò vài tiếng.

Bộ ngực căng của cô bị ép hiện lên rãnh ngực sâu thẳm, bàn tay rộng lớn ấm áp đang đặt trên đó liên tục xoa nắn. Chân trái của cô bị Tôn Dịch nâng lên để trên chân anh, thân hình quyến rũ của cô ảm ảm dính dính, mềm mại uốn lượn như một con rắn.

Đầu ngửa ra sau, ngực bụng uốn ra phía trước, cặp mông dính chặt vào cơ thể nóng bỏng phía sau, uốn thành một đường sóng nước dẻo dai. Thân hình cô cứ liên tục như vậy, hòa theo những lần đẩy mông của Tôn Dịch phía sau.

Hai người làm chuyện này không biết là bao lâu rồi. Từ những đợt công kích từ trên giường lớn, rồi đến cửa phòng, sau đó lại một vòng loạn lạc ở mép giường. Cái bụng trưởng căng vì tinh dịch đầy áp khiến cho Thôi Kiệu Hôn mệt mỏi, nhưng cơ thể quyến rũ của cô lại làm cho không thể nào ngừng lại được.

Anh chỉ biết muốn cô, đâm xuyên vào cơ thể cô như vậy. Những lần rút tình yêu vào lòng cô, Tôn Dịch như hận không thể tặng cho cô hết những ấm áp của mình. Những tiếng gọi yêu kiều phát ra từ môi cô, những âm thanh vang vọng khắp phòng càng khiến cho máu nóng của anh sôi trào.

Vì đó mà hiện giờ, Tôn Dịch sợ rằng cô sẽ ngất vì kiệt sức, cho nên mới đổi thành tư thế này. Anh ôm chặt lấy cô, bàn tay bóp nắn bộ ngực căng đầy, dương vật nằm hết vào trong cơ thể cô.

Anh chỉ để nó vào trong yên lặng như vậy, thi thoảng sẽ động eo nhích thân sâu vào bên trong hơn nữa.

Tôn Dịch hôn lên gáy cô, mái tóc đen dài thơ mát của cô thả dài lên người anh. Tay cô đặt trên tay anh, những móng tay thon dài nhẹ nhàng gãi lên mu tay anh, “Kiệu Hôn?”

“Ừm...”

“Em đã muốn ngủ rồi à?” Giọng anh nhẹ nhàng truyền vào tai cô. Thôi Kiệu Hôn khẽ cười, hơi thở anh phả lên vành tai cô nhột nhạt.

“Vẫn chưa...” Cô lèm nhèm đáp, đỉnh đầu nũng nịu cọ cọ vào mặt anh.

Tôn Dịch bật cười, mũi anh hít một hơi, đáp lại cọ cọ vào tóc cô, “Có phải em thích anh rồi không?” Chẳng lẽ thật sự là cô phải lòng anh, cho nên mới dịu dàng với anh như thế?

Anh đợi câu trả lời của cô, nhưng mà đáp trả lại anh là một hồi trầm mặc. Cơ thể cô cứng đờ, nụ hoa phía dưới đột nhiên co rút lại.

“Em căng thẳng?” Tay anh lại xoa xoa ngực cô, “Đừng sợ, anh không có ý gì cả.”

“Không, em... a.” Bỗng nhiên nụ hoa bị anh hung hăng đâm mạnh vào trong.

Môi anh áp xuống bả vai cô, vừa hôn vừa cắn mà giày xéo. Đột ngột bị công kích như vậy khiến cho Thôi Kiệu Hôn như bị giật điện, cơ thể run rẩy liên tục, bộ ngực vì những cơn thúc thân của anh mà nảy lên nảy xuống.

“A a... chậm chút... Tôn Dịch... Tôn Dịch...” Cô hoảng sợ nhiều hơn là sung sướng.

Dường như lần này anh đâm cô mạnh hơn, hung bạo hơn là những lần trước. Dương vật cắm sâu vào tử cung, không hiểu vì sao đột nhiên anh lại mạnh mẽ như vậy, nhưng sức lực không đủ, Thôi Kiệu Hôn đành phải nức nở van xin anh.

Nhưng mà trong lòng Tôn Dịch đang rất giận, anh làm sao có thể nghe lọt tai những lời van xin đó của cô cơ chứ?

Tôn Dịch kéo eo cô dậy, để cho hai chân cô dang rộng ra, tay cô chống xuống giường, cái mông vênh cao hướng về phía anh. Tư thế này khiến cho dương vật ra vào dễ dàng lại sâu hơn, sức khít khao bóp ép của nụ hoa cũng lớn hơn, làm cho cơn giận của Tôn Dịch cũng vơi đi mấy phần.

Ngực cô rung lắc điên cuồng, cơ thể đang đưa theo từng nhịp nảy mông. Môi cô mím chặt lại, cố gắng để cho bản thân không phát ra những tiếng khóc thút thít. Thật sự sâu quá, sâu đến mức đau đớn.

Cô không dám thét lên khi anh thô lỗ như vậy. Đường như dưới những cái đâm tàn nhẫn của anh chính là sự tức giận mà cô không rõ lý do. Đó chính là hình phạt cường bạo mà anh dành cho sự chần chừ khi trả lời câu hỏi mà anh mong muốn.

Tôn Dịch đâm mạnh liên tục vào nụ hoa. Anh không thèm để tâm những dòng mật ào ào chảy xuống, cũng chẳng buồn để ý những cánh hoa không ngừng co thắt. Lý trí anh như hoàn toàn biến mất, hiện giờ hành động chỉ muốn thỏa mãn dục vọng bản thân, giống như đang “cường bức” cô, anh liên tục thô lỗ như vậy rất nhiều cái. Móng tay anh ghim vào da thịt non mềm của cô, hơi thở trầm đục phát ra ái muội.

Không cảm nhận được tử cung nhận bao nhiêu tinh dịch của anh, đến khi cơ thể anh đột nhiên phủ xuống lưng cô, nụ hoa chặt hẹp ướt đầm trở về cảm giác trống rỗng, Thôi Kiệu Hôn mới biết mình có thể nghỉ ngơi được rồi.

Tôn Dịch rút dương vật đã thỏa mãn mà mềm xuống của mình ra. Anh cúi đầu nhìn thẳng vào nơi nhụy hoa đang ồ ạt tràn ra những chất nhờn màu trắng. Nụ hoa đỏ ửng, dòng nước che khuất đi cảnh tượng kích thích bên trong.

Hai ngón tay anh tách nụ hoa ra, Tôn Dịch hít một hơi thật mạnh vào đó.

“A.” Cái lạnh khiến cho Thôi Kiệu Hôn khó chịu đến mức thẳng chân đạp anh một cái.

Nghe điệu cười thấp phẫn trên đầu của Tôn Dịch phía dưới, biết mình vừa bị anh phá rồi, Thôi Kiệu Hôn giận dữ với tay bắt lấy cái gối trên đầu, không lưu tình ném về phía anh, “Khốn kiếp, cắt ngay cho bà!”

“Ha ha.” Tôn Dịch ôm lấy cái gối, bật cười thành tiếng nói: “Hung dữ cái gì. Coi chừng anh lôi em vào phòng tắm bây giờ.” Nói rồi còn giả vờ vứt cái gối sang một bên, bộ dạng tiến đến muốn ôm lấy cô.

Thôi Kiệu Hôn mặt đến là người, hơi sức bị anh rút hết, nước trong người cũng muốn hút cạn. Cô sợ anh làm thật, vội vàng lấy chăn quấn chặt lấy mình, thân thể lùi lại cách xa anh.

“Còn né.” Tôn Dịch nhìn điệu bộ cô mà cười ha hả. Anh nhảy đến, một phen đè lên người cô ôm chặt cả cô lẫn cái chăn.

“Kiệu Hôn.” Không để cho cô kịp hét lên, Tôn Dịch đã cúi xuống tặng cho cô một cái hôn chuồn chuồn lướt cánh.

Mặt cô mở to, đôi môi run run tỏ vẻ không dám tin. Nhìn rõ dòng cảm xúc ngọt ngào tận đáy mắt anh, giống như bị thôi miên, Thôi Kiệu Hôn không đành chớp mắt mà bỏ lỡ.

Tôn Dịch mỉm cười, tay anh vuốt nhẹ lên gương mặt ửng đỏ của cô. Anh cúi đầu, lại áp môi mình lên môi cô một lần nữa. Nụ hôn nhẹ nhàng, chỉ mà cái mút môi ngoài yêu chiều.

Anh dứt môi hôn, lại nâng đầu hôn lên mắt cô, mũi cô, má cô, rồi xuống đến cổ cô. Nụ hôn mềm mại ngưa ngứa, hơi thở nồng đậm và hàng lông mi dài của anh cọ vào da cô, khiến cô không kiềm được mà bật cười khúc khích.

“Nhột quá.” Cô giẫy nhẹ dưới chân, lại làm cho người anh đè nặng xuống cô.

Tôn Dịch không hôn nữa, mặt anh chôn xuống cằm cổ thon trắng của cô. Bên tai Thôi Kiệu Hôn vang lên tiếng thở dài, cô muốn hỏi anh có chuyện gì không, chưa kịp nói ra đã nghe anh nói: “Kiệu Hôn, em có thích anh không?”

“Anh cố chấp thật.” Thôi Kiệu Hôn cười cười, hai tay cô đưa ra ngoài ôm cổ anh, “Không thích anh làm sao cùng anh làm chuyện này?”

“Chẳng phải là anh ép em?”

“Em không đồng ý, thì dù anh có như thế nào em cũng sẽ không thỏa hiệp dễ dàng như vậy.”

Tôn Dịch mím môi, trầm mặc một lúc lâu mới hôn nhẹ cổ cô một cái, sau đó buông tay toan tính đứng dậy.

“Anh đi tắm trước.”

“Được, em đợi anh.” Cô nhovn miệng, vội hôn cái “chóc” lên má anh một phát.

Tôn Dịch véo má cô mà cười, anh nhanh chóng rời giường, rất tự nhiên trần truồng đi đến phòng tắm.

Cửa phòng tắm khép lại không tới mấy giây thì vang ra tiếng nước chảy ào ào. Thôi Kiệu Hôn ôm chăn trên giường, mắt nhìn lên trần nhà nhẩn mây suy nghĩ.

Hiện giờ, có phải là cô làm chuyện này với Tôn Dịch quá sớm rồi không?

Nhưng mà giây phút anh ôm cô, thật sự là cô không thể khống chế được. Nhất là lúc anh rong đuối trên người cô, nhiệt tình đốt cháy từng tế bào trong cơ thể cô, đôi mắt ần chứa điều gì đó cứ lay láy nhìn cô mãi.

Chết tiệt! Hai người chỉ mới quen nhau có một ngày, làm sao cô lại như thế này được chứ!

Không ổn rồi, ngày mai chắc chắn phải nói rõ với anh mới được. Thôi Kiệu Hôn thầm quyết định trong lòng, cuối cùng lại miễn mang suy nghĩ không đầu.

Khi Tôn Dịch quấn khăn ngang hông rời phòng tắm, tầm mắt phóng đến người bên giường đã ngủ từ lúc nào không hay. Anh mặc xong đồ ngủ, bước đến nhìn đáng vẻ ngủ say của cô, Tôn Dịch không đành lòng đánh thức, chỉ có thể bế cô vào phòng tắm, châm nước rồi thay cô tắm rửa.

Mọi hành động anh đều làm rất nhẹ nhàng, đến nỗi con sâu ngủ Thôi Kiệu Hôn như chết mà không chịu thức giấc.

Khổ sở thay drap giường và chăn mềm xong, đặt cô lại trên chiếc giường sạch sẽ. Tôn Dịch mỉm cười nhìn dung nhan xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn.

Cô ngủ thật là say, điệu bộ ngủ hệt như một cô công chúa dịu hiền ngoan ngoãn, dường như mất hết vẻ phóng đảng quyền rũ thường ngày.

Tôn Dịch ôm cô vào lòng, anh hôn lên trán cô mấy cái. Trong lòng thật là ấm áp quá, vui sướng chết đi mất.

Hai mắt anh nhắm lại, trong đầu bất chợt nhớ đến có người từng nói với anh; khi một cô gái chìm vào giấc mộng say trên một chiếc giường lạ mà không có nề hà gì, đó cũng đồng nghĩa với việc cô gái đó cảm thấy chiếc giường này an toàn, nơi mà cô ấy đang ở an toàn... và cả người bên cạnh cô ấy cũng cảm thấy an toàn...

“Cực cung, ngủ ngon.”

Hai người chậm rãi bước đến hạnh phúc, khởi xướng sắc tình xin được khép lại, chào mừng toàn thể mọi người đến với những pha ngọt ngào của cặp tình nhân.

Khởi! Tôn Dịch không an toàn! Cút xéo!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vợ hiền họ Thôi

Sáng sớm hôm sau, không ngoài dự đoán đang trần truồng nằm cạnh Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn mở to mắt nằm yên bất động.

Không biết có phải là do cả người cô cứng ngắc, mắt thì chăm chăm nhìn lưng anh hay không, nhưng khẳng định là Tôn Dịch bị cô đánh thức.

Anh chậm chạp trở người, nhìn thấy khuôn mặt ngày đơ của Thôi Kiệu Hôn thì không khỏi phì cười một tiếng. “Dậy khi nào đấy?”

“Trước ba phút anh đổi tư thế nằm.”

Tôn Dịch hừm hừm cổ họng, may mà tối hôm qua có uống nước trước khi ngủ, nếu không chắc chắn giọng anh sẽ bị khàn hết như cô vậy. Vòng tay ôm lấy Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch lại nhắm mắt hỏi: “Ngủ có ngon không?”

“Không ngon.” Câu trả lời nhanh gọn chắc nịch.

“Tệ vậy.” Tôn Dịch hôn nhẹ đỉnh đầu cô, giọng mập mờ nói: “Có lẽ hôm qua mệt quá.”

“...”

“Không sao, hôm nay chắc chắn em sẽ ngủ ngon thôi.”

“...”

“Sao vậy?”

Tôn Dịch cúi đầu xuống, vẻ mặt cô vẫn đơ như cũ, giống như là nháy mắt biến thành tượng sáp rồi vậy.

Thôi Kiệu Hôn nhìn anh, mím môi một cái nói: “Em không muốn ngủ ở đây.”

“Nhà này chỉ có phòng này ngủ được thôi, em không thể lựa chọn.” Tôn Dịch cười cười, hôn hôn lên cái mũi nhỏ xinh.

“Anh ra ngoài phòng khách ngủ đi, hoặc là anh ngủ dưới đất, chúng ta không thể ngủ chung!” Vẻ mặt cô vô cùng kiên định, giống như những điều cô đưa ra cho anh lựa chọn chắc chắn không được chối cãi.

“Em đang ra lệnh cho anh sao?” Mặt anh nháy mắt lạnh xuống, giọng điệu nghiêm túc như đang răn dạy cô. Tôn Dịch còn thả tay buông cô ra nữa, anh như vậy khiến cô không khỏi sợ hãi trong lòng.

Dù sao Tôn Dịch cũng là đàn ông hơn ba mươi, sự nghiêm khắc của anh khiến cho “đứa trẻ” như cô không thể nào bình tĩnh được.

Nhưng mà đâm lao thì phải theo lao, cho dù hiện giờ anh có cảm thước kẻ đánh vào tay cô, trừ điểm học phần cô hay như thế nào đi chăng nữa, Thôi Kiệu Hôn cô nhất định không thể ngủ cùng giường với anh như vậy.

“Em không ra lệnh, em chỉ yêu cầu.”

“Yêu cầu?” Tôn Dịch yên lặng nhìn cô, đôi mắt không sóng nước nhìn cô chăm chú khiến da gà cô nổi lên rùng rợn.

Trầm mặc một lúc thật lâu, đến khi mồ hôi lạnh của Thôi Kiệu Hôn cũng sắp chảy ra, bỗng nhiên Tôn Dịch mỉm cười, anh lại hôn lên mũi cô nói: “Được, vậy theo ý em đi.”

Đôi mắt tức khắc biến thành thích thú yêu chiều, khuôn mặt trở lại ôn hòa như cũ, tim cô cũng sắp rớt ra ngoài.

“Tôn Dịch?” Cô nghi hoặc nhìn anh.

Tôn Dịch nhướn mày, vòng tay ôm cô.

“Anh có vấn đề gì sao?”

“Không.”

“Vậy tại sao còn không đứng dậy? Chúng ta còn phải đến trường.”

“... Đãng trí quá, dậy thôi.”

Một phút ba mươi giây, đó là thời gian mà Tôn Dịch rời giường. Anh lôi kéo cô cùng nhau làm vệ sinh trong toilet, sau đó lại hết hôn hết sò cùng nhau thay quần áo.

Có vẻ như Tôn Dịch rất thích hôn cô, mỗi khi làm xong việc gì đó là anh lại cúi đầu hôn hôn cô một chút. Nụ hôn tán loạn, không cố định một nơi. Hết đỉnh đầu, tóc, trán, rồi sẽ đến chóp mũi, môi, má, sau đó rất lưu manh hôn lên cổ, xương quai xanh, tiếp tục khốn nạn mà lên tận ngực cô!

“Nếu anh hôn nữa, em chắc chắn sẽ không đi cùng anh đến trường.” Thôi Kiệu Hôn chịu không nổi, cuối cùng cũng nói một câu.

Mắt anh cong thành nửa vầng trăng, nụ cười trên môi tươi rói, “Được rồi, không hôn em nữa.”

Tám giờ sẽ vào lớp, hiện giờ chỉ mới bảy giờ mười lăm, Tôn Dịch quyết định chở Thôi Kiệu Hôn đi ăn trước.

Ngồi lên chiếc xe Vivere, cảm giác cô bỗng nhiên trở nên vô cùng lạ thường. Lần đầu tiên khi cô leo lên là với thân phận người qua đường kiêm học sinh tương lai. Lần thứ hai vẫn là học sinh, nhưng mà lại kiêm luôn cái chức bạn gái.

Hừm... cảm giác đúng là kỳ quái.

Thôi Kiệu Hôn không có thói quen thắt dây an toàn, khi cô ngồi lên một lúc thì vẫn thấy anh không chịu khởi động xe, ngược lại còn quay mặt nhìn cô.

Cô không hiểu hỏi: “Chúng ta còn chờ gì?”

Rõ biết cô không nhớ công tác đầu tiên khi ngồi xe, Tôn Dịch thờ dài bèn vươn tay giúp cô thắt dây. Anh thắt giúp cô xong, rất “không cẩn thận” hôn lên môi cô một cái.

Thôi Kiệu Hôn: “... Em không đến trường với anh nữa.”

Tôn Dịch không vui: “Chỉ là vô ý thôi, em thật là nhỏ mọn.”

“Anh cố ý! Rõ ràng là anh cố ý!”

“Anh không cố ý. Kiệu Hôn em thật là quá đáng, sao em có thể vu oan cho anh như vậy được chứ.” Tôn Dịch nâng tay xoa tóc cô, giả vờ tỏ ra oan ức mà làm tóc cô xù lên, sau đó anh lại nói: “Anh xin lỗi, hay là em hôn anh một cái coi như trả thù nhé?”

Nửa mặt Tôn Dịch ghé sát môi cô, không chịu an phận mà cứ dí sát vào. Thôi Kiệu Hôn mở to mắt, nhìn bên gò má trắng nõn không tí vết của anh. Long mi anh rất mỏng, rất nhạt, nhưng lại rất dài. Hàng mày kéo dài qua kẽ mắt, vừa đậm lại vừa thẳng, thật đúng là trai đẹp có khác mà.

“Mau nào, hôn trả thù đi cục cưng.” Giọng anh phấn khích thúc giục, hết như một đứa trẻ đang đòi được yêu thương.

Thôi Kiệu Hôn bật cười, hai tay kéo mặt anh lại hôn lên một cái, “Đi nhanh!”

Trên mặt anh rõ ràng là vô cùng ngạc nhiên, cứ ngỡ là cô sẽ đẩy anh ra rồi cho một tràng mắng hét, nào ngờ cô lại hôn anh một cái mạnh như thế nữa. Đôi mắt Tôn Dịch tràn ngập vui vẻ, nụ cười bên môi kéo cao hết cỡ, Thôi Kiệu Hôn bị anh nhìn mà ngượng ngùng, gò má ửng đỏ.

“Cục cưng, em trả thù một cái liệu có đủ không, thêm một cái nữa nhé, anh không ngại đâu.” Tôn Dịch bắt đầu dâng lên cảm giác muốn ăn vạ đánh bay thể diện “lão đàn ông”.

Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt, giận dữ đẩy người anh ra mắng: “Luuu mạnh! Lái xe đi, em đói chết rồi.”

“Ha ha.” Tôn Dịch cười lớn, giọng cười trầm thấp như tiếng nhạc lưu vào lòng cô, “Được, không để cho cục cưng của anh đói.”

Tâm tình anh hưng phấn, lái xe cực kỳ nhanh, Thôi Kiệu Hôn ngồi ghé phụ lái, mặt hồng hồng nờ nụ cười ngọt ngào.

Đến quán ăn đồ Trung khá gần trường, Tôn Dịch nhanh chóng bước xuống xe trước, sau đó một vòng chạy qua bên kia mở cửa xe cho Thôi Kiệu Hôn.

Về mặt cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng mà ngoài bình tĩnh ôn nhu ra thì trên mặt anh chẳng có biểu cảm dư thừa nào đặc biệt cả.

Thôi Kiệu Hôn ôm túi bước xuống xe, sau đó đợi anh đóng cửa rồi mới nói nhỏ: “Thật ra thì anh không cần phải làm như vậy đâu, em có thể tự xuống được mà.”

Tôn Dịch mỉm cười, anh choàng tay qua vai cô đáp: “Vậy em không cảm ơn anh à?”

Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng lí nhí: “Cảm ơn...”

“Nói cảm ơn thì chẳng có chút thành ý nào. Thà rằng em hôn anh một cái đi có phải tốt hơn không?”

“...” Còn tưởng tốt tính ga-lăng như thế nào, hóa ra là muốn ăn đậu hủ!

Thôi Kiệu Hôn gạt tay anh ra, cô nhanh chân bước vào quán ăn, không thèm để ý đến Tôn Dịch nữa. Nhìn dáng đi của cô mà tâm tình Tôn Dịch tăng lên liên tục, anh nhoen miệng cười đến tận mang tai, cũng vội đuổi theo cô cười đùa.

Gọi món ăn rồi thưởng thức, vừa ăn vừa nói chuyện thật sự là vui vẻ vô cùng.

Hai người dùng bữa rất là tự nhiên, giống như chuyện này là chuyện hằng ngày mà hai người đã từng làm rất nhiều lần.

Vừa ngồi vào bàn là Thôi Kiệu Hôn đã bắt tay vào việc làm sạch đĩa thìa, làm xong rồi sẽ lấy giấy ăn đưa sẵn cho Tôn Dịch. Anh chỉ ngồi đối diện cô, vắt áo ngoài lên ghế bên cạnh rồi vừa cười vừa trêu cô mấy câu.

Khi món ăn được đưa lên thì Tôn Dịch đợi cô đánh giá món ăn xong rồi mới bắt đầu ăn. Những miếng thịt bò ngon anh đều gấp bỏ hết vào bát cô, cứ như vậy, hai người hết như là một cặp tình nhân quen thuộc thoải mái.

Hình ảnh xinh đẹp này không khỏi khiến cho vài khách hàng gần đấy và nhân viên quán ăn cảm thán. Một đôi trai gái rất là đẹp đôi đó nha...

Người đàn ông thì lịch lãm, áo sơ mi trắng phối hợp với quần tây đen, da sáng, tóc cắt gọn, vầng trán cao, mắt sâu lông mày đậm, mũi cao gò má trắng sạch. Anh ta luôn miệng nói chuyện, mỗi câu mỗi chữ đều làm cho người con gái đối diện lúc thì cười lúc thì nhăn liên tục.

Ôi cha, người con gái thì khỏi nói nhiều nữa. Nhìn xem mái tóc dài đến tận eo, đôi mắt to tròn có hồn tỏa sáng, cánh mũi nhỏ nhắn, phỉn môi thì đỏ hồng duyên dáng. Tuy rằng trên người mặc bộ áo khoác tây trang ngoài, có lẽ là áo của người đàn ông, ống tay bị kéo lên một chút, vạt áo phủ xuống che gần một phần chiếc váy đen ngắn.

Cô cười đến híp mắt, dù là nhăn mày hay toét miệng cũng biến thành cảnh đẹp ý vui mà khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ lây.

Một nữ nhân viên gần đó đứng nhìn khung cảnh này, vẻ mặt đầy đủ ghen tị hâm mộ nói: “Tại sao tôi lại không có bạn trai như anh chàng đó cơ chứ! Hừ hừ, nhìn xem, anh ta hận không thể đưa luôn mặt mình qua cho cô ấy ăn nữa.”

“... Có cần kinh dị đến vậy không?”

“Giữ chứ! Nhìn đi, anh ta dí sát mặt vào miệng cô ấy để làm gì?”

“Cô không thể nghĩ là anh ta muốn cô gái đó hôn một cái sao? Cái gì mà ăn ăn chứ.”

“...”

Thật ra thì Thôi Kiệu Hôn ngồi dựa lưng về phía họ, cho nên mọi người mới không nhìn ra được.

Cô thích ăn nhất là đồ Trung, cho nên sành đồ ăn nhất cũng là đồ Trung. Hiện giờ vào quán ăn này, không nhìn được mới liệt kê một số món ăn mà mình thích. Tôn Dịch nghe vậy thì tỏ ra rất là thú vị, anh nói anh cũng rất thích ăn món Trung, ít nhiều cũng biết rất nhiều thứ.

Thôi Kiệu Hôn là người háo thắng, cô nhìn dáng vẻ của anh thì lập tức trở nên khinh bỉ. Một phen chê bai anh đủ thứ, Tôn Dịch một bên cười cười không để tâm, vào mắt cô lại biến thành khi dễ lời nói của cô. Đợi cho đến khi món ăn được đưa lên, Thôi Kiệu Hôn mới nói: “Em có thể chỉ ném mùi cũng biết được món ăn đó là món gì.”

Tôn Dịch tỏ vẻ không tin, “Đừng đùa, mùi vị nhiều nơi đều khác nhau.”

Cô giận, “Anh khinh em à? Đừng có thách em.”

Tôn Dịch: “Được, vậy em nhắm mắt lại đi, đoán đúng thì được thưởng, đoán sai thì chịu phạt.”

“Thưởng gì? Phạt gì?”

“Đoán năm món, đúng hết năm món thì anh cho em dùng thẻ tín dụng của anh năm tuần, một món một tuần, chịu không?”

Mắt Thôi Kiệu Hôn sáng lên, đang muốn hỏi hết anh thật là phóng khoáng dễ sợ, lại nghe Tôn Dịch nói tiếp: “Nhưng mà nếu đoán sai, một món hai cái hôn, năm món mười cái hôn, chịu không?”

“Làm sao lại là hai cái hôn? Một cái thôi...”

“Không chơi, em dùng thẻ anh thoải mái, anh không thể được chút an ủi nào sao?” Vẻ mặt Tôn Dịch trông vô cùng buồn bã, lại có chút không thoải mái, giống như chỉ cần cô không chịu điều kiện mà anh đưa ra, ngay lập tức anh sẽ không chơi nữa.

Thôi Kiệu Hôn bị cái thẻ tín dụng của Tôn Dịch làm cho mờ mắt, cô không chần chừ bắt lấy tay anh đồng ý: “Choi!”

Kẻ háo thắng họ Thôi nhanh chóng lột trùng. Tôn Dịch không khỏi nhếch mép cười thâm trong bụng. Anh sống ở đây hơn mười năm, các quán ăn Trung hầu như là nhớ hết tất cả các hương vị.

Ban đầu Tôn Dịch không nghĩ đến là Thôi Kiệu Hôn chưa từng ăn quán này. Nhưng khi bước vào quán thì cô lại ngó ngang ngó dọc, dáng vẻ rất là mới mẻ. Ha ha, điểm đáng chú ý nhất là đĩa dùng ở đây được bọc sẵn màng bọc bên ngoài, ú bên trong là nước chanh để làm sạch. Dù anh có muốn nói với Thôi Kiệu Hôn, nhưng mà nhìn thấy một bộ “người vợ hiền” rửa rồi lau đĩa dùng cho anh như thế này, thật sự là Tôn Dịch chẳng muốn nói.

Anh vừa buồn cười mà vừa âm áp, lại thấy cái áo bó sát đến mức nhìn thấy áo ngực bên trong của cô, Tôn Dịch mới thừa dịp cời áo rồi bảo cô mặc vào kéo lạnh.

Ừ, vẻ mặt Thôi Kiệu Hôn lúc đó là ửng hồng ngượng ngùng. Trong lúc cô quay vai mặc áo, Tôn Dịch một phút ba mươi giây nắm bốn cây đu đưa xuống dưới, nhích người một cái là hoàn thành vấn đề.

Anh cười rạng rỡ nói qua những món ăn ở đây cho cô nghe, Thôi Kiệu Hôn lại nói này nói nọ rằng mình sành ăn. Cuối cùng là dẫn đến trò chơi trẻ con ngớ ngẩn này.

Tôn Dịch để cô ăn trước lót bụng, còn vô cùng hào phóng để cô ném hết mùi vị của các món trên bàn.

Ăn xong bát mì thịt bò đầu tiên và một số món ăn, dần dần vẻ mặt Thôi Kiệu Hôn thối đi. Cô nhìn Tôn Dịch, nụ cười trên môi anh vẫn như cũ, chỉ có đôi mắt lại lấp la lấp lánh đáng sợ.

“Sao hửm?” Tôn Dịch dùng khăn lau miệng, nhiệt tình đưa tay giúp cô chùi đi vết tích món ăn bên khóe miệng.

Khuôn mặt cô cứng đờ, nhìn lại một bàn thức ăn, nháy mắt cảm thấy thẻ tín dụng sắp bay mất

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Gặp kẻ tiệt đời làm nữ vương

Món ăn ném thử đầu tiên không ngoài dự đoán của Tôn Dịch, cô đã sai. Anh bật cười gắp thêm một gắp nữa, dứt cho cô sau đó nói: “Là măng non, như thế nào? Anh nói có sai đâu, em lại không thềm tin anh.”

Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt nhìn anh, không chấp nhận sự thật mà hờn dỗi, “Anh chơi xấu em.”

“Em thích vu oan anh lắm sao?” Tôn Dịch nhếch môi, anh chồm người đến đưa khuôn mặt đẹp trai kinh người của mình sát vào môi cô, “Hôn anh mau lên.”

“Ngay bây giờ sao?” Ở trước mặt nhiều người như vậy, anh lại không biết liêm sỉ mà nói cô hôn anh sao?

“Em đừng kì kèo, hôn mau.”

Nhìn thấy Tôn Dịch một mực “đòi nợ”, Thôi Kiệu Hôn ảm ức liếc nhìn một vòng quán ăn, khách hàng và nhân viên hiện giờ bận rộn, chỉ còn một vài người là rảnh rỗi thỉnh thoảng đánh mắt sang đây.

Nghĩ đến mình mất thể diện hôn đàn ông giữa nơi công cộng, nếu để bạn bè biết không biết mặt mũi cô phải giấu ở đâu cho được.

“Kiệu Hôn!” Tôn Dịch quát nhẹ một tiếng, dọa cho tim Thôi Kiệu Hôn nhảy dựng.

Cô cắn răng, hôn thì hôn, cùng lắm thì anh cũng chỉ ăn may thôi. Kiệu Hôn ôm lấy đầu anh, hôn một cái thật mạnh lên má anh, sau đó nhanh chóng đẩy đầu anh quay sang bên kia, hôn thêm một cái bên má còn lại.

“Được chưa?”

Tôn Dịch cười toe, anh gật gật đầu nói cô rất ngoan rất giỏi. Thôi Kiệu Hôn nhìn khuôn mặt “già” vui vẻ của anh mà hận không thể úp nguyên bát canh lên đó.

“Em có muốn chơi tiếp không?” Đã biết chắc chắn rằng vị của quán ăn này khác hẳn những quán ăn khác, nếu cô mà chơi tiếp thì cứ như vậy anh sẽ càng sung sướng hơn nha.

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, “Tại sao không?”

Vì sự nghiệp thẻ tín dụng, cô nhất định phải đoán được một món. Dù gì ném qua một lần thì không thể nào quên được hương vị, cô lên cổ lên.

Tôn Dịch cười cười, anh kéo ghế qua chỗ cô ngồi, hiện giờ hai người ngồi cạnh nhau, như vậy mới dễ dàng thực hiện “nụ hôn thua cuộc” được.

Thôi Kiệu Hôn nhắm mắt lại, chưa kịp chuẩn bị tinh thần lại nghe Tôn Dịch nói sát bên tai: “Cấm chơi gian lận đấy, anh mà biết em hé mắt là em chết với anh!”

“Mẹ kiếp anh tên khốn, em không có bí ỏi như anh!” Thôi Kiệu Hôn nổi giận vung tay véo bắp tay anh một cái, bộ anh nghĩ ai cũng vô liêm sỉ như anh sao hả hả.

“Được rồi, được rồi, nóng quá sẽ mất đẹp.”

Nụ cười của Tôn Dịch thật là thoải mái đi mà. Cô lờm dờm rồi lại nhắm mắt, lần này lại chuẩn xác ăn được một thứ gì đó giống như...

“Bánh?”

“Giỏi.” Tôn Dịch khen một câu, sau đó xé bánh dứt cô ăn một miếng, phần còn lại bỏ hết vào miệng mình. “Bánh ngon không?”

Thôi Kiệu Hôn cười híp mắt gật đầu liên tục. Tôn Dịch thấy thế cũng vui vẻ vô cùng, anh lại bảo cô nhắm mắt, chơi tiếp ba lần nữa.

“Thịt bò.”

“Sai rồi, là thịt heo.”

Hai cái hôn tiếp, Thôi Kiệu Hôn cố ý không chịu lau miệng rồi mới hôn anh, cô trực tiếp ôm đầu anh tới mà hai phát nhanh chóng. Dù biết bị cô bôi đồ dầu mỡ không sạch lên mặt, nhưng mà Tôn Dịch vẫn rất là vô tư hưởng thụ.

Đối với Tôn Dịch mà nói thì một chút bẩn như vậy cũng không nhằm nhò gì so với mấy cái hôn của cô đâu. Cho nên, chỉ cần cô hôn là được, còn lại thì cứ mặc kệ đi.

Thôi Kiệu Hôn cứ nhắm mắt đoán đoán, cuối cùng thì cô thắng được ba lần, anh thua hai lần. Nhìn thấy anh đưa thẻ tín dụng sau khi kiểm tra tiền còn mấy con số không dài đằng đằng cho cô thì những kẻ ngồi xung quanh cảm thấy vô cùng hâm mộ xen lẫn ghen tị.

Thật là một người đàn ông quá tốt mà. Suốt cả buổi trò chơi này, mọi người đều ghé mắt nhìn xem cặp đôi xinh đẹp này làm cái gì. Ban đầu còn tưởng là người đàn ông này sẽ cố tình làm cho cô gái thua để hôn anh ta, nào ngờ hai người cười đùa một lát lại là người đàn ông cố tình tìm mấy món dễ để cô gái thắng.

Ai ôi, vài cô gái thấy nụ cười tỏa nắng của Tôn Dịch thì vô cùng ghen tị với Thôi Kiệu Hôn. Có bạn trai như vậy thật là không biết hưởng thụ, ngược lại còn ba lần bảy lượt vẹo mắt anh nữa, đã thế còn chùi hết đồ bẩn lên mặt anh.

Các cô hận không thể co chân chạy đến lau mặt hôn anh thay cho cô đó a a.

Thôi Kiệu Hôn xem ánh mắt của mọi người đang vây lấy mình, bản năng mấy năm nay làm nữ vương vạn người mê ở trường lập tức trỗi dậy. Cô ngồi thẳng lưng, mỉm cười nhẹ nhàng nói với anh: “Chúng ta về trường thôi.”

Nháy mắt thay đổi như vậy thật khiến cho người ta khó mà phản ứng kịp, Tôn Dịch mân môi, anh cười cười, “Được.”

Thanh toán xong tất thảy buổi sáng, Thôi Kiệu Hôn ôm tay Tôn Dịch đi ra ngoài.

Vốn dĩ quán ăn rất gần trường học của cô, hơn nữa hiện giờ cũng đã bảy giờ rưỡi hơn rồi, cho nên sinh viên của trường Lưu Sơ và một vài sinh viên các trường lân cận khác cũng đến đây ăn.

Cho dù biết là mình chắc chắn sẽ gặp bạn học hoặc bạn quen biết ở mọi nơi gần trường, nhưng mà đến cùng Thôi Kiệu Hôn cũng không ngờ là mình sẽ gặp Chu Lâm.

À, theo sau anh ta còn là Á Giáng Lân và một vài người bạn thân của cả hai nữa.

Trước đây Chu Lâm chưa từng dẫn Thôi Kiệu Hôn đi vào những quán ăn nhỏ mà ngon như quán ăn này, thậm chí anh ta còn chưa từng nói cho cô biết anh ta cũng có sở thích đi đến những nơi như vậy.

Nhưng mà nhìn xem, dáng vẻ lo lắng cộng thêm điệu bộ vô cùng quen thuộc cũng gần như là khách VIP khi ông chủ cười hỏi với anh ta, đủ khẳng định anh ta đã đến nơi này vô số lần. Còn nói, ông chủ dường như rất quen Á Giáng Lân, cô ta vừa cười vừa ôm tay Chu Lâm nói chuyện liên tục.

Ha, nghĩ kỹ lại thì đây là lần đầu tiên Thôi Kiệu Hôn cô bước vào quán ăn này.

Mắt cô nhìn thẳng, một góc nghiêng cũng không đặt bóng dáng hai kẻ đáng chết kia vào trong. Ông chủ quán ăn nhìn thấy Tôn Dịch bước ra, ông ta lập tức đưa tay mời Chu Lâm qua phía quầy, rồi lại nhanh chân bước đến chỗ Tôn Dịch.

“Anh Tôn, lâu lắm rồi chưa thấy anh ghé thăm.”

Tôn Dịch hơi cúi đầu, nở nụ cười lịch thiệp đáp: “Cũng là bận quá, tay nghề của quán càng ngày càng tốt, thật sự khiến cho tôi đi đâu cũng khó mà quên được.”

Ông chủ cười ha ha, sau đó nhìn sang Thôi Kiệu Hôn đang nép mình vào bờ vai rộng của anh, ông ta ngạc nhiên một chút nói: “Hôm nay anh còn đưa thêm bạn đến cùng, chà... tôi lại không lịch sự nữa rồi.”

“Ha ha, chúng tôi không khách khí như thế.” Tôn Dịch vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô nói, “Người yêu tôi, Thôi Kiệu Hôn, lần tiếp đến sẽ dẫn theo cô ấy đi.”

Khi ông chủ gọi tên Tôn Dịch, Chu Lâm và Á Giáng Lân phía bên kia đã để vào tai hết. Nghe đoạn đối thoại của hai người, vốn dĩ Chu Lâm sẽ chẳng thèm quan tâm, nhưng mà khi nghe đến tên Thôi Kiệu Hôn, dây thần kinh của Chu Lâm lập tức trở nên căng thẳng.

Anh ta nhanh chóng xoay người, nhìn thấy một màn cô đang đỏ mặt ngượng ngùng đứng cạnh Tôn Dịch. Cô nở nụ cười ngọt ngào, từng cữ chỉ dịu dàng đẩy vai Tôn Dịch, bộ dáng e thẹn bám lấy tay Tôn Dịch.

Chu Lâm sững sờ chôn chân một chỗ. Vì sao chỉ mới hôm qua mà hai người bọn họ lại thân nhau đến thế? Vì sao anh ta và cô vốn chỉ mới chia tay cách đây mới có hai ngày, mà hiện giờ cô đã là hôn thê của Tôn Dịch?

Không thể nào, sao có thể như vậy được. Chu Lâm cảm lạnh như vậy, lại quên rằng bên cạnh mình còn có Á Giáng Lân.

Cô ta nghiêng răng nhìn cặp đôi phía trước, lại liếc mắt nhìn về mặt của Chu Lâm bên cạnh. Khá lạ, trong khi anh ta còn đang mang danh “bạn trai” cô ta, anh ta lại dám tỏ tường đến tình cũ là con tiện nhân Thôi Kiệu Hôn kia. Anh ta nghĩ anh ta là cái thá gì đây chứ, chẳng lẽ anh ta còn không biết trong

tay cô ta còn giữ rất nhiều thứ có thể khiến anh ta vào tù sao.

Á Giáng Lân siết chặt cánh tay Chu Lân, cố làm cho anh ta tỉnh táo lại. Nhưng mà dù cho cô ta hết dẫy rồi véo, Chu Lân vẫn một mực tư thế quay lại nhìn Thôi Kiệu Hôn.

Cô ta trợn mắt ra hiệu cho bạn bè của mình, lại khốn đốn nhận được những cái né tránh của bọn họ. Á Giáng Lân tức đến thở mạnh, ngực phập phồng liên tục.

Tôn Dịch cười đáp với ông chủ quán mấy câu, sau đó nhìn đồng hồ nói rằng đến giờ đi làm, cho nên anh phải rời đi trước. Ông chủ quán thân thiện cười mấy tiếng, không giữ anh lại mà chỉ cười bảo nhớ sau này hãy đến, đừng quên dẫn theo cô người yêu xinh đẹp này. Nghe đến câu đó, Thôi Kiệu Hôn lập tức bầy bộ đáng yêu kiêu mà cười, ngoài ra bên tay còn không quên véo mạnh vào cánh tay cứng rắn của người đàn ông bên cạnh.

Đợi đến lúc ông chủ quán rời đi, Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng kéo tay anh ra khỏi quán, nhưng mà hai người còn chưa kịp đi qua khỏi cánh cửa lớn, thì giọng nói chanh chua của Á Giáng Lân đã vang lên phía sau, từng câu từng chữ của cô ta cay độc, giống như là mũi kim bén nhọn hận không thể châm hết vào người của cả hai.

“Ôi chà, thầy Tôn và Kiệu Hôn có vẻ thân quá nhỉ. A, quên mất, ban nãy tôi không nghe nhầm chứ, Kiệu Hôn là người yêu của thầy ấy đấy. Nhìn xem, một cô gái hai mươi mốt tuổi đi cùng với một người đàn ông gần bốn mươi, đúng là một cặp tình nhân đẹp đôi mà.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Hôn hôn không giận

Thật chất mà nói, cho dù hiện giờ chia tay, lý do quen với Tôn Dịch cũng chỉ là để chọc tức Chu Lân, nhưng Thôi Kiệu Hôn từ đầu đến cuối đều không tự mình động chạm gì đến anh ta. Cô quen Tôn Dịch, chẳng phải cũng giống như anh ta quen Á Giáng Lân thôi sao.

Nhưng mà so sánh giữa một người bắt cả hai tay, trong khi quen cô lại cùng nhau làm chuyện xấu với Á Giáng Lân, với một người sau khi chia tay mới đi tìm một người khác. Nói cho cùng, kẻ đánh trách nhất chính là Chu Lân.

Hiện giờ Á Giáng Lân nổi cơn muốn sửa bữa, thân mang cái danh mà cả trường ban tặng là “tiểu tam”, cô ta là bạn gái Chu Lân, chính xác mà nói thì khi cô ta mở miệng một câu châm chọc Thôi Kiệu Hôn như thế, cũng đồng nghĩa với việc Chu Lân đã một chân vô hình đứng giữa những lời nói cay nghiệt đó.

Chu Lân đứng cạnh không đoán trước được cô ta sẽ nói như vậy, anh ta giận dữ hất tay cô ta ra quát: “Cô làm cái gì vậy!”

“Sao nào?” Á Giáng Lân trừng mắt, “Tôi nói không đúng sao? Hai người bọn họ là một cặp tình nhân đẹp đôi, anh quát tôi làm cái gì!”

Câu nói đó chính là câu nói khiến cho anh ta nổi giận. Vốn dĩ anh ta còn rất yêu Thôi Kiệu Hôn, ban đầu nhìn thấy cảnh hai người ngày hôm qua đã thấy chướng mắt, hiện giờ còn ôm ấp nhau trước mặt anh ta, như vậy chẳng khác nào là xác muối vào vết thương trong lòng anh ta cả.

Hơn nữa, ngày hôm qua bị Tôn Dịch đánh, dù trên người không có dấu tích vết thương, nhưng mà Chu Lân không nghĩ mình sẽ ngu xuẩn mà chọc cho anh đánh thêm lần nữa. Dù sao thì một thanh niên hai mươi mấy cũng khó có can đảm đánh thầy mình.

Chu Lân quay sang nhìn Thôi Kiệu Hôn và Tôn Dịch đã đứng lại. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, nụ cười bên môi đã biến mất từ sớm, trên khuôn mặt chỉ chứa lại sự lạnh nhạt khinh thường.

“Gian phu dâm phụ!” Thôi Kiệu Hôn lạnh lùng thốt lên, sau đó không quản chuyện Chu Lân sưng sờ đau thương ở đó, cô kéo tay Tôn Dịch bước nhanh ra ngoài.

Ngược lại Tôn Dịch rất là thản nhiên, anh xoay người gạt đầu nhẹ một cái, mỉm cười ôn hòa tựa như lời nói của Á Giáng Lân ban nãy không dính dáng gì đến anh cả.

Chu Lân nhìn theo bước chân hai người khuất dạng, lúc này anh ta mới suy sụp thả lỏng vai xuống.

“Chu Lân.” Đồng Thần Toại bước đến vỗ vai anh ta một cái, “Đừng buồn nữa, còn có Á Giáng Lân phía sau...”

“Tôi mặc kệ cô ta.” Chu Lân gất gồng, anh ta chạy nhanh ra ngoài, bỏ lại một đám người bên trong ngẩn ra.

Á Giáng Lân bật cười, hiện giờ khẩu vị cô ta hình như tốt lên một chút. Đúng là chọc giận người khác là việc mà cô ta thích nhất trên đời. Cô ta hất đầu ra hiệu cho bạn của mình vào trong, sau đó hỏi mấy tên bạn thân của Chu Lân: “Các anh muốn đi cùng anh ta hay là ăn sáng cùng với bọn tôi?”

Bạn thân của Chu Lân sớm đã rất thân với Thôi Kiệu Hôn, cô nàng Á Giáng Lân này chỉ xuất hiện bên giường Chu Lân mới có mấy ngày, mà hệt như là

mẹ đẻ của Chu Lâm rồi.

Bọn họ ghét nhất loại phụ nữ thích làm trò, vô liêm sỉ cho rằng mình là nhất. Hơn nữa, bề ngoài Á Giáng Lân thật chẳng bằng một phân của Thôi Kiệu Hôn, tính tình xấu xa không hiểu chuyện, đi theo Chu Lâm mà bọn họ thầm mong có thể đá cô ta sang một bên. Hiện giờ Chu Lâm đi ra ngoài, bọn họ lấy cái khẩu vị ở đâu mà ăn đây.

Dứt khoát từ chối, đám bạn của Chu Lâm lập tức đuổi theo anh ta, một phen bỏ đám người Á Giáng Lân lại.

Á Giáng Lân không thèm quan tâm, cô ta chỉ biết cùng mấy cô bạn của mình nói xấu về Thôi Kiệu Hôn, sau đó còn tạo trang mới trên diễn đàn, dùng đề tài tiêu điểm là thầy Tôn và Thôi Kiệu Hôn đang ở chung một chỗ, hết bàn cô là gái chơi đàn ông già, rồi lại cô là được bao nuôi,... mọi từ ngữ dơ bẩn nhất đều đánh dấu ở mục tìm kiếm khi nói về Thôi Kiệu Hôn. Bọn người Á Giáng Lân thật sự chỉ hận không thể bôi đen cái danh Hoa hậu của Thôi Kiệu Hôn xuống thành gái mại dâm mà thôi.

Thôi Kiệu Hôn ngồi trên xe với Tôn Dịch, thấy vẻ mặt anh ảm đạm không nói một lời, cô nghĩ rằng chuyện ban nãy của hai người Chu Lâm kia đã làm anh không vui. Thật ra mà nói thì đối với một người đàn ông bậc thầy như anh, bị Á Giáng Lân châm chọc như vậy thì khó chịu cũng đúng.

Không chỉ có anh khó chịu, mà ngay cả cô cũng vô cùng khó chịu. Bởi lẽ ban đầu người yêu cầu quen nhau là cô, chính cô là người đã kéo anh vào, cho nên nói như thế nào thì Tôn Dịch cũng chỉ là người ngoài bị vạ lây mà thôi.

Người có lỗi là cô mới phải.

“Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn nghiêng đầu nhìn anh, giọng điệu thận trọng hết mức, “Anh đang giận à?”

“Không có.” Tôn Dịch cười lắc đầu.

“Thật không? Vậy sao anh lại im lặng như vậy, chẳng giống với anh ban nãy lúc nào.”

“Anh đang lái xe, cho nên anh không thể nói chuyện được. Một chút nữa xuống xe anh sẽ nói cho em nghe.”

“Thôi khỏi.” Thôi Kiệu Hôn bĩu môi, lại nghe giọng cười trầm thấp của Tôn Dịch truyền đến.

“Kiệu Hôn ngoan, mau nhớ lại bài giảng ngày hôm qua đi, lên lớp rồi anh sẽ không phải bạn trai em đâu.”

“Anh là đồ thật thối!”

“Ha ha.” Giọng mắng của cô làm cho người ta vui vẻ ghê.

Tôn Dịch liếc mắt, thấy Thôi Kiệu Hôn ôm tập nhứ mà không để ý đến chuyện vừa rồi nữa, anh không dấu vết thở dài một hơi.

Đúng là tâm trạng anh không tốt thật, nhưng cũng không phải đến mức tức giận lắm. Lỗi lẽ vô lễ của nữ sinh kia anh không để tâm đến, vốn dĩ anh và Thôi Kiệu Hôn cách bao nhiêu tuổi anh còn chẳng để ý, thì người khác để ý đến cũng có ý nghĩa gì đâu.

Chuyện mà anh để tâm đến, chính là nhân vật không đáng được đánh giá Chu Lâm kia. Mặc dù ban nãy trong lời nói và khuôn mặt của cô thể hiện rõ sự xa cách đối với cậu ta, nhưng mà anh có thể nhìn thấy được, tận sâu trong ánh mắt của cô khi nhìn cậu ta, còn có một chút gì đó gọi là ‘thất vọng’ và ‘không thể chấp nhận’.

Một người con gái vẫn còn yêu, tất yếu sẽ nảy sinh đủ loại cảm xúc với một người đã từng rất thân quen. Chỉ khi nào trong ánh mắt hay lời nói còn để lại những loại xúc cảm khó nói nên lời, thì khi đó tình cảm cũ vẫn còn đọng lại trong lòng.

Khả năng cô hỏi anh làm bạn trai cô, một lý do trong đó chắc chắn là để Chu Lâm ghen. Cô không còn yêu, vậy thì để cậu ta ghen cái gì?

Có thể rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ không biết được những điều này, hoặc là anh đã suy nghĩ quá nhiều. Nhưng mà sự thất vọng của cô đối với Chu Lâm thật khiến cho Tôn Dịch anh cảm thấy khó chịu.

Anh ghét nhất là dây dưa, anh ghét thể loại không dứt khoát.

Dù biết mình là lá chắn của Thôi Kiệu Hôn, nhưng thâm tâm Tôn Dịch lại nghĩ rằng anh có thể khiến cho cô tự nguyện thích anh, yêu anh, rồi thương anh. Suy nghĩ như vậy cho nên Tôn Dịch mới bỏ qua việc cô lợi dụng anh, cho nên Tôn Dịch mới muốn cùng cô nảy sinh chuyện đó vào tối hôm qua.

Mà đối với ánh mắt cô nhìn Chu Lâm ban nãy, như vậy có khác gì cô tát vào mặt anh một cái, sau đó hét vào mặt anh: “Tôn Dịch, anh chỉ là lá chắn của tôi!” khiến anh thức tỉnh?

Phiền, thật đúng là phiền!

Mấy phút sau đó, Tôn Dịch mang theo tâm trạng bức bối đưa xe vào bãi đỗ xe của giáo sư. Nơi này thường xuyên vắng vẻ, cho nên Tôn Dịch rất tự nhiên mở cửa xe cho Thôi Kiệu Hôn, sau đó hỏi: “Xong tiết thì đến văn phòng anh có được không?”

Thôi Kiệu Hôn mờ mịt suy nghĩ, vẻ mặt ngây ngô không khỏi gây cho người ta cảm giác muốn làm chuyện xấu. Tôn Dịch mỉm môi, nhìn không nổi nữa lập tức ép cô vào cửa xe, cúi đầu một phen hôn lấy cái môi đỏ căng kia.

Hai tay anh cứng rắn siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, môi nhích lên điên cuồng mút lấy phiến môi trên của cô. Anh tiến lên, cả người dính sát vào cô, khiến cô không thể nào chịu được mà phải khiêng chân, thân hình mềm mại cong lên áp vào thành trên của xe.

Ngực cô phập phồng, ép buộc phải dán vào lồng ngực rộng lớn của Tôn Dịch, bởi vì nụ hôn trên miên trên từng phiến môi lên xuống khiến cho anh hết đây người ép sát rồi lại kéo dài ra ngoài, ngực hai người vì vậy mà cứ cọ vào nhau liên tục. Môi lưỡi cả hai quấn quýt, nhiệt tình trao cho nhau từng ngụm nước bọt.

Tay Thôi Kiệu Hôn chống trên vai anh, cô nghiêng đầu, đầu ngửa lên hết mức, lưỡi đưa ra miết lấy phiến môi dưới của anh. Đồng thời, môi trên của cô cũng bị anh dùng hành động tương tự mà miết lấy.

Tôn Dịch cảm nhận chiếc lưỡi nhỏ mềm mại đang liếm lấy môi mình, cuốn lấy lưỡi mình rồi lại mút vào. Môi cô ngoạm lấy môi anh, đầu lưỡi kéo dài một đường lên lưỡi anh, sau đó còn hút hết nước bọt trong miệng anh.

Khóe môi Tôn Dịch chậm rãi câu lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa cái eo thon gọn, sau đó từ từ di chuyển xuống dưới, bóp mạnh bên hông vênh cao tròn trịa.

Anh thả môi ra, đôi mắt hé mở muốn dừng lại, nhưng Thôi Kiệu Hôn lại cố chấp ôm gáy anh, kéo anh xuống mút môi anh điên cuồng.

“Kiệu Hôn, thả anh ra.” Tôn Dịch véo hông cô, nhẹ nhàng đẩy eo cô ra, nếu còn tiếp tục chắc anh chết mất.

Thôi Kiệu Hôn cười khê, thích thú đùa nghịch phiến môi mỏng, cái lưỡi dài khiến cô yêu thích đến mức không muốn dứt ra. Cô dùng lưỡi phát họa môi anh một lần cuối, sau đó chậm rãi liếm láp.

“Em có ý à?” Tôn Dịch bật cười, anh hôn nhẹ lên môi cô, đôi mắt ánh ra tia sáng ngọt ngào.

“Tôn Dịch.” Cô nhìn vào mắt anh khê gọi.

“Hửm?”

“Anh đã hết giận chưa?” Tay cô câu lên vai anh, chân giẫm lên đôi giày da sang trọng của anh, chiều cao ngang tầm này khiến cô dễ dàng nhận thấy cảm xúc trong đôi mắt dài đẹp.

“Anh không có giận.” Tôn Dịch mỉm cười, không nghĩ tới cô lại hôn anh như vậy để làm anh không giận nữa. Điều này thật sự khiến cho anh không thể đoán nổi, cũng khiến cho tình cảm anh đối với cô càng tăng hơn, sự yêu chiều trong đôi mắt không thể nào che giấu.

“Đừng giận em nhé, tan tiết em sẽ đến chỗ anh.”

“Được, vậy em lên lớp đi.” Tôn Dịch cười cười, anh thả cô ra, lùi xuống mấy bước đến cô chỉnh lại trang phục.

Ánh mắt anh lại lướt đến trước ngực cô, cuối cùng không thể chấp nhận được cởi áo ngoài, bắt ép cô phải mặc vào. Sau đó tạm biệt mấy câu, Thôi Kiệu Hôn mới tung tăng trở về lớp.

Đợi cho bóng dáng Thôi Kiệu Hôn khuất khỏi cánh cửa, Tôn Dịch mới quay lại nhìn bãi đỗ xe yên ắng không một bóng người.

Anh đưa tay rút vào trong túi, dáng người cao lớn trong bộ áo sơ mi trắng và quần tây đen vô cùng lịch lãm. Tôn Dịch phóng mắt đến chiếc xe màu nâu đỏ bên cạnh anh, anh chống tay lên vị trí ban nãy Thôi Kiệu Hôn tựa vào, nhìn cánh cửa đang chậm rãi mở ra.

Một người đàn ông trạc tuổi Tôn Dịch bước xuống xe. Khuôn mặt anh ta phần khôi, thân hình cao lớn trong bộ đồ thể thao tràn ngập năng lượng mặt trời khỏe khoắn. Anh ta gác tay lên thành xe đối diện với Tôn Dịch, nụ cười trên môi lộ lên, “Thật đúng là không ngờ anh lại nhiệt tình với bạn nhỏ kia như thế đó. Như thế nào, bác trai bác gái đã biết chuyện chưa hả Tôn thiếu gia?”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đối tượng lựa chọn bao nuôi

Editor: PNam Tiểu Thu

Lưu Sơ có rất nhiều giáo viên, hầu hết đều quy tụ những nhân tài tứ phương về giảng dạy. Giáo viên của bốn năm đều được chia ra thành nhóm giáo viên

giỏi và giáo viên không giỏi. Nhóm giáo viên giỏi đại đa số được lập văn phòng riêng, thành phần cũng khá là thân thiết nhau.

Tôn Dịch là giáo sư trẻ của trường, tầm quan trọng của anh trong phân môn chính trị khá cao, cho nên anh mới được lập văn phòng riêng. Mà cách phòng anh một khoảng trống hành lang là văn phòng của giáo viên phân môn quân sự - Đại đội trưởng Dư Thời Nghiêm.

Dư Thời Nghiêm có cái tính cách rất là khác với tên anh ta. Mỗi lần gặp mặt với Tôn Dịch là hăm hở hỏi anh đủ chuyện. Mà vốn dĩ rằng Dư Thời Nghiêm và Tôn Dịch lúc trước đã từng là bạn học thời cao trung, cho nên khi nào rảnh rỗi là Dư Thời Nghiêm lại dõ dỏi nói những chuyện xa xưa mà ngay cả lúc Tôn Dịch là nhân vật chính cũng chẳng nhớ là khi nào.

Dư Thời Nghiêm lúc trước là quân nhân, nhưng về sau bởi vì bị gia đình can ngăn cho nên anh ta mới chuyển sang làm giáo viên. Trùng hợp lại vào Lưu Sơ, trở thành đồng nghiệp kiêm bạn cũ của Tôn Dịch.

Ngày hôm qua mới nhìn thấy diễn đàn đăng tin của Tôn Dịch và tiểu nữ nhân học trò mình, Dư Thời Nghiêm còn cười đùa nhún nhún cho đám bạn học cũ, bảo rằng Tôn Dịch từ “con” biến sang “thằng” rồi.

Nói xem mấy mươi năm làm bạn, chưa từng thấy Tôn Dịch dắt theo bạn gái đến dự các buổi gặp mặt bạn cũ, hiện giờ không biết nơi nào xuất hiện một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, ai mà tin cho được. Mà sở dĩ trêu đùa anh như thế cũng bởi khi xưa, Dư Thời Nghiêm chính là một trong số những người gọi Tôn Dịch là gay. Đồng thời cũng là người ép Tôn Dịch phải quen một cô gái đến khi anh lên đại học.

May thay Tôn Dịch không so đo những chuyện nhỏ nhặt, cho nên hiện giờ tuy rằng bị chọc ghẹo đủ thứ, nhưng anh cũng không làm quá đến mức tức giận mắng mỏ bạn bè sau từ bạn không chơi.

Ban này khi hé mắt sau nụ hôn với cục cưng đáng yêu, Tôn Dịch đã sớm phát hiện Dư Thời Nghiêm ngồi trong chiếc xe bên cạnh mình.

Bộ dáng đáng đánh đòn hết lè lưỡi rồi làm mặt quỷ với anh, sợ rằng sẽ dọa Thôi Kiệu Hôn, cho nên Tôn Dịch ngoài nhún nhún bụng cô ra thì anh chẳng thể nào làm gì khác được nữa.

Hiện giờ cái tên bạn khốn này nói những lời thối tha châm chọc, Tôn Dịch thật sự chỉ biết cười.

“Tôn Dịch, con bé đó thật sự là Hoa hậu giảng đường của trường chúng ta sao?” Dư Thời Nghiêm đúng là không thể nào không chế được tâm tình của mình, anh ta nhanh chóng chạy vòng qua phía Tôn Dịch, sau đó lắc mạnh vai anh, “Tôi không bị ngốc chứ? Anh thật sự đang hẹn hò với con bé đó!”

Thốt lên một câu chắc nịch, trong lòng Dư Thời Nghiêm giống như có ngàn vạn con ngựa được đang ào ào chạy qua. Đôi mắt hí nhìn Tôn Dịch cũng ánh lên mấy phần khiếp sợ.

Tôn Dịch đẩy tay Dư Thời Nghiêm ra, anh mở cửa xe lấy cặp, sau đó chỉnh chu quần áo lại cho nghiêm chỉnh, nói: “Mắng anh bị mù rồi.” Dứt lời trực tiếp lách người vòng qua Dư Thời Nghiêm nhanh chóng rời đi. Cũng sắp đến giờ vào lớp rồi, hiện giờ nếu không đi thì thật sự sẽ muộn mất.

Dư Thời Nghiêm nghe anh nói vậy thì không khỏi ngây người. Mất mấy giây sau anh ta mới hồi hồn, nhìn bóng dáng Tôn Dịch đã đi xa, bất chợt Dư Thời Nghiêm nhớ đến dáng vẻ thân mật của anh và cô bạn nhỏ ban này.

Thật sự là hai người đang yêu nhau! Thật sự là đầu anh ta không có chập dây! Điên mất, Dư Thời Nghiêm mắng tục mấy câu, anh ta giậm chân vỗ ngực, năm bước biến thành hai bước nhanh chóng đuổi theo phía sau Tôn Dịch. Dư Thời Nghiêm muốn chắc chắn một chút, có phải vài tháng nữa Tôn Dịch sẽ làm lễ thành hôn luôn không?

Sân trường còn rất đông, trên các dãy hành lang còn đang tụ tập rất nhiều sinh viên bên ngoài. Tính ra thì bình thường vào giờ này các lớp cũng chưa tập trung đông đủ hết đâu, phải đợi đến tận khi giáo viên lên đến nơi, loa phát thanh bên dưới nhắc nhở liên tục thì mọi người mới trở vào.

Thôi Kiệu Hôn mặc áo ngoài của Tôn Dịch chạy một vèo đến phòng học của mình. Nhìn thấy Lục Phiến Nhu đang hăng say thảo luận cái gì đó với mấy người khác, Thôi Kiệu Hôn không để ý mấy chậm rãi bước về chỗ ngồi của mình, sau đó cởi áo khoác ra vắt sang một bên.

“Ái chà, mỹ nhân, hôm nay cậu đến muộn thế?” Bỗng nhiên nghe tiếng gọi của một bạn học vang lên từ phía sau, Thôi Kiệu Hôn không khỏi giật mình quay lại.

Đôi mắt xinh đẹp ánh lên làn sóng rung động, bất chợt phản chiếu lên cặp đồng tử đen láy là hình ảnh tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm về phía cô, về mặt ai nấy đều tò mò lẫn kỳ quái.

“Tớ... ngủ quên.” Hôm nay cô không đến lớp cùng với Lục Phiến Nhu, có lẽ vì thế mà mọi người mới hỏi thăm.

“Mỹ nhân...”

“Được rồi được rồi, sắp vào giờ rồi, về chỗ ngồi đi, đừng nhiều chuyện nữa.” Cậu bạn kia còn chưa kịp nói hết đã bị lớp trưởng đại nhân cắt lời. Sau đó lớp trưởng ghé người đến cạnh Thôi Kiệu Hôn nói nhỏ một câu: “Cậu lên diễn đàn trường xem thử.” Dứt lời lập tức rời đi, mấy giây sau Lục Phiến Nhu phía bên kia đã nhanh chóng phóng tới.

Cô ấy không nói một lời trực tiếp đưa điện thoại mình cho Thôi Kiệu Hôn. Cô khó hiểu nhìn một chút, đáp mắt liền phát hiện ra bản tin trường lại bị con

nhỏ Á Giáng Lận chết tiệt kia cần quét.

“Ồ chung một chỗ, Thôi Hoa hậu chính là được bao nuôi?” Tiêu đề bài viết nổi bật, được đăng tải cách đây mấy phút, đủ khẳng định Á Giáng Lận đã tạo ra sau khi giáp mặt với cô ở quán ăn ban này.

Thôi Kiệu Hôn bình tĩnh lướt xuống phía dưới xem bình luận một chút, lại thấy mới đây thôi mà đã có hơn trăm người tham gia, đại đa số đều hỏi Á Giáng Lận vì sao lại biết cô là được bao nuôi đây.

Những hồi đáp của đám người ban triết học chiếm gần năm mươi phần trăm, khẳng khái cho rằng vừa rồi còn thấy cô lên xe Tôn Dịch. Thôi Kiệu Hôn lại đọc nhanh vài câu, cũng biết được có mấy người bạn của mình, trong lớp hoặc khác lớp đều mắng Á Giáng Lận không biết liêm sỉ, đã tay đen bắt bớ người khác còn không biết điều mà kiếm chuyện.

Tuy rằng đề tài này chỉ mới được mở ra, nhưng mà lại làm cho số người cập nhật thông tin trên mạng nhanh chóng nổi bão. Thôi Kiệu Hôn xem hết một lúc mới trả điện thoại cho Lục Phiến Nhu, lúc này mới hiểu vì sao vừa rồi mọi người trong lớp lại nhìn cô bằng ánh mắt lạ kỳ đến như vậy. Cũng mấy phần hiểu được vì sao anh bạn kia lại bật câu sao cô lại đi học muộn.

Chẳng phải đây là xác nhận xem lời Á Giáng Lận nói có đúng hay không sao?

Nghĩ một chút Thôi Kiệu Hôn không khỏi thở dài, Lục Phiến Nhu thấy thế liền nói: “Mọi người đều biết cậu khác với ‘Á dâm phụ’ kia.”

Người ngồi bên trên hai cô đột ngột quay xuống gật đầu mấy cái. Thôi Kiệu Hôn khúc khích cười, lại nghe Lục Phiến Nhu nói: “Nhưng mà cho dù được bao nuôi thì có sao chứ. Bạn trai mình nuôi mình, chẳng lẽ còn tính là không được sao?” Cô bạn bên trên tiếp tục quay xuống gật gật.

Giọng nói Lục Phiến Nhu tuy rằng nhỏ nhẹ, nhưng mà hiện giờ phòng học yên lặng, một cơn gió thoảng qua lập tức bay hết những chữ đó vào tai mọi người. Phùng Lộc cười ha hả hét: “Phải, cho dù thấy Tôn bao nuôi Hôn mỹ nhân, tôi cũng cảm thấy chẳng có gì to tát!”

“Cũng đúng thôi. Bao nuôi cũng phải xem đối tượng, đâu phải thể loại nào cũng như thể loại nào.”

“Ồ, nói cho cùng thì Á Giáng Lận không được bao đến nơi đến chốn, cho nên con nhỏ đó mới ghen tị với Kiệu Hôn chúng ta.”

“Kiểu như nó thì làm sao mà nói được. Kiệu Hôn như thế này thì ai mà chẳng muốn bao cậu ấy.”

“...” Tại sao càng nghe càng thấy lạ.

Thôi Kiệu Hôn nhướn miệng nở nụ cười tiêu chuẩn tám cái răng cảm ơn mọi người, sau đó lấy hơi khó chịu trong người thở dài một hơi phóng ra ngoài.

“Không hiểu vì sao con nhỏ đó lại thích gây sự với tớ như vậy.” Thôi Kiệu Hôn phe phẩy tóc kể: “Sáng nay đi ăn sáng ở quán ăn gần trường, trùng hợp gặp phải Chu Lân đi chung với cô ta, chẳng thể nói nổi.”

Giọng cô có chút ảo não, mơ hồ có cảm giác tủi thân buồn bã. Lục Phiến Nhu nghe xong trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Chu Lân và cô ta vui vẻ bước đi, thật đúng là đáng ghét quá mà.

“Tớ còn cho rằng chia tay là không quan hệ nữa, nhưng thật ra hai người bọn họ lại muốn gây hiềm khích với tớ.” Thôi Kiệu Hôn nằm dài xuống bàn, khuôn mặt rừ rừ khó chịu. Cô bạn bên trên nghe thế lại quay xuống, lòng tràn ngập thương xót tặng cho cô một cây kẹo, sau đó thở dài quay lên.

Lục Phiến Nhu: “...” Thôi Kiệu Hôn thật là không biết mất mặt, còn giả vờ tội nghiệp như vậy, cô (LPN) còn không biết sao.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Bảo hộ là quan trọng nhất

Lợi thế hiện giờ của Thôi Kiệu Hôn chính là lòng yêu mến của mọi người xung quanh và sự thật là cô bị phản bội. Những lời than thở tuột ra khỏi miệng cô chính là cây đao không vết tích phá hoại hết những suy nghĩ muốn làm bạn với Chu Lân và Á Giáng Lận.

Chỉ có việc đó mới có thể khiến cho suy nghĩ Thôi Kiệu Hôn là người bị hại đóng đinh vào lòng mọi người, như vậy mới có thể đá bay hai người Chu Lân và Á Giáng Lận ra khỏi cái trường Lưu Sơ này. Nghĩ thế cho nên Lục Phiến Nhu mới không vạch trần Thôi Kiệu Hôn, để cô tùy tiện than thở một chút.

Đợi đến lúc lâu sau, mọi người hầu như đã ổn định hết, Lục Phiến Nhu mới nhỏ giọng nói ra tò mò của mình từ đêm hôm qua đến giờ. “Kiệu Hôn, có phải ngày hôm qua cậu và thầy Tôn đã diễn ra trận đánh ba trăm hiệp thâu đêm không?”

Thôi Kiệu Hôn giật mình, cô vội vàng xem xét xung quanh không ai để ý đến mới đẩy Lục Phiến Nhu ra mắng: “Đừng có dơ bẩn như thế!”

“Ba người bọn tớ thật sự rất tò mò, thầy Tôn xem về rất đúng đắn, nhưng ngày hôm qua thấy cậu gói đồ về nhà thầy ấy, bọn tớ đã phải xem lại.”

Thôi Kiệu Hôn: “...” Đúng đắn là từ chiều đến khuya vẫn đòi hỏi muốn cô sao?! Các cậu xem lại là việc rất là đúng!

Lục Phiến Nhu thở dài: “Và rồi sau khi xem xét dưới cổ áo của cậu, tớ đã đoán được mấy phần rồi...”

“Hả!” Thôi Kiệu Hôn nghe thế vội vàng cúi đầu nhìn lại cổ dưới mình. Sáng nay trước khi thay đồ cô đã cẩn thận bôi một lớp kem lên da, khẳng định dấu hôn không bị lộ ra mới cùng anh đến trường. Phiến Nhu làm sao thấy được.

Mà thật sự là Lục Phiến Nhu không thấy được gì hết. Chỉ là cổ tình thử nói như vậy thôi, cô ấy có biết trước được Thôi Kiệu Hôn lại phản ứng kịch liệt như vậy đâu.

“Chà...” Lục Phiến Nhu âm hiểm nhìn, kiểu như vậy chắc chắn là đã nảy sinh chuyện gì rồi.

“Kiệu Hôn, tuy rằng bọn tớ rất ủng hộ chuyện cậu làm với thầy, nhưng mà tớ hỏi cậu, ngày hôm qua hai người có dùng bảo hộ không?”

Nói đến chuyện này, Thôi Kiệu Hôn lập tức ngây người.

Ngày hôm qua...

Ngày hôm qua...

Chết rồi. Ngày hôm qua anh làm nhanh như vậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị, lấy gì mà nhớ đến việc đó chứ hả!

Nhìn về mặt như ăn phải khổ qua của Thôi Kiệu Hôn, Lục Phiến Nhu nuốt một ngụm nước miếng cố gắng bỏ qua câu hỏi thầy Tôn như thế nào. Cô vỗ đầu Kiệu Hôn một cái, “Sao lại ngốc vậy chứ, bảo hộ là quan trọng nhất đó!” Nói rồi nhanh chóng rút điện thoại nhắn tin cho bạn trai, giải thích qua loa một chút nói anh ấy giúp mình mua một liều thuốc tránh thai.

Mấy giây sau nhận được tin nhắn trả lời, nói rằng tan học sẽ đến đưa. Lúc này Lục Phiến Nhu và Thôi Kiệu Hôn mới yên tâm đôi chút. Thời gian đúng tám giờ, giáo viên vào lớp rồi, Thôi Kiệu Hôn lại nhận được một tin nhắn từ chỗ Tôn Dịch.

Anh nói: “Cục cưng, reng chuông đột hai nhớ đến chỗ anh.” Reng chuông đột hai chính là tan tiết.

Lục Phiến Nhu liếc mắt nhìn nhanh, lập tức đánh vào mắt là hai chữ “cục cưng”. Cô ấy cười âm hiểm, cuối cùng cũng hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải giam Thôi Kiệu Hôn lại, bắt ép cô kể hết đầu đuôi quá trình làm chuyện đó của hai người mới được.

Học học học ——

Học gần nửa thế kỷ cũng đến mười giờ, chuông trường reng lên một hồi đinh tai nhức óc.

Đám sinh viên ào ào ủa ra, Thôi Kiệu Hôn chậm rãi dọn dẹp sách vở, lẻ mề chỉnh chu quần áo, xong hết mọi thứ mới lết chân đến văn phòng Tôn Dịch.

Trước khi đi cô nói với Lục Phiến Nhu: “Thuốc nhờ cậu, buổi trưa tớ sẽ đến tìm mọi người.”

Lục Phiến Nhu gật đầu, “Nếu trưa mới uống thì giờ tranh thủ làm thêm một lần nữa. Không sao đâu, đến chiều chúng ta mới vào lớp lại.”

Thôi Kiệu Hôn: “... Tranh thủ cái đầu cậu! Cút đi!”

Cô bạn thân tỏ vẻ đồng tình là lướt bay đi, để lại một mình Kiệu Hôn ngổn ngang trong gió.

Lúc này cô mới bắt đầu suy nghĩ, cô có nên nói với anh chuyện mọi người đã rõ ràng việc cô và anh qua lại với nhau rồi không. Hay là hãy đợi thêm chút nữa, để tự anh phát hiện ra?

Bất chợt Thôi Kiệu Hôn nhớ lại, hình như cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng mà không hiểu vì sao khi nhìn vào mắt anh rồi, từ ngữ của cô lập tức bay đi đâu hết. Chẳng lẽ Thôi Kiệu Hôn cô sợ anh đến như vậy sao?

Hừ, tính ra thì Tôn Dịch hơn cô mười ba tuổi, bình thường phải là cô gọi Tôn Dịch bằng ‘chú’. Nhưng mà nay cô lại chỉ gọi Tôn Dịch là ‘anh’, thật sự ngẫm như thế nào cũng thấy quái lạ.

Xùy! Mặc kệ, hiện giờ Tôn Dịch là bạn trai cô, một người đàn ông ở độ tuổi hoàng kim, sức lực như hùm như hổ (?), vừa đẹp trai vừa có tiền, bên anh thì cô cũng không có bị thiệt thòi.

Thôi Kiệu Hôn vui vẻ cười khúc khích, vậy cũng được, xem ra cô với anh cũng khá lắm đấy.

Nhắn cho Tôn Dịch một tin mình sắp đến, Thôi Kiệu Hôn chậm rãi đi trên hàng lang. Khoảng chừng hơn năm phút sau, cô đã đứng trước cửa văn phòng riêng của Tôn Dịch.

Cửa phòng hơi hé ra, Thôi Kiệu Hôn ghé mắt nhìn vào bên trong. Đảo mắt một vòng, cô chỉ thấy Tôn Dịch đang ngả đầu trên ghế làm việc, chiếc áo sơ

mỉ được phủ một màu vàng của nắng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nghiêm nghị, ẩn ẩn trên cằm cổ thon dài quuyến rừ là vết hôn mờ nhạt khó phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tìm người yêu

Thôi Kiệu Hôn quay đầu nhìn xem nơi này có người nào không, cảm thấy an toàn rồi cô mới mở cửa đi vào trong.

Có vẻ như Tôn Dịch đang ngủ, cô bước đến bàn nhìn một chút, gọi anh mấy tiếng nhưng cũng không tỉnh dậy.

Hắn là hôm qua thức khuya, sáng nay anh còn muốn ngủ nữa kia mà.

Nhưng nghĩ đến lý do khiến anh thức khuya, khuôn mặt Thôi Kiệu Hôn không khỏi ửng đỏ. Cô hừ mũi không thèm quan tâm đến anh nữa, đặt túi và áo khoác của anh xuống chiếc ghế đối diện bàn anh, sau đó chấp tay sau lưng dạo quanh một vòng.

Văn phòng Tôn Dịch cũng rất đơn giản. Một bàn làm việc gọn gàng, trên có mấy cuốn sách và một cái máy tính, trước thì có cái ghế dài có lẽ là dành cho học sinh đến khi cần thiết, ghế sofa ngăn cách đó không xa, bàn trà đối diện. Cạnh bàn làm việc và ghế sofa đều có hai giá sách rất lớn, chiếm khá nhiều diện tích văn phòng này.

Thôi Kiệu Hôn không có niềm đam mê đặc biệt gì đối với sách, cho nên cô một phen đánh giá văn phòng này của Tôn Dịch thật sự là quá nhàm chán!

Cô quay đầu lại nhìn, vẫn thấy Tôn Dịch đang nhắm mắt ngủ say như vậy. Ánh mắt Thôi Kiệu Hôn đảo đảo một chốc lại nhắm đến chiếc điện thoại đang nằm yên ắng trên bàn làm việc của anh. Cô bước đến, bỗng nhiên trong lòng dâng lên cảm giác tò mò kì lạ, hiện giờ Tôn Dịch ngủ say, chắc là không biết cô làm gì đâu nhỉ.

Nghĩ một chút, khóe môi Thôi Kiệu Hôn chợt lộ ra nụ cười gian xảo. Cô ghé mắt nhìn kĩ xem anh có ngủ thật hay không, sau đó chắc chắn rồi mới cầm điện thoại anh lên, chậm rãi mở.

Khi còn học năm ba, sau khi tan tiết thì Chu Lâm sẽ đến ban chính trị tìm Thôi Kiệu Hôn. Hiện giờ dù đã là chia tay rồi, nhưng mà chân Chu Lâm như bị yểm bùa, vừa reng chuông tan là một đường đi thẳng đến ban chính trị nằm ngược hướng anh ta.

Đồng Thần Toại và đám bạn khó hiểu nhìn nhau, một phen đuổi theo hỏi Chu Lâm là anh ta muốn đi đâu.

Khuôn mặt Chu Lâm tối đi, anh ta chỉ tay về ban chính trị nói: “Tôi đi ra đây một chút.”

Đám người Đồng Thần Toại nín nhịn thờ dài, cuối cùng cũng chỉ biết theo chân Chu Lâm đến ban chính trị.

Ban chính trị cách ban kinh tế không xa, nhưng giữa hai ban muốn qua lại với nhau thì buộc phải đi qua ban triết học. Thời gian trước là bởi vì Chu Lâm hay đi tìm Thôi Kiệu Hôn, thường xuyên xuất hiện trên đường qua ban triết học, cho nên Á Giáng Lận mới biết trong trường có một người tên Chu Lâm.

Khi sáng đám người Chu Lâm bỏ đi, Á Giáng Lận gọi mấy cuộc nhắn mấy tin mà anh ta không trả lời, hiện giờ cô ta muốn đi tìm Chu Lâm nói chuyện cho rõ. Cuối cùng vừa bước xuống lầu đã nhìn thấy một đám người đang đi về phía này.

Á Giáng Lận không khỏi vui vẻ, cô ta lấy gương ra chỉnh chu lại một chút, sau đó bước lên đợi Chu Lâm đến.

Đời người ít nhất sẽ có một lần phải giẫm vào phân chó. Lần đầu tiên trong hai mươi hai năm cuộc đời, bãi phân mà Chu Lâm giẫm phải chính là Á Giáng Lận. Có lẽ bãi phân này là bãi phân tồi nhất mà anh ta gặp phải, không những làm vấy bẩn cuộc đời anh ta, mà còn khiến cho anh ta hận đến thấu xương.

Chu Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ phía trước, dáng người ông ẹo dơ bẩn, bộ dáng tưởng chừng có thể một phen để cho đám đàn ông thỏa thích phóng thích bản thân.

“Mẹ kiếp!” Chu Lâm mắng tục, “Tôi thật sự muốn giết chết con đàn bà dê tiện này!”

Dù không rõ giữa Chu Lâm và Á Giáng Lận có chuyện gì khó giải quyết, nhưng mà Đồng Thần Toại không thể không nhắc nhở Chu Lâm, “Hiện giờ cô ta chính là bạn gái cậu.”

“Kiệu Hôn mới là bạn gái tôi!” Chu Lâm gần như gầm lên, “Nếu như không phải con đàn bà chết tiệt đó sống trên đời này, Kiệu Hôn vẫn là bạn gái tôi.”

“Chu Lâm, cậu bình tĩnh đi có được không?” Đồng Thần Toại thờ dài, “Á Giáng Lận không phải là người có thể dễ dàng chọc vào, cậu còn không rõ

điều đó sao? Và lại bây giờ Kiệu Hôn không còn ở bên cậu nữa, cho dù cậu có muốn quay lại thì như thế nào?”

Về mặt Chu Lâm xấu đến cực điểm, Đồng Thần Toại lại nói: “Sáng nay cậu cũng thấy Kiệu Hôn đi với thầy Tôn, đáng về thân thiết như vậy, cậu có cho rằng giữa cậu và cô ấy còn chút tình cảm để hàn gắn lại không? Nếu như cậu còn yêu Kiệu Hôn, hoặc là cậu dứt với Á Giáng Lân, hoặc là cậu để cho cô ấy yên. Đừng làm chuyện thêm rắc rối.”

Muốn dứt với Á Giáng Lân? Chuyện này Chu Lâm đã nghĩ từ khi mới bắt đầu rồi. Nhưng mà làm sao đây, anh ta không thể làm gì được cả. Trong tay cô ta chính là cuộc sống của Chu Lâm sau này, chẳng lẽ anh ta muốn cắt đứt đường sống của mình sao?

Ai lại muốn như thế chứ? Kiệu Hôn, anh ta lại chẳng thể quên được cô. Mỗi lần nhắm mắt là nhớ đến đáng về khi thì dịu dàng, khi thì năng động, khi thì giận dữ bên cạnh anh ta. Mỗi cái chớp mắt, mỗi cái mỉm cười, mỗi cái nhũn mày, hay những lần chăm chỉ học bài... chỉ cần ngân ngơ thôi là Chu Lâm lại nhớ đến.

Yêu cô như vậy, nhưng anh ta lại không thể nói cho cô biết nỗi khổ của riêng mình. Ngày trước Chu Lâm giấu diếm cô, chỉ vì muốn cô ở cạnh mình thật vui vẻ mà không lo sợ. Hiện giờ cũng vì giấu diếm cô, chỉ vì sự hèn nhát của anh ta mà cô không còn ở bên cạnh.

Tất cả những khổ sở của anh ta hiện giờ, tất cả cũng chỉ vì tiện nhân Á Giáng Lân kia!

Con giận của Chu Lâm tăng vọt đến đỉnh điểm, nổi uất hận vì bị người khác nắm lấy điểm yếu, hai tay anh ta siết chặt lại, những đường gân xanh nổi rõ mồn một đáng sợ.

Đồng Thần Toại nhìn thấy bộ dáng này của Chu Lâm, hiển nhiên biết anh ta hiện giờ chỉ muốn đánh người. Mà người trước mắt được lọt vào danh sách là Á Giáng Lân bên kia rồi.

Cô ta không biết gì bước đến bên đây. Về mặt cô ta cũng khó chịu không kém gì Chu Lâm. Đồng Thần Toại bị hai người này làm cho rối não. Anh ta vội níu tay Chu Lâm lại, “Hiện giờ cậu muốn đi đâu? Nếu muốn tìm Kiệu Hôn thì đừng tốn thời gian ở đây, mau đến ban chính trị đi.”

Chỉ nói đến Kiệu Hôn là Chu Lâm lại bình tĩnh lạ thường. Anh ta nghĩ thời gian ra cũng đã lâu, sợ cô bỏ về sớm, Chu Lâm bèn thẳng chân chạy nhanh qua chỗ Á Giáng Lân, một đường không thèm quay đầu lại nhìn. Á Giáng Lân tưởng là Chu Lâm chạy đến chỗ cô ta, nào ngờ con gió lạ lướt qua rồi lập tức biến mất, cô ta ngẩn người, vừa xoay người muốn gọi Chu Lâm trở lại nhưng chỉ thấy cái bóng đã xa.

Á Giáng Lân tức đến phát run, cô ta giậm chân một chỗ, môi mím chặt lại, biểu tình khuôn mặt nhăn nhúm.

Đám người Đồng Thần Toại đã đến chỗ cô ta. Á Giáng Lân nhìn thấy lập tức kéo tay Đồng Thần Toại lại, một phen mắng: “Các anh bị cái quái gì vậy, tại sao lại để Chu Lâm chạy đi như vậy?”

Khóe mắt Đồng Thần Toại lạnh lùng liếc nhìn cánh tay đang bị cô ta bắt, anh ta nhếch môi, “Tại sao chúng tôi lại không để Chu Lâm chạy đi? Chuyện của cậu ấy có quan trọng sao?”

“Anh có ý gì?” Á Giáng Lân giận đến muốn cười, “Tôi là bạn gái anh ta, chẳng lẽ cũng không được phép quản sao?” Trong tin nhắn của Chu Lâm ngày trước, mỗi lần anh ta đi đâu, với ai, anh ta đều nhắn tin báo cho Thôi Kiệu Hôn. Hiện giờ đối với mình lại như vậy, Á Giáng Lân thật sự không thể nào không tức giận.

Đồng Thần Toại hất tay Á Giáng Lân ra, giọng anh ta trầm xuống, “Chu Lâm chưa từng nói với chúng tôi cô là bạn gái của cậu ấy. Nếu nói ra, cô chẳng khác gì một con điểm thích nằm dưới thân đàn ông, hiện giờ bất cơ hội trèo lên giường Chu Lâm. Một kẻ tiểu tam dơ bẩn như cô thì có quyền gì để quản?”

Lời này của Đồng Thần Toại cực kỳ nặng nề. Anh ta nói xong đẩy vai Á Giáng Lân qua rồi lập tức bước đi. Để mặc cho Á Giáng Lân bị mắng đến ngẩn người ở đó, đến một lúc lâu sau vẫn chưa thể hồi phục trở lại.

Lúc Chu Lâm đến được ban chính trị, tìm kiếm khắp nơi cũng chẳng thấy bóng dáng Thôi Kiệu Hôn đâu. Đại đa số sinh viên năm ba và năm tư đều biết đến Chu Lâm là ai, càng rõ mối quan hệ hiện giờ của anh ta và Hoa hậu ban.

Nếu ngày trước Chu Lâm đến đây thì ít nhất cũng sẽ có người chạy đến cười đùa nói cho Chu Lâm biết Thôi Kiệu Hôn đang ở đâu. Nhưng mà tình hình hiện giờ có thể thấy, ngay cả khi Chu Lâm hỏi thăm cũng không ai muốn nói cho Chu Lâm biết Thôi Kiệu Hôn đang ở chỗ nào. Càng khỏi phải nói đến việc hỏi thăm tình hình của Thôi Kiệu Hôn.

Chu Lâm chạy đến sân sau, đến chỗ vườn hoa lại nhìn thấy đám bạn thân của Thôi Kiệu Hôn là Lý Nhĩ Vy đang ngồi đó. Bọn họ ngồi trên ghế, còn có mấy tên con trai ngồi dưới đất. Đám người đó Chu Lâm cũng biết, một người trong số đó là Vũ Khôi, bạn học cùng ban với anh ta.

Chu Lâm sai chân đến chỗ đó, lại nghe được giọng nói dịu dàng của bạn gái Vũ Khôi, “Chắc là hiện giờ cậu ấy đang ‘i i a a’ với thầy Tôn rồi. Ha ha, thật là... khi này cậu ấy còn đồ mặt đi về phía văn phòng giáo viên đó.”

Thầy Tôn? Vậy có nghĩa người trong lời cô bạn gái đó nói chính là Thôi Kiệu Hôn?

Khốn kiếp!

“Ai ôi...” Lúc Chu Lâm xoay người, lại nghe được giọng nói của cô gái khác, “Ngon gió nào đưa Chu thiếu đến nơi này vậy?”

Chu Lâm liếc mắt quay lại, Lý Nhĩ Vy uống một ngụm nước rồi cười châm chọc, “Thật là kỳ diệu. Kiệu Hôn vừa đi, Chu thiếu vừa đến, có phải ông trời rất hiểu lòng người hay không?”

Tường Lệ nhìn Chu Lâm mỉm cười, khách khí hỏi: “Chu thiếu đến là có việc gì không?”

Lục Phiến Nhu cười khúc khích, “Ngoài việc tìm người yêu ra thì còn gì đây?”

Nháy mắt về mặt Chu Lâm biến sắc, Vũ Khôi thấy thế thì đẩy nhẹ chân Lục Phiến Nhu một cái, anh nói: “Các cô ấy chỉ nói đùa, nếu cậu Chu thấy phiền thì thật xin lỗi.”

“Anh xin lỗi anh ta làm cái gì!” Lục Phiến Nhu nổi cáu, “Anh ta không tìm Hôn Hôn thì chạy đến đây làm gì? Ban chính trị không phải nơi anh ta rảnh rỗi là có thể đến!”

“Em đừng làm loạn.” Vũ Khôi nhú mày, đưa mặt đến hôn lên bấp chân Lục Phiến Nhu một cái hối lỗi, “Tha cho anh ta lần này, tối nay anh đền bù phần anh ta, được không?”

Lục Phiến Nhu hừ mũi. Chu Lâm nhìn thấy cảnh tượng ngọt ngào của hai người bọn họ, lại nhìn đến những ánh mắt không vui của những người còn lại, không khỏi mắng tục một câu, lòng lại càng nặng nề hơn nữa.

“Chu Lâm, ngày chia tay anh không đến tìm Kiệu Hôn, ngày hôm qua anh biến mất dạng, ngày hôm nay anh đến để làm cái gì nữa?” Tường Lệ không khách khí đã kích, “Hai năm Kiệu Hôn dành cho anh, anh đáp lễ cô ấy chính là hai ngày vừa qua...”

“Không phải!” Lý Nhĩ Vy nói: “Phần lễ của anh ta chính là hai tháng bên cạnh Á Giáng Lân đấy, cậu còn không nhớ nữa sao?” Dứt câu quay sang Chu Lâm, “Ngày hôm nay anh đến tôi sẽ nói lại với Kiệu Hôn, về phần sau này làm ơn đừng đến đây nữa, Kiệu Hôn không thấy sẽ không phiền, nhưng chúng tôi thấy thì vô cùng chướng mắt.” Nếu như hai người Kiệu Hôn và Chu Lâm không chia tay nhau vì việc anh ta gian dâm với Á Giáng Lân, thì chắc rằng bọn người các cô sẽ không buông lời tàn nhẫn như vậy. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Chu Lâm và Á Giáng Lân cùng nhau làm chuyện đó rồi bị Thôi Kiệu Hôn bắt gặp thôi cũng đủ thấy ghê tởm rồi.

Chu Lâm nghe hai người một xướng một họa ở đó mà ngẩn người, những lời nói lặng lẽ lọt vào lòng anh ta. Đến lúc lâu sau Chu Lâm cũng không rõ được mình trở về nhà cùng Đồng Thần Toại khi nào.

Lúc mở điện thoại nhìn lại những tấm hình cũ mà Thôi Kiệu Hôn từng chụp, những khung ảnh mà cô thích còn đặt trong tủ đầu giường, tim Chu Lâm thất lại từng cơn. Tấm hình lưu lại như còn giữ hơi ấm của cô, hình ảnh cô ôm lấy anh ta, ngọt ngào nở nụ cười tươi tắn và nói “Em yêu anh”, nước mắt Chu Lâm không thể kiềm được cuối cùng rơi xuống.

Lý Nhĩ Vy nói đúng. Hai năm Thôi Kiệu Hôn dành cho anh ta, đã bị anh ta đáp lại bằng hai tháng ngắn ngủi này. Cho dù anh ta có muốn hối lỗi cho thời gian sau của cô, nhưng vết bản mà anh ta để lại trong lòng cô cũng không thể nào xóa bỏ được. Cho dù cô trở về với anh ta, nhưng vết thương anh ta gây ra cho cô cũng khó có thể lành sẹo.

Chu Lâm ôm chặt khung hình vào lòng, nước mắt chảy xuống mắt đi đáng vẻ kiêu ngạo đáng có mà ngày xưa Thôi Kiệu Hôn nói rằng rất yêu, “Kiệu Hôn... anh xin lỗi.”

Gà Trống Đẻ Con: Nói ra hai ngày cũng không đủ để khiến một người đàn ông phải khóc vì một người con gái. Nhưng mà các bạn có từng nghĩ đến, người con gái từng nằm trong lòng mình gọi tên yêu thương, nay lại vì chính bản thân mình gây ra lỗi lầm khiến cho cô ấy rời xa, hơn thế còn cùng nhau vui vẻ với người đàn ông khác. Cảm giác đó giống như ngàn vạn dao găm đâm vào người mình, cho dù không muốn khóc nhưng mắt vẫn cay. “Đoạn tình cảm bên nhau gây dựng vì anh mà từ bỏ, nỗi đau thương anh gánh chịu cũng không thể bằng nỗi thất vọng nặng nề anh dành cho em. Bởi vì do anh, cho nên anh xin trao hết hạnh phúc của em về tự do mà em muốn, gửi đến người con gái anh yêu...”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không thể kiềm chế

Editor: PNam Tiểu Thư

Anh không có để mã khóa điện thoại, cho nên cô rất dễ dàng mở hộp thoại tin nhắn, nhưng mà tin nhắn ngoài thông báo của trường và cô ra thì chẳng còn gì. Lịch sử cuộc thoại thì ngoài gia đình và cô ra cũng chẳng còn ai khác nữa. Điện thoại không có game, lưu trữ hình ảnh cũng không có một tấm... Điện thoại tốt như vậy, là hăng có tiếng, đã thế lại là đời mới. Tôn Dịch thật đúng là không biết dùng điện thoại rồi!

Thôi Kiệu Hôn thầm phi nhổ anh mấy lần. Cô liếc nhìn anh còn đang ngủ, lập tức giờ trò xấu mở máy ảnh ra, toan tính chụp anh mấy tấm hình lúc anh ngủ

cho bỏ ghét.

Ai bảo anh nhầm chán như vậy, một trò chơi cũng không tài về, một bí mật nhỏ cũng không có để cô tìm tòi!

Răng rắc. Vậy là xong, lưu trữ có một tấm hình.

Hừ, nhưng mà chụp hình anh cũng chẳng có gì hay ho. Thôi Kiệu Hôn thả điện thoại anh xuống bàn, bất chợt cô nhớ đến sổ điểm của mình, Thôi Kiệu Hôn lại nổi hứng tò mò muốn tìm sổ điểm của người khác.

A, Lý Nhĩ Vy nói Tường Lệ thích một cậu bạn trong lớp cô, nghe nói là hai người từng là bạn học cũ năm cấp hai và cấp ba. Hiện giờ Tường Lệ vẫn còn tình cảm với cậu bạn đó, hẳn là tìm hiểu cậu bạn đó trước nhĩ.

Hừm hừm, muốn tìm sổ điểm thì phải tìm được cuốn sổ lớp. Lần trước anh tìm tên cô trong cuốn sổ đó, nó nằm trong ngăn bàn. Thôi Kiệu Hôn không nghĩ ngợi lập tức hạ tay xuống, một phen muốn mở ngăn tủ lấy sổ ra.

Người cô cúi xuống, vì muốn tránh không làm cho Tôn Dịch thức giấc nên cô hơi nghiêng qua, cằm cổ trắng ngần lộ ra. Cái eo nhỏ dựa vào bàn, ngăn tủ nằm phía bên phải, Thôi Kiệu Hôn buộc phải vờn người đến. Cả thân hình nhỏ nhắn của Thôi Kiệu Hôn gần như là vòng lên chân Tôn Dịch.

Lúc sắp mở được tủ, đột nhiên chân dài của Tôn Dịch động đậy, hai chân anh thẳng ra chừa một khoảng trống dưới người cô.

Thôi Kiệu Hôn giật mình, cô quay đầu lại nhìn, lập tức đập vào mắt là khuôn mặt mỉm cười như con hồ ly của Tôn Dịch. Anh kề mặt đến gần, dọa cô sợ đến hét lên một tiếng.

Cả thân hình cô đổ lên phía trước, hai tay Tôn Dịch ngay tức khắc vờn ra ôm lấy cô, vừa dùng chút lực kéo lại thì Thôi Kiệu Hôn vừa vịn ngồi thẳng lên chân anh. À mà không hẳn là chân anh... Hai chân Tôn Dịch hơi mở rộng ra, thế kéo vừa rồi làm cặp mông tròn trịa của Thôi Kiệu Hôn đáp thẳng vào vị trí nào đó của anh.

Tất nhiên là khi cô ngồi xuống có cảm giác hơi đau, Tôn Dịch nhấn mảy một chút, anh dùng tay kéo cô lên, lại “không cần thận” làm mông cô cọ xát nơi đó của mình.

Thôi Kiệu Hôn cao một mét sáu mươi tám, khi đứng xác định là một cô gái có vóc người cao ráo, nhưng mà vừa ngồi xuống lòng Tôn Dịch lại biến thành một cô bé nhỏ nhắn không khác gì học sinh cấp hai. Tay cô nắm lấy hai bên thành ghế, chống dậy muốn đứng lên, lại bị Tôn Dịch cứng rắn níu xuống.

“Tôn Dịch Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn vội vàng la hét, “Thả em ra, anh làm gì vậy! Để em đứng lên đi chứ!”

Tầm lưng mạnh dán sát vào ngực anh, cặp mông mềm mại hết cọ xát rồi lại cựa quậy. Hai tay Tôn Dịch ôm chặt eo cô, anh đưa môi tiến đến bên tai Thôi Kiệu Hôn, “Sao em không ngồi? Có chỗ ngồi lại còn thích đứng.”

Hơi thở nồng đậm vị đàn ông mạnh mẽ khiến cho Thôi Kiệu Hôn nhột nhột muốn né tránh. Cô nghiêng người nửa quay lại nhìn anh, “Em qua bên kia ngồi, em không muốn ngồi ở đây.”

“Sao lại không muốn ngồi ở đây?” Tôn Dịch cắn lên vành tai tinh tế kia một ngụm, “Anh không cho em qua kia ngồi, anh muốn em ngồi ở đây.”

Thôi Kiệu Hôn đẩy người anh ra, dùng tay lau lau chùi chùi tai mình. Gương mặt xinh đẹp phụng phịu đáng yêu hết mức, làm cho Tôn Dịch lại không nhịn được kéo người cô sát lại hôn lên má cô một cái, “Cục cưng ngoan, ngồi đây với anh.”

Cục cưng cái em gái nhà anh! Thôi Kiệu Hôn mắng thầm trong bụng, cả người cựa quậy, hai chân giẫm lên giẫm xuống dùng lực đứng lên. Nhưng nê hà sức lực của Tôn Dịch hơn gấp mấy lần cô, dù cô có gồng mình như thế nào cũng không kéo thân thể mình lên được.

Lôi lôi kéo kéo tận mấy phút, cuối cùng kẻ bại trận ‘vẫn’ là Thôi Kiệu Hôn. Nhìn vẻ mặt “có chết cũng không buông” của Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn chỉ biết hừ mũi mặc kệ. Cô đẩy tay anh ra, “Kéo ghế lại gần bàn một chút.” Nói đoạn đứng dậy, hai tay nắm lấy thành ghế muốn tiến đến gần.

Tư thế kéo ghế chính là người nghiêng về phía trước, đầu và ngực đổ lên, còn mông thì hơi vênh ra sau. Tôn Dịch nhìn cặp mông đang lắc lư trước mắt mình, máu nóng bỗng chốc dâng lên, anh muốn nâng tay bóp nắn một chút, lại bị Thôi Kiệu Hôn mắng: “Anh không nghe em nói sao? Giúp em kéo ghế lại một chút!”

Được rồi, tạm thời tha cho em.

Tôn Dịch dùng chân đẩy ghế lên phía trước, sau đó vẫn giữ tư thế cũ để cô ngồi xuống. Thôi Kiệu Hôn không thèm quay đầu nhìn một phen đáp thân, lần nữa hại Tôn Dịch phải nhíu mày co chân lại.

“Em không ngồi xuống nhẹ nhàng một chút được sao hả?”

“Em luôn ngồi xuống ghế như vậy.” Thôi Kiệu Hôn thờ phỉ phò, cô cúi người xuống mở ngăn tủ ra, “Em muốn lấy cuốn sổ lớp.”

Nửa bên mông của cô nghiêng qua, Tôn Dịch sợ cô ngã lập tức lấy tay ôm eo cô lại, “Cuốn sổ màu đỏ. Em lấy để làm gì?”

Trong ngăn tủ chỉ có duy nhất một cuốn đỏ, Thôi Kiệu Hôn không khó để lấy cuốn sổ ra, cô cười thích thú đáp: “Tường Lệ thích một bạn nam trong lớp

em, cho nên em muốn xem thử người bạn đó học như thế nào thôi.”

Tôn Dịch mỉm cười, Tường Lệ hẳn là bạn của cô. Nói đến bạn cô thì anh chẳng biết đến ai ngoài bạn học Lục trong lớp chủ nhiệm cả. Hừm, hiện giờ anh vẫn chưa nhập hết vào cuộc sống của Thôi Kiệu Hôn. Nhưng mà Tôn Dịch tự tin chắc chắn rằng anh sẽ nhập vào anh thôi. Ừ, cuộc sống của cô cũng đơn giản thôi, sau này ngoài anh ra thì còn gì nữa chứ?

Tay Tôn Dịch vẫn ôm lấy eo Thôi Kiệu Hôn. Anh nhích nhẹ người một chút, sau đó hơi đổ người ra phía trước gác cằm lên vai cô. Cả vòng tay siết chặt cái eo, lồng ngực vững chãi bao bọc thân hình nhỏ bé. Đầu anh nghiêng qua, cái cằm nhọn chạm vào xương quai xanh trên, hơi thở ấm nóng phả đều lên gương mặt xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn.

“Anh làm gì vậy?” Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt, cô ngượng ngùng tránh đi anh.

Tôn Dịch giữ chặt cô lại, gọi một tiếng, “Đỡ yên, anh ngủ thêm một chút rồi chúng ta đi ăn trưa.” Nói xong lập tức nhắm mắt, thật sự là ôm cả con người nhỏ nhắn này vào lòng giống như đang ôm trọn cả thế giới vậy. Cảm giác đầy ắp khiến lòng Tôn Dịch vô cùng ấm áp, vừa ngọt ngào vừa vui vẻ, không kiếm được vòng tay lại càng siết chặt hơn nữa.

Thôi Kiệu Hôn liếc mắt một cái, cô không thêm để ý đến cái người kỳ quặc này nữa, ánh mắt quay về phía cuốn sổ, tiếp tục đọc các thông tin của bạn học mình. Nhưng mà cô không để ý đến, động tác lật sổ của bản thân và hơi thở lại bất giác nhẹ đi, hơn nữa cô còn nghiêng đầu để đầu anh dựa vào đầu cô, tạo cho anh tư thế thoải mái hơn nữa.

Thời gian trôi qua trôi qua, Tôn Dịch phát hiện mình không tài nào ngủ được. Cảm giác cái mông người ngồi trên thỉnh thoảng cựa quậy, cơ thể mềm mại trong lòng toát ra hương thơm dịu nhẹ của sữa tắm và nước hoa mà sáng sớm cô dùng hơn mười phút để chuẩn bị, mái tóc dài mượt mà vừa dịu dàng vừa nghịch ngợm giãi giãi trên tay anh, Tôn Dịch nghĩ rằng anh thật sự rất muốn nghe chất giọng ngọt ngào đang khẽ ngâm lên bài hát nào đó rên rĩ gọi tên anh.

A... Thật sự là không thể chịu nổi!

Tôn Dịch mân mê, anh nghiêng đầu hôn lên vai Thôi Kiệu Hôn thật nhẹ, “Kiệu Hôn.”

“Dạ? A, anh dậy rồi sao?” Thôi Kiệu Hôn vươn tay mở điện thoại anh xem giờ, “Anh chỉ mới ngủ được có chút xíu thôi, vậy...”

“Kiệu Hôn.” Tôn Dịch cắt ngang lời cô, anh thả lỏng tay mình ra nói: “Em quay đầu qua anh đi.”

“Hả?” Thôi Kiệu Hôn nghi hoặc xoay lại.

Đầu cô vừa nghiêng qua, mũi lập tức chạm vào mũi anh, Thôi Kiệu Hôn còn chưa kịp né đi, gáy đã bị tay Tôn Dịch giữ lại. Mũi anh tiến tới, tức thì đã ngậm lấy bờ môi căng mọng xinh đẹp kia.

Thôi Kiệu Hôn sợ hết hồn, cô tròn tròn mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt mình, trong lòng sững sờ nhưng lại không đẩy anh ra. Bờ môi cảm nhận được lưỡi anh vờn theo đường môi cô, nó yêu chiều liếm lấy hai cánh môi cô. Môi anh mút chặt phiến môi dưới, vài lần như thế đã làm nhòa đi làn son đỏ hồng được cô tô lên.

Tôn Dịch cắn mút môi cô, anh kéo đường hôn xuống dưới, rồi lại chậm rãi hạ hôn lên chiếc cằm tinh tế của cô. Thôi Kiệu Hôn bị anh làm cho mê hoặc, đôi mắt xinh đẹp khẽ lim dim, môi hé mở khó khăn than nhẹ một tiếng.

Tay Tôn Dịch vuốt ve mái tóc dài mượt, hơi thở anh đều đều phả lên làn da trắng mịn trên gương mặt tinh xảo của Thôi Kiệu Hôn. Tôn Dịch nâng mắt nhìn, đôi mắt sáng nước của người con gái trong lòng đang nhìn anh.

Thôi Kiệu Hôn áp tay mình lên đôi tay đang giữ lấy eo cô, cánh môi mềm mại bật ra hai tiếng: “Tôn Dịch...”

Tâm can anh như bị tan chảy, hô hấp bị cô làm cho khó thở. Tôn Dịch cúi đầu, nụ hôn tràn miên kéo dài.

Thôi Kiệu Hôn ưỡn người ra sau, phối hợp cùng anh hé môi đón nhận từng dòng nước bọt truyền đến cô. Lưỡi hai người cùng nhau nhảy múa, cánh môi chậm rãi ma sát lẫn nhau, âm thanh môi lưỡi truyền đến khiến cô ngượng ngùng đỏ mặt.

Hai tay Tôn Dịch nhanh chóng cởi bỏ từng khuy áo trên người Thôi Kiệu Hôn. Anh mút mạnh cái lưỡi mềm mại ngo ngoáy trong miệng mình, đôi môi bám lấy kéo nó ra ngoài.

“A...” Thôi Kiệu Hôn bị sự trêu chọc kỳ quái của anh mà xấu hổ rên nhẹ một tiếng.

Môi anh di chuyển, lưỡi liếm lấy cằm cô, dịu dàng cắn nhẹ rồi mút lấy mút để. Thôi Kiệu Hôn ngẩng đầu, bộ ngực đầy đặn ưỡn về phía trước. Hai tay Tôn Dịch xoay người cô lại, anh hạ thấp đầu hơn nữa, cắn một ngụm lên bên ngực tròn sần chắc.

“Ừm... Tôn Dịch...” Thân thể Thôi Kiệu Hôn uốn lượn. Mông cô nhích xuống, chậm rãi cọ xát nơi đựng quần cộm lên của anh.

Cô kéo đầu Tôn Dịch lên, làn sóng từ đôi mắt như quét sạch lý trí Tôn Dịch.

Chiếc áo sơ mi bị cô thả xuống đến khuỷu tay, bờ vai trần mảnh khảnh tiến đến sát môi anh. Thôi Kiệu Hôn áp lên mí mắt anh một nụ hôn thật nhẹ, đôi

tay nhỏ nhắn mềm mại phủ lên cánh tay cứng cáp của anh.

Tôn Dịch kinh hi trong lòng, cuối cùng không thể kiềm chế tâm tình được nữa, anh cúi đầu, dịu dàng tạo lên đôi vai đó những dấu hôn mà anh yêu thích.

Gà Trống Đẻ Con: Gatsuma đã đưa truyện lên thứ hạng 100 truyện tranh hay đáng xem ở Nhật Bản. Cảm ơn anh Gat và độc giả Nhật Bản

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chỉ cần một chút thời gian (H)

Editor: PNam Tiểu Thư

Những ngón tay dài khỏe lướt đều trên làn da trắng nõn nhắn nhụi. Cánh môi dịu dàng hôn dọc bờ vai mảnh khảnh. Hai tay Tôn Dịch nhẹ nhàng cời khuy cài áo ngực, ngón tay đùa giỡn gãi lên làn da mềm mại.

Tôn Dịch cắn mút lên đôi vai trần, chỉ một chốc mà hiện lên những dấu hôn đỏ sẫm ẩm ướt. Hai tay Tôn Dịch đưa ra phía dưới, vừa xoa vừa nắn bộ ngực căng đầy của Thôi Kiệu Hôn. Thân thể cô cong lại, dâng trọn bờ vai và bộ ngực đến Tôn Dịch.

Cặp mông Thôi Kiệu Hôn chậm rãi cọ vào nơi dừng quần phía dưới của Tôn Dịch. Một tay cô vươn về sau ôm lấy cổ anh, một tay đưa xuống dưới, Thôi Kiệu Hôn đẩy thân mình lên, bàn tay lập tức nắm lấy vị trí nhạy cảm của anh.

Tôn Dịch bị cô làm cho phát ra tiếng rên rỉ. Anh ngửa đầu, yết hầu gọi cảm lên xuống, hai tay nắm chặt hai bên ngực cũng khiến cho Thôi Kiệu Hôn phóng dăng “Ừm” dài.

Nhận ra điểm khác thường này của Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn thích thú liếm môi. Cô kéo khóa quần tây của anh xuống, bàn tay trắng nõn thò vào trong vuốt dọc dương vật đã cương cứng đờ tợn cách lớp quần lót đen, “Bắt được anh rồi nhé...”

Hạ thân Tôn Dịch theo tay người nào đó nhẹ nhàng làm cho nâng lên. Anh nhắm mắt, nhưng tay vẫn thuần thục vén váy ngắn của Thôi Kiệu Hôn lên. Trong lúc cô còn đang hứng thú đùa nghịch nơi cứng rắn của Tôn Dịch, anh cũng không khách khí dùng ngón tay luồn xuống ấn mạnh vào điểm chảy ra dòng nước làm ướt quần cô. Thôi Kiệu Hôn giật mình dè mông xuống muốn ngậm lấy ngón tay đó, nhưng không may lại bị lớp quần lót chắn lại. Tôn Dịch thừa thế ôm chặt cô lại, anh liếm một đường lên vành tai cô, hơi thở ấm muối thối lên làn da đã ửng hồng, “Đùa với anh à?”

“Ừm...” Thôi Kiệu Hôn than thở, “Dừng lại thôi...”

“Sao vậy? Không thích sao?” Tôn Dịch chậm rãi vuốt ve bắp đùi trắng mịn của cô, bàn tay to lớn có xu hướng muốn đi lên.

“Dừng mà...” Thôi Kiệu Hôn không nhịn được khiêu khích từ đôi môi đang liếm láp vai cô. Hai tay cô vòng lấy cổ anh, buộc anh phải cúi đầu sâu hơn nữa.

“Sao lại dừng mà?” Dương vật đã cương lên bị mông cô làm cho khó chịu. Tay Tôn Dịch nằm trong chiếc váy ngắn của Thôi Kiệu Hôn. Anh nhẹ nhàng đưa hai tay vào trong quần lót nhỏ của cô, lòng bàn tay áp vào da thịt mát lạnh, những ngón tay bắt đầu di chuyển kéo mạnh quần ra. “Cho anh chút thời gian đi, cục cưng.”

Vai đã bị anh làm ướt, Thôi Kiệu Hôn bị động tĩnh ở dưới thân mà cả người mềm nhũn, đến sức lực muốn cầm bàn tay mà quái của anh lại cũng chẳng còn. Cô cắn môi, bàn tay luồn vào những sợi tóc mềm mại của Tôn Dịch, “Đây là... đây là ở trường. Tôn Dịch, chúng ta về nhà đi...”

“Về nhà sao?” Tôn Dịch ngẩng đầu, nhà anh đã trở thành nhà của cả hai rồi. Anh cười khẽ một tiếng, nụ hôn lại rơi lên bên má Thôi Kiệu Hôn, “Ở đây sẽ không ai dám vào. Và lại anh không thể về nhà, hiện giờ anh nhịn được nữa.” Vừa mới dứt lời, Tôn Dịch đã nhanh chóng cầm một ngón tay vào nụ hoa ướt đầm mật dịch.

“A...” Ngón tay của anh thật là hư hỏng!

Thôi Kiệu Hôn nghẹn nghẹn vịn vào thân thể. Cảm giác dị vật xâm chiếm cơ thể thật sự vừa sướng vừa khó chịu. Ngón tay cựa quậy bên trong, không có đau đớn như đêm qua, chỉ có khơi dậy khoái cảm và dục vọng nguyên thủy của Thôi Kiệu Hôn.

Đầu bị Tôn Dịch xoay lại, môi bị anh ngậm lấy cắn mút. Chân mảy Thôi Kiệu Hôn khẽ chau lại, nụ hoa chặt hẹp hút chặt tận ba ngón tay dài có những vết chai của Tôn Dịch.

“Thật là tiếc nuôi...” Tôn Dịch tận dụng một hơi kéo đường chỉ từ môi Thôi Kiệu Hôn ra ngoài. “Em có muốn cời áo không, cục cưng? Anh thật sự rất muốn ăn trọn cái nơi đây đây này...” Nói rồi bàn tay cũng trượt xuống nắm lấy bên ngực của cô, véo véo mấy cái cho thỏa mãn.

“Lấy ngón tay của anh ra đi.” Thôi Kiệu Hôn liếm môi Tôn Dịch một cái, miệng siết lại làm nụ hoa bó chặt ba ngón tay của anh, cảm giác sung sướng như kích thích toàn bộ cơ thể cô, “Rút ra được, cho em thử em muốn... Em sẽ cho anh ăn...”

Ba ngón tay bị cô ép đến nỗi phải thay đổi vị trí cho phù hợp với những lớp cánh hoa mềm mại trơn trượt. Tôn Dịch bật cười trước những lời này của Thôi Kiệu Hôn, anh nói: “Đừng đùa với lửa...”

Còn chưa để cho Thôi Kiệu Hôn nghe rõ lời anh, Tôn Dịch đã dùng ba ngón tay càn quấy bên trong. Hết ấn qua bên này lại gãi đến bên kia, đốt ngón tay gấp lại, độ trưởng làm dần không gian bên trong ra. Toàn thân Thôi Kiệu Hôn run rẩy, nụ hoa bị chọc ghẹo đến đỏ ửng, dòng nước từ đỉnh tử cung chảy ra làm ướt cả tay Tôn Dịch.

Bộ ngực cô cương lên thẳng đứng, một bên bị anh xoa nắn đến mất đi hình dạng, vai trần thì bị anh liếm đến ướt đẫm. Thôi Kiệu Hôn thở gấp, hai bắp chân khấp chặt ma sát vào nhau, buộc thể khiến tay Tôn Dịch đâm sâu vào cô hơn.

“Cục cưng...” Tôn Dịch cố rút tay ra, nhưng cặp chân dài này lại chặt chẽ khép lại, làm cho dòng nước thơm lành chảy xuống dưới ướt cả quần anh, “Mau thả anh ra, anh sắp bị em nghiền chết rồi.”

Nụ hoa chảy ra rất nhiều mật dịch, hiện giờ anh thật sự chỉ muốn đâm dương vật vào trong cho thỏa mãn thôi. Ngón tay thôi thì có ích lợi gì, Tôn Dịch cắn mạnh vào vai Thôi Kiệu Hôn, cô bị đau mà hét lên, hai chân nhanh chóng thả ra, ba ngón tay anh lập tức được giải phóng.

Chất nhờn trắng đục đậm đặc dính trên ba ngón tay, nhóp nhách vang lên tiếng khi Tôn Dịch chụm vào rồi tách chúng ta. Anh đưa tay lên trước mặt cả hai, dòng mật dịch chậm rãi chảy xuống, Tôn Dịch khẽ cười, “Nhìn xem, nhiều nước lắm này.”

Đôi mắt mơ màng lóng lánh của Thôi Kiệu Hôn lim dim, cô đỏ mặt ngượng ngùng, muốn mắng anh thật là vô sỉ, nhưng giọng nói lại nghèn nghẹn chỉ có thể thở mạnh một hồi.

“Cục cưng, anh chỉ muốn hôn em, cắn em... Nhưng mà làm sao đây, chúng ta cần phải đi ăn trưa em nhỉ?” Tôn Dịch hít một hơi thật sâu, tay đưa đến gần, anh đưa lưỡi dài liếm dọc những đầu ngón tay. Hương thụ mùi vị của người phụ nữ mình yêu thật đúng là sáng khoái, nhất là dòng nước ngọt ngào này là vì mình mà chảy ra.

Thôi Kiệu Hôn thật sự là bị Tôn Dịch dọa sợ, cô che mặt nức nở, ngượng chết cô rồi. Nhưng mà điều này Tôn Dịch lại chẳng quan tâm, anh nhanh chóng cời thất lưng, xoắn miệng cô lên đẩy quần lót mình xuống. Chưa quá năm giây thôi, Thôi Kiệu Hôn lại thêm một phen thót tim.

Dương vật thô kệch kẻ sát nụ hoa cô, chống phần váy trên mà giật giật, đòi hỏi muốn nhét vào nụ hoa mềm mại nóng ẩm. Thôi Kiệu Hôn nắm lấy nó, ngón tay cái gầy nhẹ đỉnh đầu, xoa lên đó một chút nước bị rỉ ra. Tôn Dịch thở hắt hắt, anh kéo eo Thôi Kiệu Hôn đứng lên, một phen muốn thả người cô đâm dương vật xuyên vào người cô.

Thôi Kiệu Hôn đứng dậy, dòng nước từ nụ hoa chảy ra rơi xuống đỉnh đầu dương vật. Cô cảm dương vật cứng nóng đặt trước cửa nụ hoa. Điểm nhụy đầy nước nhóp nhách, dương vật cọ nhẹ lên xuống dọc theo chiều dài nụ hoa vài cái, tạo nên khoái cảm khó cưỡng từ cửa hoa và đỉnh đầu dương vật đỏ ửng. Thôi Kiệu Hôn hít thở mạnh, cô ngửa đầu nhấp nhẹ ở phần đầu của dương vật, hơi thở nặng nề từ người phía sau khiến cô không khỏi thỏa mãn vui vẻ. Âm thanh “nhếp nhếp” bởi đỉnh đầu ma sát vào nơi nhiều nước mê người, Tôn Dịch ôm eo cô, toan tính muốn ép cô phải hạ người xuống. Nhưng một chốc lại bị Thôi Kiệu Hôn thẳng người lên trên, cuối cùng khoái cảm đã sắp lên cao, Thôi Kiệu Hôn dùng hết lực ngồi mạnh xuống dưới, dương vật thô bạo đâm thẳng vào trong, tách hết những cánh hoa hung hăng phá thùng cửa tử cung ướt nhèm dịch mật.

“A... Cục cưng, em muốn giết anh sao?” Còn không kịp để Thôi Kiệu Hôn định hình, Tôn Dịch đã một phen đứng dậy. Anh đè người Thôi Kiệu Hôn xuống bàn, tay nắm chặt lấy cái eo nhỏ của cô điên cuồng đâm chọc dương vật vào nụ hoa từ phía sau.

“A a a... Tôn Dịch... Chậm thôi... a, chậm thôi...” Ban đầu con đau xẹt qua não đầu, nhưng về sau nụ hoa lại bị dương vật cứng rắn của Tôn Dịch cắm vào rút ra, mạnh mẽ đánh bay cái đau khó chịu, dẫn đến Thôi Kiệu Hôn con ngửa mong muốn được giải thoát.

Thôi Kiệu Hôn ôm lấy mặt bàn, miệng theo động tác của Tôn Dịch mà đẩy lên đẩy xuống phối hợp với anh. Đỉnh đầu dương vật tiết ra chút dịch, mang theo sức công phá kinh người xuyên xò qua cửa tử cung mỏng manh. Mỗi lần ra vào của anh giống như là dùng hết lực, Tôn Dịch rút hết dương vật ra, sau đó lại hung hăng cắm hết vào. Nụ hoa siết chặt dương vật, mê mẩn hút lấy thân thể đầy gân nổi lên của nó.

Tư thế này đúng là giết chết con người. Eo Thôi Kiệu Hôn đang đưa, cặp miệng khép chặt lại, nụ hoa bó ép xinh đẹp. Cảnh tượng những cánh hoa lòi ra ngoài phải chịu ảnh hưởng kéo ra vào đâm vào của dương vật lọt hết vào mắt Tôn Dịch. Anh vừa đẩy hông vừa cời áo sơ mi của Thôi Kiệu Hôn ra, bên tai nghe âm thanh “ư ư a a” mê người của cô mà lòng nóng hết cả lên.

Chiếc áo sơ mi học sinh của cô bị Tôn Dịch kéo xuống vớt qua bên bàn, áo ngực trắng vừa vụn rơi xuống. Vật cản đã bị buông bỏ, Tôn Dịch nhanh chóng áp người lên lưng Thôi Kiệu Hôn, một tay yêu chiều nắm lấy bên ngực săn chắc của cô. Tay còn lại anh chậm rãi di chuyển xuống dưới, ngón giữa vờn ra điên cuồng xoa nắn đè lên khe hở ở giữa nụ hoa ẩm ướt.

“A... Tôn Dịch, đừng làm như thế... Ừm...” Cả người Thôi Kiệu Hôn bị khoái cảm làm cho mềm nhũn. Nếu không có cánh tay cứng rắn đang ôm lấy mình, chắc chắn rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ ngã xuống bàn mà ngất đi mất.

Tôn Dịch không quan tâm đến lời người mình yêu nói. Anh cắn mút vành tai ửng đỏ của Thôi Kiệu Hôn, nụ hôn dày đặc ấn lên làn da trắng nõn, từ gáy rồi đến bả vai, tấm lưng mảnh khảnh dính dính mồ hôi cũng không ngoại trừ.

Chương 24: Thật là nhiều đến mức khiến quần anh bị ướt (H)

Tôn Dịch dùng hai ngón tay tách khe hở nụ hoa ra, dòng nước trong suốt theo ngón tay anh bắn ra ngoài. Hai ngón tay vui đùa xoa nắn điểm nhỏ bên trong, lại có thể sờ được dương vật ướt đầm đang thần tốc ra vào nụ hoa.

Cảm giác bị trêu đùa, nửa nhột nhạt nửa sung sướng khiến Thôi Kiệu Hôn như lơ lửng trên không trung. Cô bị anh lắc lư đến choáng váng, gáy và vai bị anh liếm mát đến ướt át, nụ hoa thì bị anh rót đầy nước đầm đến muốn thũng. “A... a... thật là... Tôn Dịch, Tôn Dịch...”

“Cục cưng, có thích không hả? Có thích không?” Hồ hấp Tôn Dịch nặng nề, anh dùng lực đẩy mạnh eo về phía trước. Đỉnh đầu dương vật chạm vào cửa tử cung, liên tục ma sát vào trong khiến cho cả hai thích thú càng muốn thêm nữa.

Tôn Dịch xoay đầu Thôi Kiệu Hôn lại, dùng môi mình ngậm chặt lấy môi cô. Khi anh vừa cúi người xuống, dường như âm thanh của nước va chạm với da thịt càng lớn hơn. Làn môi của hai người mê đắm trong nụ hôn, lưỡi của cả hai quấn quýt lấy nhau, nước bọt qua lại kéo ra sợi chỉ dính lên má Thôi Kiệu Hôn.

Anh thở một hơi khí nóng bỏng lên mũi Thôi Kiệu Hôn, bàn tay kéo đỉnh hông trên ngực cô, hung hăng véo mạnh vào, “Có thích không?”

“Thích a... Em thích... em thích...” Thôi Kiệu Hôn nức nở rên rỉ, cặp mông bị bản thất lưng anh va vào, thô lỗ tạo nên mấy dấu ấn kỳ lạ đỏ ửng, lại khiến Thôi Kiệu Hôn vui sướng vênh mông ra sau, muốn dương vật to dài bên trong cơ thể mạnh mẽ va chạm hơn nữa. (Editor: Ai cũng có máu thích ngược. _.)

Bốn phía vách nụ hoa ma sát với thân dương vật nóng bỏng. Dương vật như một cây gậy thô dài không biết nương lực, chỉ một mực muốn nhắm đến cái nơi mềm mại nhất bên trong nụ hoa mà đâm mà chọc.

Những cánh hoa mềm mại bị sức công phá này gây đau đớn, cuối cùng không thể nào không tiết ra càng nhiều mật ngọt thêm nữa, cố gắng giúp cho dương vật không biết thương hoa tiếc ngọc kia dễ dàng ra vào. Thân dương vật cọ sát vào thành hoa, lớp cánh hoa bên trong bó ép đến mức Thôi Kiệu Hôn cũng có thể cảm nhận được độ nhám dưới đường gân của thứ không lồ kia.

Bỗng nhiên sau mộng truyền đến cảm giác khó chịu dị thường, Thôi Kiệu Hôn giận dữ ép chặt bắp đùi lại, làm cho nụ hoa mát chắt lấy dương vật như muốn cắn đứt nó.

“A... Cục cưng, đừng sợ.” Ngón tay dầm nước từ nụ hoa phía dưới của Tôn Dịch vuốt dọc khe nhỏ phía sau của cô. “Nơi nào của em cũng khiến anh yêu thích cả, cục cưng à...” Tôn Dịch thờ mạnh, chiếc váy ngang eo cô chắn ngang tầm mắt của anh. Anh muốn nhìn thấy cái sống lưng mềm mại này dẻo dai cong lại, một đường lại một đường vì anh mà uốn éo qua lại.

Tôn Dịch không nghĩ ngợi trực tiếp dùng tay phải bóp mạnh ngực Thôi Kiệu Hôn, hiệu quả mang lại là tiếng nức nở mê người của cô gái nhỏ. Tay kia anh lại đưa lên phía trước, luồn xuống dưới một phen xoa xoa khe nhỏ, ngón tay vừa khô một chút lập tức lại dầm nước như cũ. Anh liếm vai Kiệu Hôn một cái, lưỡi vừa dứt khỏi làn da mềm mại thì một ngón tay đã mạnh mẽ xâm nhập vào trong. Kết hợp với dương vật thô dài, ngón tay như là thứ quái quỷ khiến nụ hoa Thôi Kiệu Hôn đau nhói.

Cô hét lên một tiếng, nụ hoa co rúm cắt đứt lý trí Tôn Dịch, cặp mông tròn trịa lui về phía sau, lại khiến cho dương vật đâm sâu hơn nữa. Tôn Dịch phủ người lên lưng Thôi Kiệu Hôn, tay phải giữa chặt eo cô, một phen hung hăng hành hạ nụ hoa bên dưới, sức lực ngón tay châm vào càng mạnh hơn nữa.

“Đừng mà Tôn Dịch... A a, đừng... đừng a...” Thôi Kiệu Hôn nức nở van xin, tay cô bắt ngược ôm lấy hông anh, nhưng khó khăn thay Tôn Dịch lại không cho phép điều đó. Nụ hoa nhỏ đang điên cuồng mát liếm dương vật, tử cung tiết ra chất dịch làm ướt cả quần lót của Tôn Dịch. Anh nhìn nơi giao hợp chặt chẽ của hai người, khuôn mặt nghiêm nghị nay sớm đã bị nhiễm đầy nhục dục khoái chí, ngón tay cùng nhau ra vào nụ hoa của cô cũng không kiên dè.

Tôn Dịch nắm lấy tay Thôi Kiệu Hôn, kéo thân cô lên sát ngực mình, anh vòng tay ôm lấy ngực cô, một phen ép cô phải nhận đủ những cú xâm nhập va chạm da thịt mạnh đến mức bàn làm việc cũng phát động.

“Em làm anh không thể ngừng được.” Tôn Dịch nói trong hơi thở gấp gấp bị dục vọng xâm chiếm, anh ngửa đầu, mắt nhắm lại hưởng thụ cực hạn sung sướng từ người con gái dưới thân.

Thôi Kiệu Hôn ngoài rên rỉ nức nở thì chẳng thể làm gì để kháng cự lại cái mạnh bạo thô lỗ này của anh. Từng đợt tấn công của Tôn Dịch đều mạnh hết cỡ, tưởng tượng như một người nông dân đang dùng hết lực để bở củi. Thôi Kiệu Hôn nghĩ mình chính là khúc củi đó, Tôn Dịch thì đang dùng cây búa búa kinh người chẻ cô làm đôi.

Nước ra càng nhiều, khoái cảm càng dâng cao. Điểm nhỏ ở giữa khe hở nụ hoa bị Tôn Dịch tàn nhẫn chà xát. Ngón tay cọ vào dương vật, dùng sức ép chặt điểm nhỏ khiến dòng nước bắn mạnh ra ngoài, lại càng làm cho không gian nụ hoa như bị dãn ra. Thật sự mà nói, bàn tay của Tôn Dịch đúng là có

hiều tài nghệ, vừa làm cho Thôi Kiệu Hôn như chết đi sống lại, vừa tự tạo khoái cảm cho dương vật bản thân.

Thôi Kiệu Hôn dùng tay chống eo, bên ngực bị Tôn Dịch nắn đến đau đớn, dưới thân thì như bị tê liệt. Lưng cô dán sát vào lồng ngực rộng lớn của anh, chất vải áo sơ mi ma sát vào da cô, ngược lại làm cô rất thích. Tôn Dịch nghiêng đầu hôn lên cằm cổ cô, nụ hôn nhẹ nhàng khác hẳn những lần đẩy hông thô lỗ phía dưới.

“A... anh đừng đâm sâu như vậy...” Từ cung bị anh đâm vào trướng trướng. Bàn tay đang đặt trên ngực Thôi Kiệu Hôn một đường đi xuống, dừng lại ở bụng dưới của cô. Tôn Dịch xoa nhẹ nơi đó, cảm nhận được dương vật đang gồ lên bên trong, anh lại càng phấn khích đâm mạnh hơn nữa, hung hăng làm cho Thôi Kiệu Hôn ngửa đầu rên rỉ liên hồi.

Nhiều lần va chạm như thế, tiếng rên rỉ kèm theo âm thanh thịt nước lẫn lộn nhau vang khắp văn phòng làm việc. Hai người giống như làm chuyện này mà quên mất thời giờ địa điểm. Tôn Dịch chỉ biết điên cuồng dùng bản thân chọc ghẹo chà xát nụ hoa nhỏ hẹp của Thôi Kiệu Hôn. Bản thân anh dường như không thể nào dừng lại được hành động đẩy hông dùng lực, ngược lại càng làm cho khoái cảm của Thôi Kiệu Hôn từ từ dâng cao.

Tiếng rên rỉ như con mèo nhỏ gài vào lòng Tôn Dịch, anh dồn sức ra vào thêm vài lần nữa, lập tức xoay người cô gái xinh đẹp trước mặt này lại. Thôi Kiệu Hôn bị anh bất ngờ chuyển đổi, độ cong của dương vật bên trong nhanh chóng thúc vào điểm nhạy của cô, làm cho cô ngửa ngáy uốn người, “Nhanh lên... Tôn Dịch, nhanh lên...”

Tôn Dịch đẩy máy tính trên bàn qua một bên, hai tay kéo thân Thôi Kiệu Hôn nằm lên bàn. Anh cúi đầu cắn mút bên ngực căng đầy đã sớm cương thẳng, một phen làm Thôi Kiệu Hôn ưỡn người.

Hai tay cô ôm chặt đầu Tôn Dịch, chân cuộn lấy eo anh, cặp mông hùa theo mỗi lần va chạm của anh mà đưa nụ hoa đến gần. Bên ngực tự do bởi vì động tác kịch liệt của hai người mà lắc lư, đầu óc của Thôi Kiệu Hôn cũng như vậy mà lơ lửng nơi nào. Nụ hoa vì dương vật rút ra hết rồi lại cắm sâu vào mà sung sướng, hứng chịu đủ loại khoái cảm mê người, Thôi Kiệu Hôn sắp đến cực hạn mà ngón chân cũng sắp co quắp, nụ hoa siết chặt dương vật bên trong không chịu được phun ra nhiều nước rên rỉ: “Em sắp không xong rồi... Tôn Dịch, nhanh lên... nhanh lên nữa...”

Tầng tầng lớp lớp cánh hoa đóng mở liên tục, da thịt bên trong bị ép đến lòi ra ngoài. Từ cung đóng chặt lại, hai vách hoa liếm láp những đường gân trên thân dương vật. Điểm nhỏ giữa khe hở run run, men theo đường đi của dương vật mà chảy ra biết bao là nước.

Tôn Dịch thờ gáp, anh ngẩng đầu hôn lên môi Thôi Kiệu Hôn, lưỡi dài quấn quýt lấy nhau, hai phiến môi điên cuồng cắn mút. Tôn Dịch dùng lực đẩy nhanh tốc độ thêm mấy lần nữa, cuối cùng đợi đến lúc nụ hoa đột ngột siết chặt lại, những cánh hoa gò bó run rẩy liên tục thì Tôn Dịch đâm mạnh dương vật đến tận từ cung. Anh ôm eo Thôi Kiệu Hôn, kéo cô đến bên mình để dương vật có thể trực tiếp đẩy sâu vào trong.

“A...” Thôi Kiệu Hôn bầu lấy tay Tôn Dịch, chân mảy chau lại cảm nhận từ cung bị dương vật anh làm cho trướng lên. Đỉnh đầu dương vật nằm giữa bên trong, ngay lúc Thôi Kiệu Hôn đạt đến đỉnh điểm, dòng dịch trắng từ anh lập tức phóng hết ra, lấp đầy nơi nhỏ nhắn ấy.

Làn môi được phép tách khỏi, Tôn Dịch hôn nhẹ một lần nữa cảm thán, “Thật là sướng chết anh.” Dịch trắng từ nụ hoa quá nhiều, chậm rãi len lỏi qua khe hở nhỏ chảy ra ngoài.

Tôn Dịch cúi đầu nhìn xuống dưới, anh bật cười vươn tay lấy khăn giấy chặn lại lối đi của dòng nước. Anh muốn nụ hoa này phải nhận hết dịch đặc của anh, anh muốn Thôi Kiệu Hôn phải nhận hết tình cảm của anh, một chút cũng không được sót ra bên ngoài.

Dương vật dù đã giải phóng nằm sâu bên trong, nhưng mà vẫn không thể nào thỏa mãn hết được. Nụ hoa ướt đầm co rút từng đợt, khiến cho dương vật to lớn bên trong càng thêm cương cứng. Tôn Dịch nhìn Thôi Kiệu Hôn như một sắp chết, anh không dám làm càn, chỉ có thể để yên bản thân cho từ cung nhận đủ tinh dịch, sau đó mới chậm rãi rút dương vật ra.

“Chúng ta đi ăn nhé?” Tôn Dịch hôn nhẹ lên mí mắt đã khép kín của Thôi Kiệu Hôn. Anh lau chùi sạch sẽ dấu vết bên dưới, sau đó đặt cô ngồi lên ghế làm việc, phủ áo khoác ngoài của mình che lại cánh xuân này, bản thân đi đến nhà vệ sinh chùi rửa.

Thật là, làm tình lâu như vậy mà cũng không xuống được, Tôn Dịch thật sự là muốn chết. Anh không thể mặc quần vào ngay được, chỉ có thể dùng tay vịn cho hết lực bản thân, xong xuôi hết mới chỉnh chu quần áo đi ra ngoài.

Nhìn đến Thôi Kiệu Hôn một mình nằm đấy, Tôn Dịch cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn. Anh bước đến bên cô, một chân khụy xuống nhặt quần áo của cô lên, “Dậy nào cục cưng.”

“Em ghét anh...” Thôi Kiệu Hôn híp mắt nhìn, giọng ai oán mắng, “Vì anh mà em không thể đứng được nữa.”

Tôn Dịch bật cười thừa nhận, “Được rồi, là do anh. Anh xin lỗi, để anh giúp em mặc đồ.”

Nhưng mà muốn giúp Thôi Kiệu Hôn cũng thật là khó. Trong lòng Tôn Dịch thâm mắng, vì sao mỗi lần nhìn bộ ngực dong đưa kia của cô, anh chỉ muốn áp đến mà dày vò cô một trận vậy?

Bản thân Tôn Dịch có một thói xấu, đó chính là đã nghĩ thì phải làm. Tay anh cầm áo ngực của cô, nhưng đầu lại cúi xuống ngậm lấy đỉnh hồng bên ngực của cô. Thôi Kiệu Hôn giật mình, vội vàng đẩy đầu anh ra. Nhưng mà Tôn Dịch bị đẩy cũng không chịu buông, ngược lại còn ôm lấy cô cắn mút ngực cô điên cuồng.

“Tôn Dịch!” Thôi Kiệu Hôn hét lên vùng vẫy, vùng tay dấm lên vai Tôn Dịch mấy cái.

Anh hừ mũi né đòn, thả áo ngực cô qua một bên kiềm hãm hai tay cô lại. Tôn Dịch liếm dọc đỉnh hồng, rồi dùng môi mút vài lần, về mặt anh mê mẩn, âm thanh kì lạ kích thích khiến Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt. Môi lưỡi của anh thật đúng là hư hỏng, như thế lại làm cho Thôi Kiệu Hôn không nhận được than nhẹ một tiếng, “Tôn Dịch... A...”

Tôn Dịch hôn mạnh lên mảnh thịt ngực, răng cắn nhẹ rồi mút thật sâu, cứ làm đi làm lại như vậy đến khi có một dấu hôn đỏ sẫm trên đó mới thôi. Tay anh vuốt nhẹ eo Thôi Kiệu Hôn, lại không chịu an phận luồn vào làn váy cô.

Ngón tay chạm đến cửa hoa đã được chùi sạch, bây giờ bởi vì anh làm cho thích thú là động tình rỉ ra chút nước. Tôn Dịch gãi nhẹ điểm nhỏ ở khe hở đã bị ẩm nước, anh vuốt dọc một đường, ngón tay giữa dịu dàng xoa nhẹ rồi ấn vào.

“A...” Thôi Kiệu Hôn khép chặt hai chân lại, ngón tay Tôn Dịch lại ấn vào trong, sau đó lại lấy ra xoa xoa nắn nắn dọc theo khe hở.

Tưởng rằng ngón tay sẽ nhanh chóng đưa vào trong, nhưng mà lúc Thôi Kiệu Hôn đang chuẩn bị tiết ra thêm nhiều mật dịch nữa, Tôn Dịch lại một phen lấy ngón tay ra, sau đó nhanh tay mặc áo ngực vào cho cô.

“Không đùa em nữa, chúng ta còn phải đi ăn trưa.” Tôn Dịch hôn lên gương mặt ngẩn ngơ của cô gái đang ngồi trên ghế, anh trêu chọc nói: “Chẳng phải ban nãy còn nói dùng, hiện giờ lại muốn anh ‘yêu thương’ nữa phải không?”

Bấy giờ Thôi Kiệu Hôn mới biết mình bị anh đùa cợt, cô giận dữ ném cái áo khoác lên mặt anh, “Cút đi!”

“Ha ha.” Tôn Dịch cười ha hả, anh chồm người đến ôm chặt lấy cô, “Cục cưng thật là đáng yêu.” Nụ cười trên môi anh như có ngàn vạn ánh sáng, dịu dàng hôn mấy cái lên khuôn mặt đỏ bừng của Thôi Kiệu Hôn.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24-2: Ngoại truyện 1: Tâm sự của Thôi Kiệu Hôn

Mẹ thường nói tôi rằng, số tôi là số khổ. Nếu không khổ về việc học vấn thì sẽ khổ về vấn đề tình duyên. Nếu không khổ về tình yêu thì chắc chắn phải khổ về cái gì đó. Nói cho cùng, ý mẹ là số tôi khẳng định là số khổ!

Nhưng mà sống đến bây giờ, cuộc đời tôi vẫn tươi đẹp như vậy. Số điểm ngoài mấy con số thấp kém môn Anh ngữ ra thì các môn còn lại đều nằm vào hạng mục tuyệt vời.

Còn vấn đề tình yêu sao? Hừm... mối tình đầu là vào năm học đại học năm hai. À, nói cho cùng thì đó cũng được phép coi như là chuyện khôn khổ. Nhưng mà chuyện đã qua lâu rồi, hiện giờ tôi cũng chẳng còn quan tâm đến người mà tôi từng yêu đó nữa. Mối tình thứ hai là vào năm cuối đại học. Ôi, nói cho cùng đó cũng được phép coi như là chuyện... Được rồi, chuyện này thật là khó nói.

Bạn bè tôi hay bảo rằng tôi rất thông minh, không những thế lại còn xinh đẹp, chắc chắn sau này sẽ có được một người chồng vừa tốt vừa đẹp trai vừa có tiền yêu thương. Tôi không hiểu cuộc đời tôi vì sao lại buồn như vậy. À, có thể là như lời mẹ tôi nói, số tôi là số khổ.

Người ta hai mươi lăm tuổi thanh xuân tươi đẹp sáng ngời, ai cũng đều có thể tự do sai đôi cánh bay dọc bầu trời, tự tạo niềm vui cho nhau, vẽ ra hàng vạn bức tranh đẹp đẽ. Người ta là vậy, còn tôi thì khác. Sống đến năm hai mươi hai tuổi, cuối cùng tôi cũng biết được tôi khổ cái gì.

Đêm đêm miệt mài còng lưng ‘làm việc’. Ngày ngày u uất ở nhà không biết đi đâu. Hai mươi lăm tuổi đã bé đũa nhỏ lòng vòng ngoài đường với mấy bà thím ba mươi. Chuyện cũng là do tôi không biết suy nghĩ. Năm cuối đại học sinh viên không chịu ngoan ngoãn học hành, lại bày trò yêu đương rồi đến phòng làm việc của thầy mình hỏi chuyện nhảm nhí. Đã thế thì đành, đằng này thầy mình còn đồng ý cái chuyện nhảm nhí đó, cuối cùng là từ chuyện nhảm nhí nảy sinh thành chuyện không thể nhảm nhí.

Tôi biết lý do vì sao ngày đầu tiên vào nhà anh tôi lại bị ăn một cách hùng hồn như thế. Tôi cũng biết lý do vì sao tám mùng xử nữ của tôi vẫn nguyên vẹn như thế.

Tôn Dịch bảo rằng anh bị tôi mê hoặc. Hừ, sớm biết anh nói láo tôi đã một tay giết chết anh rồi. Nói với tôi rằng anh yêu tôi là do thân hình tôi đẹp, nhưng mà tôi biết rõ, trong cuốn nhật ký hàng tuần anh nói, người con gái trẻ trung trong quán bar đó đã gây chú ý cho anh.

Ừm... mặc dù tôi rất không ưa thể loại đàn ông đến quán bar nhìn gái. Nhưng mà may mắn cho anh là anh nhìn tôi chứ không nhìn ai cả. Nói đến đây, có lẽ ngày anh gặp tôi là vào ngày đầu tiên tôi làm chuyện đó với tình cũ ở quán bar của người ấy. (Và kèm theo câu chuyện anh gặp tôi là lý do tôi còn là xử nữ)

Chu Lâm thích nhất là làm phía sau. Trước khi yêu tôi, anh ta chưa từng qua lại với người phụ nữ nào. Năm Á Giáng Lân đưa cho luật sư toàn bộ chứng cứ phạm tội của Chu Lâm, tôi đã biết được chuyện này từ phía Tôn Thiệu. Một loại thuốc đặc biệt được dùng cho những kẻ nổi tiếng ‘dơ bẩn’, Tôn Thiệu nói cậu ta đã từng dùng. Tôi chẳng nhớ rõ tên loại thuốc đó, nhưng Chu Lâm đã dùng nó cho tôi. Cứ ngỡ là con đầu lần đầu tiên đó là ở phía trước, nào ngờ khoái cảm dâng lên rồi được hạ xuống là vì viên thuốc tan nhanh đó, chiếc khăn màu đen bị Chu Lâm mang đi chỉ là một chiếc khăn sạch sẽ bình

thường, là vì nó màu đen, cho nên không thể nào phát hiện được vết máu trên đó.

Đúng là một viên thuốc thần kỳ. Nhưng mà cũng là vì nơi đó của tôi cũng sâu hơn những người phụ nữ bình thường, cho nên khi Tôn Dịch cho tay vào mới không phát hiện được thôi! Hừ, vậy mà anh còn giận dỗi mấy lần với tôi.

Tôn Dịch kể, khi anh ấy gặp tôi cũng là lúc tôi từ toilet đi ra. Anh biết tôi là sinh viên trường anh, nhưng mà một đứa trẻ mười chín tuổi lại dám mặc bộ đồ bó sát như vậy thì anh chỉ mới thấy lần đầu tiên. Lúc đó tôi chẳng biết anh là ai, một phen đi qua rồi thôi, nhưng mà không ngờ lại khiến cho anh quay đầu lại nhìn đến mấy lần.

Anh nói khi ấy anh giống như bị ngốc. Tôi nói anh đúng là mê gái! Được rồi, có lẽ cũng vì tôi đẹp quá (ha ha). Mấy ngày tới anh đều đến quán bar đó, nhưng mà chỉ nhìn thấy tôi được mấy lần, sau đó anh lại không thể nhìn thấy tôi nữa. Buổi sáng khi đến trường thì anh có nghe đến tên học sinh Thôi Kiệu Hôn tôi. Vào lần tổ chức cuộc thi Hoa hậu giảng đường, anh đã được ban tổ chức bầu làm giám khảo, vừa vận lại gặp được tôi. Và đợi đến năm tôi lên năm tư thì anh trùng hợp được làm giáo viên đảm nhiệm lớp H28 ban chính trị luôn.

Trong nhật ký nói anh chưa từng tin vào “duyên phận”, nhưng mà khi gặp tôi rồi anh lại muốn tin. Hi hi, Tôn Dịch thật là dễ thương. Người đàn ông ba mươi bốn tuổi này thật là biết trời người. Ai ôi, lại nói anh là trai tân, điều này thật là khiến cho tôi khó chấp nhận được.

Dòng nhật ký để lại, anh muốn thân cận với tôi từ rất sớm, dù biết việc giáo sư và sinh viên là chuyện khó thể xảy ra, nhưng mà anh vẫn muốn kéo hành lý tôi trở về nhà anh.

Đêm đó, lúc anh đưa phân thân vào nơi yếu ớt nhất của tôi, tôi đã nghĩ, mình thật sự là quá dễ dãi. Đến nhiều ngày sau, ở phòng tắm mà cùng làm chuyện đó cũng khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Nhưng mà đến tận khi chúng tôi tham gia trò chơi của một hội đùa cợt nào đó, tôi mới biết hóa ra mình rất thương anh.

Tôi cũng không rõ vì sao tôi tin yêu người đàn ông này, tôi chỉ biết mình đã sớm lọt lòng khi anh gọi lên hai chữ “Kiệu Hôn”. Thật là... Cũng là vì yếu lòng như thế, cho nên đến tận năm tôi gần ba mươi tuổi, anh vẫn nằm trên người tôi, dùng sức ra vào nơi ướt đẫm của tôi, gọi mãi tên tôi rồi nói yêu tôi, trong lòng như vẫn có cảm giác chúng tôi chỉ mới yêu nhau.

Hay là khi chúng tôi để lại Tôn Hiểu Ân và Tôn Phùng lại Bắc Kinh, cùng nhau đi du lịch khắp nơi, tôi vẫn muốn để anh nằm trên người mà nói yêu tôi.

Tôn Dịch nói anh rất buồn, vì năm tôi ba mươi thì anh đã gần năm mươi, anh không thể cùng tôi vui đùa khắp nơi như ước mơ tôi muốn. Tôi bảo anh đừng lo, đến khi anh già đi, em cũng sẽ cùng anh đi khắp chốn khắp phương. Nếu chúng ta không thể đi được, Tiểu Ân và Tiểu Phùng sẽ đưa chúng ta đi. Chỉ cần anh còn thương em, nhất định chúng ta sẽ cùng nhau vui đùa, cùng nhau làm chuyện mà chúng ta muốn.

Năm đó tôi hai mươi chín tuổi, anh lớn hơn tôi mười ba, tuy thế nhưng sức lực của anh vẫn mạnh như vậy, vẫn khiến tôi như chết đi sống lại mà nấn nỉ anh đừng.

Ai... Tôi lại nhớ đến đêm tân hôn của Lý Nhĩ Vy. Đã rằng đây là đêm tân hôn của cô ấy, nhưng Tôn Dịch lại làm giống như là đêm tân hôn của chúng tôi.

Anh hết hôn môi tôi, rồi cắn mút cái cổ đáng thương, vài lần như thế đã trượt xuống bộ ngực mà đứa con đầu đời của tôi bú sữa. Những cái vuốt ve dịu dàng, những lời yêu thương đường mật. Rồi những ngón tay khiến cho toàn thân tôi nóng hổi, dường như mọi thứ của anh đều khiến tôi mê mẩn. Anh làm tôi ẩm ướt, khiến cho tôi mê mẩn. Anh gọi tên tôi, rồi chậm rãi đưa tôi đến cõi thần tiên.

Nhớ những lần va chạm khi chúng tôi còn là thầy trò, những tiếng rên rỉ hay âm thanh da thịt vang vọng quanh tai. Khi cánh cửa bên trong của tôi bị anh phá mở, sau đó không lưu tình dùng thân mình ấn sâu vào tôi. Anh nói anh thích ép bụng tôi lại, làm như vậy sẽ rất thích. Tôi học yoga, nhưng chưa lần nào cảm thấy thoải mái như bây giờ.

Tôi siết chặt anh, đến mức da thịt cũng có thể cảm nhận được sức nóng và khối gân dầy trên đấy. Đinh đầu to lớn va chạm vào vách tường, sự ma sát điên cuồng đau rát. Những cái hôn trên ngực ẩm ướt, bàn tay dịu dàng xoa dọc eo tôi. Mỗi lần lấy ra là mỗi lần khó chịu. Mỗi lần cắm vào là mỗi lần thoải mái. Sức lực phi thường của anh khiến tôi yêu thích, từng đợt tấn công vừa thô lỗ lại vừa yêu chiều làm tôi bay bổng.

Anh nói nước ngọt cũng không bằng tôi. Anh nói nước suối cũng không nhiều bằng tôi. Anh nói hang động của kiến cũng không nhỏ bằng tôi. Phân thân to lớn của anh chỉ có thể để dành cho tôi. Những cú va chạm kinh người cũng chỉ có thể là của tôi. Lò đường mật hay là dòng dịch nóng hổi chảy vào tử cung cũng chỉ là của tôi.

Tôn Dịch, cho dù hiện giờ mọi người cười bảo em thật ngốc, nói rằng em vô liêm sỉ đi dụ dỗ thầy mình, em cũng chưa từng hối hận vì đã yêu anh.

Tôn Dịch, anh nói anh sẽ luôn bên em, vậy thì nấy mười năm sau nữa, vẫn tiếp tục bên em có được không? Chúng ta sẽ cùng nhìn con bước trên lễ đường, sẽ cùng nhau ẵm đứa cháu trên tay. Em hỏi rằng anh có yêu em không, anh sẽ bảo em cứ thích hỏi chuyện hiển nhiên. Khi anh đi công tác, bởi vì em ngủ quá khuya, anh sẽ trách em không biết lo bản thân. Khi em buồn bực khóc lóc, anh sẽ ôm lấy em, vuốt tóc em nói Kiệu Hôn, em khóc, tìm anh chảy máu. Khi em nấu cơm không ngon, anh vẫn sẽ dùng hết bữa ăn và nói cảm ơn bữa ăn tuyệt vời của em. Khi em giúp anh mặc tây trang đi làm, anh sẽ mỉm cười hôn lên mí mắt em, nói anh sẽ nhớ em rất nhiều. Khi em mắng con, anh sẽ dịu dàng xoa nhẹ lưng em, an ủi em rằng hãy bình tĩnh. Khi em gọi tên anh trong cơn vui sướng, anh sẽ nói rằng anh rất yêu em.

Khi chúng ta cùng nhau nằm xuống, anh sẽ nắm tay em và nói: Kiệu Hôn, cảm ơn trời đã cho anh gặp em.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sứ Vũ Khanh

Á Giáng Lận không đi tìm Chu Lân nữa, đối với cô ta mà nói thì những lời mà bạn của anh ta nói ra thật sự là điều không thể nào bỏ qua được. Cô ta hăm hừ lái xe ra ngoại thành, phóng hết tốc độ nhanh chóng chạy đến căn biệt thự cách xa trung tâm thành phố.

Đi xe vào trong khuôn viên biệt thự, một người bảo vệ nhìn thấy lập tức bước ra nghênh đón, Á Giáng Lận hỏi: “Lão gia có ở nhà không?”

Bảo vệ cúi đầu cung kính: “Thưa đang đợi cô.”

Á Giáng Lận nghe thế gật đầu. Cô ta giao chìa khóa xe cho bảo vệ, ngừng cao đầu sải bước vào trong.

Căn biệt thự xa hoa rộng lớn, những món vật phẩm trị giá hàng trăm triệu đều nằm hết trong phòng khách của căn biệt thự này. Á Giáng Lận quen thuộc hỏi người giúp việc ‘lão gia’ đang ở đâu, sau đó chỉnh chu quần áo mới đến phòng làm việc của chủ nhân căn biệt thự.

“Lão gia, em đến rồi.” Á Giáng Lận gõ cửa, giọng điệu nhỏ nhẹ khác hẳn bình thường.

Chưa đến năm giây, bên trong đã truyền đến một giọng nói thâm trầm khàn đặc: “Vào đi.”

Á Giáng Lận hít một hơi thật sâu, cô ta đưa tay ra phía sau nhanh chóng cởi bỏ nút cài áo ngực, xong rồi mới mở cửa bước vào.

“A.” Chân vừa chỉ qua khỏi cánh cửa, Á Giáng Lận lập tức đã bị một lực đạo không hề nhẹ đẩy mạnh vào cửa. Lưng bị va chạm mạnh, Á Giáng Lận còn chưa hoàn hồn thì thân đã bị kéo xuống. Đầu óc choáng váng hai giây, gáy bị nắm chặt thúc mạnh về phía trước.

Mất Á Giáng Lận tối đi, hai tay cô ta bị ép xuống sàn, một bàn tay to khỏe mạnh thô lỗ kéo hàm dưới của cô ta xuống, miệng vừa mở thì một thứ vật thô dài nào đó đã dút vào trong.

“Ưm ưm.” Tay Á Giáng Lận vội ôm lấy bắp chân của gã đàn ông. Tóc cô ta bị kéo mạnh ra phía sau, rồi lại bị thúc gáy về phía trước, tốc độ đẩy nhanh đến kinh khủng.

Trong lòng Á Giáng Lận vừa thích thú mà cũng vừa giận dữ. Nhưng mà cô ta ngoài việc để mặc cho gã đàn ông làm điều hần muốn ra thì cô ta chẳng thể làm gì khác được.

Gã đàn ông phía trên phát ra tiếng thở nặng nề, hần ta vừa nắm gáy Á Giáng Lận vừa đẩy eo mình tiến tới. Thứ vật trong miệng Á Giáng Lận dường như là trướng hơn nữa, nhét đầy miệng cô ta làm cho cô ta không thể nào không chảy ra dòng nước miếng dọc xuống hàm rồi xuống cổ.

Bản thân gã đàn ông cũng gần đến đỉnh điểm, Á Giáng Lận biết được điều này, cô ta vội muốn thả thứ vật trong miệng mình ra, một phen còi vấy muốn đứng lên. Nhưng mà sức lực của cô ta làm sao có thể bằng một người đàn ông lớn khỏe bên trên được chứ.

Gã nắm tóc cô ta, ép cô ta phải cúi đầu vào thân dưới của gã. Hai tay nhấn đầu cô ta mạnh xuống, thứ vật bên trong miệng lập tức chui tọt vào cổ họng cô ta.

Á Giáng Lận vừa rên vừa nức nở. Cô ta “ưm ưm” mấy tiếng, nếu như là người bình thường, chỉ cần thấy cảnh tượng phân thân mình trong miệng một cô gái trẻ trung, hình ảnh dâm mỹ của dòng dịch trắng chảy dài xuống ngực của người phụ nữ, những âm thanh mê người của nước từ tận cổ họng, khẳng định sẽ vô cùng phấn khích mà ham muốn thêm nữa.

Nhưng mà gã đàn ông này không giống người thường. Hần nhìn thấy một màn Á Giáng Lận muốn đi lên, gã đàn ông lập tức dùng sức đẩy nhanh tốc độ thêm mấy lần, ngay sau đó hần nhắm mắt, đôi môi mím lại thật chặt. Cùng lúc này, từ miệng Á Giáng Lận chảy xuống một dòng dịch nặng mùi, thứ vật bên trong cổ họng cô ta co giật một chút, từ đỉnh vật phóng ra một dòng nước mạnh làm cho cổ họng cô ta hơi rát. Dòng dịch tiết ra, Á Giáng Lận theo bản năng muốn nhả ra ngoài, nhưng mà cô ta còn chưa kịp hé môi, gã đàn ông lại ấn đầu cô ta sâu vào nữa.

Lần nào cũng vậy, Á Giáng Lận khó khăn nuốt hết dòng dịch của gã đàn ông xuống bụng. Thỏa mãn nhu cầu bản thân, gã đàn ông nhanh chóng thả tay ra, khóe môi chậm rãi nhếch lên, “Hôm nay cô đến sớm lắm đấy.”

Hần lấy thứ vật to lớn ra khỏi miệng Á Giáng Lận, xoay người chậm rãi đi về phía toilet. Á Giáng Lận nghe được câu nói châm chọc của hần, cô ta ngã người xuống đất thở dốc liên tục.

Đợi cho gã đàn ông bước ra ngoài, lúc này bộ dáng thật sự của hần mới được rõ ràng.

Dáng vẻ nhàn nhã, tư thái như một bậc quân vương phía trên loài người. Hần cũng chỉ tầm tuổi Á Giáng Lận, nhưng phong thái của hần hoàn toàn già dặn, tướng chừng như hần đã hơn ba mươi tuổi.

Hần ngồi lên ghế trước bàn làm việc, khuôn mặt tinh xảo như khối đá được đẽo gọt, từng bộ phận lạnh lẽo như vô cùng anh tuấn. Đôi mắt hần dài, đuôi

mắt hơi hẹp, hàng mày như một thanh kiếm sắc bén, nụ cười bên môi hấn không chút hơi ấm, tuy rằng nhìn nửa mặt thì thấy có vẻ hơn người. Nhưng khi nhìn thẳng mặt, một người bình thường cũng có thể nhìn rõ được khuôn mặt này vô cùng giả tạo.

Á Giáng Lận nhìn theo bước chân của hấn, cô ta dùng khăn giấy lau sạch miệng. Bình thường như vậy, cô ta không được phép dùng toilet bất cứ căn phòng nào.

“Sứ Vũ Khanh, tôi đã làm theo những gì anh nói rồi, hiện giờ anh phải đưa cho tôi những gì tôi muốn.”

Sứ Vũ Khanh rút ra một điều thuốc, hấn hít mắt cười nhạt, “Cô đang dùng giọng điệu gì để nói chuyện với tôi đó?” Hành động quen thuộc bật lửa châm môi, làn khói tỏa ra khuất cả đôi mắt lạnh lẽo của Sứ Vũ Khanh, “Cô vẫn chưa làm xong việc mà tôi yêu cầu. Điều tôi cần là cô phải trở thành thiếu phu nhân của nhà họ Chu, chứ không phải là để cho cô ‘cô đơn’ đến mức phải chạy đến quán bar tìm đàn ông.”

“Sứ Vũ Khanh, anh muốn gì!” Á Giáng Lận nghiêng rằng, “Hiện giờ Thôi Kiệt Hôn vẫn còn ở trong trường, anh nghĩ Chu Lâm sẽ yêu tôi sao?”

“Tại sao lại không?” Sứ Vũ Khanh phẩy tàn thuốc, nói: “Tôi nhớ không lầm kĩ thuật trên giường của cô rất tốt, chỉ cần chịu đựng để cho Chu Lâm ra vào thôi là được.”

Nghe xong lời này khuôn mặt Á Giáng Lận tái mét giận dữ, cô ta hét lên: “Sứ Vũ Khanh anh đừng quá đáng!”

“Quá đáng?” Sứ Vũ Khanh nhướn mày, hấn đứng dậy, chậm rãi bước đến chỗ cô ta, “Chẳng phải cũng là cô thích trèo lên giường đàn ông, hiện giờ mới có thể ngồi nơi này hay sao?”

Từng bước chân nặng nề vững vàng hướng đến, trong lòng Á Giáng Lận vô cùng sợ hãi, cô ta bắt gặp lui người về sau, nhưng mà chỉ mấy giây Sứ Vũ Khanh đã đứng trước mặt cô ta. Hấn ngồi xuống, bàn tay đưa đến nắm lấy cô tay Á Giáng Lận.

“Sứ Vũ Khanh, anh đừng quên nếu không có tôi anh cũng sẽ không thể làm được việc gì cả.” Á Giáng Lận cố gắng dùng chút can đảm đe dọa, “Cứ cho rằng tôi trèo lên giường anh, chẳng phải anh cũng rất phản kích hay sao?”

“À...” Hấn thở dài, tiến lại gần cô ta, tay kia hấn nhanh nhẹn bắt qua sau lưng Á Giáng Lận. Bỗng nhiên trong phòng vang lên tiếng “Xoẹt”, Á Giáng Lận hoảng hồn vùng vẫy, cô ta vội vàng ôm lấy chiếc váy ngắn cùn.

Sứ Vũ Khanh bắt tay cô ta lại, một phen đẩy ngã Á Giáng Lận nằm xuống. Hấn siết chặt hai tay Á Giáng Lận qua một bên, dùng chân đè lại đôi chân trần đang dùng sức giãy dụa. Sứ Vũ Khanh dùng một tay kéo đồ trên người Á Giáng Lận xuống, vốn dĩ là trước khi vào phòng cô ta đã cởi bỏ dây kéo sau lưng, cho nên hiện giờ chỉ cần làm vài động tác thì váy đã có thể tuột hấn xuống.

“Sứ Vũ Khanh, anh là đồ khốn kiếp!” Á Giáng Lận sợ đến mức hét lên, cô ta bắt chập người đàn ông này là ai, liều mạng vùng vẫy đánh vào người hấn, buộc hấn phải thả cô ta ra.

Sứ Vũ Khanh thấy thế thì càng hưng phấn, hấn cười ha hả xé rách đồ trên người cô ta. Hai tay Á Giáng Lận được thả, cô ta vội vàng chồm người bò dậy. Cửa phòng sớm đã bị khóa, Sứ Vũ Khanh không sợ Á Giáng Lận chạy đi, ngược lại hấn nhân nhả còi thất lưng ra. Chiếc áo sơ mi xanh trên người hấn bị cởi bỏ ba khuỷu trên, lồng ngực ưu nhã hiện ra ngoài.

Có vẻ như Sứ Vũ Khanh rất thích biểu hiện hiện giờ của Á Giáng Lận. Hấn kéo thất lưng, vùng tay đánh thẳng dây thất lưng đến chỗ Á Giáng Lận.

“A.” Vết thất lưng như một vết roi dữ tợn nhanh chóng xuất hiện trên tấm lưng trắng nõn được chăm chút tỉ mỉ của Á Giáng Lận. Cô ta đau đến mức chảy nước mắt, cắn răng đập cửa, cơ thể có những vết hôn mờ nhạt run lên bần bật.

“Đừng tốn công vô ích.” Sứ Vũ Khanh cười lạnh, hấn đứng ngay sau lưng cô ta. Á Giáng Lận hoảng sợ quay đầu lại, ngày trước cô ta không thường gặp phải tình trạng này với hấn. Chỉ những khi hấn có chuyện không vui cô ta mới bị như thế.

Nhưng mà hôm nay Sứ Vũ Khanh hầu như rất bình thường, sao hấn lại nổi cơn như vậy được cơ chứ. Á Giáng Lận thở gấp, cô ta muốn hét lên, nhưng miệng chỉ vừa mở, cần cổ đã bị dây thất lưng của Sứ Vũ Khanh siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thịt thối mãi vẫn là thịt thối

Sứ Vũ Khanh bắt lấy người Á Giáng Lận kéo về. Chân cô ta đạp mấy phát vào người hấn, nhưng mà sức hấn hơn gấp mấy lần cô ta, chỉ cần vịn tay một cái là Á Giáng Lận lập tức không thể nào động đậy nổi.

“Cô cũng nên nhớ, nếu không có tôi cô sẽ sống không nổi.” Sứ Vũ Khanh âm trầm cười, điệu cười ghê tởm khiến Á Giáng Lận không khỏi sồn da gà.

Cô ta xoay đầu lại, móng tay bầu chặt vào da thịt Sứ Vũ Khanh, “Nếu như anh không đưa tôi thứ tôi cần, vậy thì làm sao tôi có thể làm thiếu phụ nhân nhà họ Chu được chứ!”

“Cô nghĩ tôi ngu ngốc như cô sao?” Sứ Vũ Khanh tóm chặt cần cổ Á Giáng Lân, hần đưa gương mặt sát đến cô ta, “Một con khốn như cô... có cái thái gì để ra điều kiện yêu cầu với tôi?”

Đôi mắt hần đen đặc, từng tia hận thù hần hết lên khuôn mặt tinh xảo. Gân xanh trên trán Sứ Vũ Khanh nổi đầy, bàn tay siết lấy cổ Á Giáng Lân cũng càng lên lực. Đây không phải là lần đầu tiên Á Giáng Lân nhìn thấy vẻ mặt điên cuồng này của Sứ Vũ Khanh, thậm chí là cô ta đã từng nhìn thấy những điều kinh khủng hơn thế nữa.

Nhưng mà lần này không hiểu vì sao Á Giáng Lân lại sợ hãi. Cô ta cực kỳ sợ hãi. Những lời của Sứ Vũ Khanh còn hơn cả dao găm, chém vào người cô ta, đâm vào lòng cô ta. Trong thâm tâm cô ta cũng có nỗi uất hận của riêng mình, nhưng cô ta không giống như Sứ Vũ Khanh. Cô ta không thể tự mình làm chủ sự hận thù này.

Những gì cô ta có và những gì cô ta được nhận đều là từ người đàn ông này. Không, có thể cũng là từ Thôi Kiệu Hôn nữa.

Nếu như từ ban đầu Thôi Kiệu Hôn không làm cho Chu Lân mê muội, cô ta đã sớm không phải bị tên khốn đáng hận Sứ Vũ Khanh này làm mất hết tất cả.

Nỗi giận từ đáy lòng cô dường như đều quy tụ thành nỗi của Thôi Kiệu Hôn. Nhưng mà cô ta lại không biết cái sai của chính bản thân mình.

Vốn dĩ là cô ta ngu xuẩn, cô ta tự cho mình là nhất. Những suy nghĩ không biết tự lượng sức đã khiến cho Á Giáng Lân phải chịu đủ những việc này. Đối với loại phụ nữ như cô ta, coi như là việc tốt cho một người có đủ thâm độc là Sứ Vũ Khanh hần.

Chỉ cần bao giờ trong lòng Á Giáng Lân còn hận Thôi Kiệu Hôn, còn giận Chu Lân. Thì tất nhiên lúc ấy người nhận lợi cũng chỉ có một mình Sứ Vũ Khanh.

Sứ Vũ Khanh nhìn thẳng vào đôi mắt đại ra của Á Giáng Lân, hần cười lạnh. Sứ Vũ Khanh áp người mình xuống, thân hình cao lớn nhanh chóng phủ lên thân hình trắng nõn của Á Giáng Lân.

“Nghe lời tôi thì cô sẽ không bị gì cả.” Sứ Vũ Khanh thả lỏng tay, hần nhẹ giọng nói rồi hôn lên cần cổ Á Giáng Lân, “Không ngoan ngoãn, người chịu thiệt cũng chỉ là cô...”

Hôn Á Giáng Lân như bị mây cuốn đi. Cô ta bị giọng nói nhẹ nhàng của Sứ Vũ Khanh mê hoặc. Sứ Vũ Khanh nói đúng, nếu như cô ta không nghe lời hần, người chịu thiệt sẽ là cô ta.

Bất chợt Á Giáng Lân nghĩ đến Chu Lân. Đúng là... chỉ cần nghe theo lời Sứ Vũ Khanh, cô ta sẽ có thể nắm được anh ta trong lòng bàn tay. Đúng, đúng là như vậy...

Đột nhiên trên ngực cảm giác được cơn gió lạnh lẽo lướt qua, Á Giáng Lân vội đưa tay muốn chống cự, nhưng tay chỉ nâng lên một nửa thì đã bị bắt lại. “Làm tôi vui vẻ, không biết được tôi sẽ cho cô nhiều thứ cô muốn hơn.”

Chỉ là một câu nói đó, lại khiến cho đôi mắt Á Giáng Lân này ý dâm loạn. Bàn tay đang ở không trung lập tức ôm lấy cổ Sứ Vũ Khanh. Cô ta ưỡn ngực, tự động làm cho những cản trở trên cơ thể biến mất.

Sứ Vũ Khanh nở nụ cười khinh thường, chỉ là nụ cười này Á Giáng Lân không thể thấy được. Cô ta nhắm hai mắt, thân dưới nâng lên mà sát đúng quần của Sứ Vũ Khanh.

Đầu lưỡi hần thuần thực liếm láp bộ ngực đầy đặn của Á Giáng Lân. Hai tay nắm lấy eo của cô ta kéo lên kéo xuống, Sứ Vũ Khanh chậm rãi cởi khóa quần, rút ra thứ vật thô dài vừa bị cô ta làm cho thẳng đứng.

“Đúng vậy.” Nơi ướt đầm của Á Giáng Lân tiến sát đến đỉnh đầu vật thô dài đó, cô ta nhẹ ấn người xuống làm cho đỉnh đầu không nhanh không chậm vừa mà sát bên ngoài vừa mở cửa vào bên trong. “Làm cho tôi cảm thấy yêu thích đi, người phụ nữ dâm đẳng!”

Á Giáng Lân nắm lấy thứ vật đó, cô ta vọc tay lên xuống thân vật khiến Sứ Vũ Khanh không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ. Cô ta kéo lấy vật dài, một phen cọ sát bên ngoài nơi ướt đầm của cô ta.

Âm thanh nước nhón nhóp vang lên, đỉnh đầu vật dài rỉ ra chút dịch, cộng thêm thứ dịch đặc phát ra từ Á Giáng Lân. Những thứ thịt ngoài bị đỉnh đầu thô kịch thúc đẩy, phần đầu vật bị phần ngoài của cô ta nuốt gọn. Có vẻ như cô ta rất thích kiểu này, việc cọ sát bên ngoài cửa nơi ướt đầm của Á Giáng Lân cứ duy trì mãi như vậy. Cho đến khi Sứ Vũ Khanh tức giận dùng hết lực đâm mạnh thứ vật của mình vào người cô ta, lúc đó Á Giáng Lân vừa rên lên vui sướng vừa nức nở đau đớn.

“A... a...” Á Giáng Lân bị Sứ Vũ Khanh đâm sâu đến khó thở. Cô ta thỏa mãn vang lên từng tiếng rên nhục dục khiến người khác phải ngượng ngùng.

Sứ Vũ Khanh nắm chặt eo trên của Á Giáng Lân. Dường như hần đã hiểu được vì sao Chu Lân chọn Thôi Kiệu Hôn chứ không chọn Á Giáng Lân rồi.

Ha ha, không cần bàn đến vẻ ngoài, chỉ cần nói đến một lời Á Giáng Lân lúc nào cũng nhận mình vô cùng yêu Chu Lân. Nhưng mà đêm nào rảnh rỗi cô ta đều chạy đi tìm đàn ông. Hiện giờ thì sao, cô ta đang nằm dưới thân hần, mở miệng là bảo hần đâm nhanh hơn, đâm mạnh hơn.

À... còn không quên mỗi khi lên đỉnh, cô ta còn siết chặt hân như vậy. Tựa như cô ta rất ham muốn việc có con với đàn ông, ngay từ lần đầu tiên lên giường hân, còn không làm là cô ta còn nhận hết tinh dịch mà hân bắn ra.

Sứ Vũ Khanh thúc hông càng lúc càng nhanh, sức lực càng lúc càng lớn. Khoái cảm hân mang lại cho Á Giáng Lân chỉ có nhiều hơn chứ không có giảm xuống. Thứ vật to dài này, cô ta thêm khát cong người đón nhận những đợt tấn công mãnh liệt của người đàn ông trên thân.

Hân nhìn xuống nơi dưới, mỗi lần chạy ra là dòng nước từ thân cô ta chảy ra liên tục. Thớ thịt người của cô ta như một con sò đang mở miệng, lúc thì chạy theo hân lúc thì nuốt lấy hân. Thân vật của hân ướt đầm, nhờ có dòng dịch nhiều đến mức tự chảy ra ngoài của cô ta mà hân có thể thuận tiện đâm sâu vào hơn.

Sứ Vũ Khanh điên cuồng ép bản thân đâm thẳng vào nơi sâu nhất của Á Giáng Lân, mỗi lần như thế là cô ta lại gào thét muốn hơn nữa.

“Sứ Vũ Khanh, sâu hơn nữa... A a.” Á Giáng Lân ngửa cổ mà rên. Cô ta không biết rằng nụ cười trên môi Sứ Vũ Khanh hiện giờ có đủ bao nhiêu âm hiểm.

Những lời nói tục tằng mà cô ta nói ra, Sứ Vũ Khanh đều nhớ hết trong đầu. Hân cúi người bóp mạnh ngực cô ta. Bản thân giống như đang làm tình với một thứ không phải con người, chỉ biết dùng hết lực đâm vào đến mức cả người tê dại.

Từ cung Á Giáng Lân tiếp lấy đỉnh vật, cô ta sung sướng co những lớp thịt bên trong lại, tạo nên những lần xé rách mạnh bạo không tưởng. Sức của Sứ Vũ Khanh rất lớn, nhưng mà cô ta lại không thể thỏa mãn hết được.

Những khi hân đẩy người cũng là cô ta ép người xuống. Cô ta muốn nhiều hơn là sự đâm sâu như thế này. Cô ta muốn Sứ Vũ Khanh phải bỏ cô ta làm đôi.

Trong đầu cô ta hiện giờ giống như hoàn toàn quên mất Chu Lân là ai. Cả người Á Giáng Lân nóng như than hồng mà áp sát Sứ Vũ Khanh. Thân vật hân bị cô ta bóp ép, chỉ một tư thế đâm ra rút vào liên tục như vậy, Sứ Vũ Khanh dồn hết tâm tình vào dưới thân. Qua mấy lần đâm xuyên, nơi đó của Á Giáng Lân đã bị hân làm cho tê liệt, sức mạnh kinh người làm cô ta như nhuyển thành nước, sàn nhà bị nước của cô ta làm cho ướt đầm.

“Á Giáng Lân, cô thật không phải phụ nữ bình thường!” Sứ Vũ Khanh nói trong hơi thở trầm đục. Phải, cô ta là một người phụ nữ dâm đãng, một người phụ nữ mất hết liêm sỉ, một người phụ nữ dơ bẩn thích nằm dưới thân đàn ông.

Hân đâm vào người cô ta thêm lần cuối, khoái cảm đột ngột tăng cao khiến hân nhanh chóng rút nhanh thứ vật ra. Á Giáng Lân cảm nhận được cơ thể lạ thường, tử cung vừa tiết ra một dòng dịch thoải mái đỉnh điểm. Sứ Vũ Khanh nâng người, không để cho cô ta chuẩn bị, hân đã nhét vật to ướt nhèm của mình vào miệng Á Giáng Lân.

“Ừm ừm...” Lại là cổ họng bị hân ép đến phát đau. Chỉ thúc đẩy vài cái, một lần nữa Sứ Vũ Khanh nhanh chóng phóng hết dịch đặc vào miệng cô ta, buộc cô ta phải nuốt trọn.

Editor: Tên chương nghĩa là nói về Á Giáng Lân với Sứ Vũ Khanh là thật thối. Độc giả có thể nêu cảm nhận sau khi đọc xong cảnh Á Giáng Lân của 2 chương này không? =)))

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Anh muốn tặng em hôn lễ tuyệt vời nhất (1)

Editor: PNam Tiểu Thư

Bước chân Thôi Kiệu Hôn hơi run, cô bám lấy tay Tôn Dịch mà cầu mạnh vào. “Tất cả là do anh, tất cả là do anh.”

“Được rồi, tất cả là do anh.” Tôn Dịch buồn cười, cô nói câu này không biết bao nhiêu lần rồi. Chắc là từ khi giúp cô làm sạch cơ thể, sau đó là đi xuống lầu, tiếp theo là từ khu học đến bãi đỗ xe. Đáng vẻ Thôi Kiệu Hôn giống như là hận anh lắm, đôi mắt híp lại như con mèo nhỏ, phẫn nộ hơi bủi xuống phụng phịu đáng yêu.

“Nếu em còn nói nữa, anh không ngại làm thêm vài lần nữa đâu. Dù sao cũng là do anh, vậy thì anh làm tới luôn.” Dứt lời xong người bên cạnh lập tức ngã xuống. Tôn Dịch vội vàng ôm lấy cô, nhìn khuôn mặt trắng tái mà không khỏi phì cười, “Làm gì mà sợ anh như vậy chứ hả?”

“Anh... anh đừng đùa!”

“Ừ ừ, anh không đùa nữa. Đứng lên nào.” Cô gái nhỏ cứ thích gãi ngứa lòng anh.

Tôn Dịch hôn lên trán Thôi Kiệu Hôn một cái, cho cô giặt mình xong lại cười nhạo cô mấy tiếng. Mặt Thôi Kiệu Hôn đỏ bừng, không rõ là ngượng hay là giận dữ. Cô vùi mặt vào bên ngực săn chắc của anh, nương hết sức nặng cơ thể lên Tôn Dịch. “Tôn Dịch là đồ khốn kiếp, Tôn Dịch là đồ khốn kiếp...”

Ngoài cười bắt đầu dĩ ra thì Tôn Dịch còn có thể làm gì? Anh mở cửa xe đỡ cô ngồi vào, sau đó giúp cô cài dây an toàn lại, anh mới đi vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái.

“Chúng ta dùng bữa ở quán ăn Trung nhé?” Tôn Dịch khởi động xe, tay lái vững vàng chạy xe ra ngoài.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ một chút, sau đó giận dữ quay sang anh nói: “Có phải anh lại muốn đùa với em không?”

Tôn Dịch nhú mày, “Anh đùa gì chứ?”

“Đừng tưởng em không biết.” Thôi Kiệu Hôn híp mắt âm trầm, “Anh lại muốn chơi trò chơi buổi sáng sau đó ăn đậu hủ của em ngon lành!”

Tuy rằng ban sáng người thắng và có lợi là cô. Nhưng mà Thôi Kiệu Hôn vẫn không tình nguyện để anh hôn giữa nơi công cộng đâu. Và lại hiện giờ cô có thể của anh rồi, số tài khoản nhiều như vậy, xem như cô thương cảm cho anh, lấy hết thể của anh rồi anh lại không có gì để dùng.

Tôn Dịch nghe thế thì bật cười thành tiếng. Suốt mặt nghiêm nghị phủ bởi ánh sáng bên ngoài toát lên vẻ điển trai. Mắt anh vẫn nhìn về phía trước, tay nâng lên đưa qua bên cạnh vỗ đầu cô một cái, “Em chỉ biết nghĩ lung tung. Vậy không ăn đồ Trung, anh đưa em đi ăn đồ Nhật.”

Thôi Kiệu Hôn đẩy tay anh ra, “Tại sao không ăn đồ Tây?” Bình thường khi đưa bạn gái đi ăn, người đàn ông một là đồ Trung hai là đồ Tây. Rất ít người chọn những món ăn khác, đại đa số đều cảm thấy những món ăn đó mới hợp khẩu vị và không khí cho cặp đôi yêu nhau. Lãng mạn cũng không kém phần vui vẻ, lúc trước Chu Lân cũng hay đưa cô đi ăn đồ Tây như vậy, anh ta nói nhà hàng Tây hợp với phong cách anh ta. Mà Thôi Kiệu Hôn cũng cảm thấy bầu không khí ở nhà hàng Tây rất tuyệt.

Sở dĩ Tôn Dịch muốn đưa Thôi Kiệu Hôn đến nhà hàng Nhật cũng là có lý do. Bởi vì anh có chuỗi nhà hàng phục vụ thức ăn Trung, Nhật và Bỉ, cho nên nếu thuận tiện, anh muốn đưa cô đến đó để đánh giá cũng như cho cô biết.

Hơn nữa, nếu như cấp dưới của anh hoặc của nhà anh thấy cô, hẳn là sẽ tự suy diễn được thân phận của cô là ai. Như vậy thì Tôn Dịch cũng không cần về nhà nhiều lời nữa, chỉ cần trực tiếp dắt cô về là xong.

Nhưng mà hiện giờ nếu Thôi Kiệu Hôn muốn ăn đồ Tây, anh cũng vui vẻ đồng ý, “Được, vậy chúng ta đi ăn đồ Tây.”

Thấy anh đồng ý ngay tức thì thì Thôi Kiệu Hôn tỏ vẻ hơi xấu hổ, chắc là khẩu vị của anh hợp với những món Nhật và Trung. Cô vừa nghịch móng vừa ngượng ngùng nói: “Thật ra thì ăn đồ Nhật cũng được, chỉ là em hơi chơi vậy thôi.”

Tôn Dịch mỉm cười, “Không sao, lâu rồi anh chưa đi ăn đồ Tây, bây giờ ăn với em cũng tốt.”

Thôi Kiệu Hôn không nói nữa, cô lấy điện thoại ra lên mạng chơi. Tình hình trên Weibo cũng chẳng có gì đặc biệt. Ở tài khoản này hầu hết là những người mà cô không quen biết. Bạn họ kết bạn chỉ để theo dõi nhau vậy thôi. Người quen trong danh sách cô tuy nhiều, nhưng mà cũng không thể so sánh với số lượng người không quen biết.

Thôi Kiệu Hôn lướt lướt trang chủ một chút, lập tức nhìn thấy hình cưới của một người bạn. Bộ dáng khuôn mặt của người này khá quen, nhưng mà cũng không rõ được là ai, Thôi Kiệu Hôn bèn nhấp vào trang chủ của người này xem.

“Ồi...” Người này là bạn trung học của cô. Hóa ra là cô ấy đã kết hôn rồi. Thật là nhanh quá, cô ấy vẫn còn trẻ mà, sao lại kết hôn sớm quá.

Chồng của cô ấy có lẽ là một quân nhân. Hình ở tài khoản cô ấy hầu hết đều là chồng cô ấy. Mười tám hình thì đã có tám tám hình là mặc quân phục, nhìn thật là ngẫu nhiên biết mấy. Tám hình cưới chủ yếu là chú rể mặc áo xanh đang ôm cô dâu mặc váy trắng.

Nhưng mà cưới quân cũng có cái khổ. Hơn nữa nhìn vào ngày cưới mà cũng mặc quân phục thì hơi nề.

Thôi Kiệu Hôn nhìn thời gian đăng tám hình này, là vào ngày hôm qua. Vậy là cô bạn này chỉ mới kết hôn đây thôi, hiện giờ chúc vẫn còn kịp.

Nhấp vào khung bình luận, Thôi Kiệu Hôn nhanh nhẹn gõ chữ.

Hôn Hôn gửi lời bình luận đến Mèo nhỏ họ Lâm: “Chúc mừng cậu nha, hôn nhân viên mãn!”.

Gửi được mấy phút sau, điện thoại cô run lên báo có thông báo mới.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Chúc mừng cậu nha, hôn nhân viên mãn!” của Hôn Hôn: “Cảm ơn Hôn Hôn, lâu rồi không thấy cậu login, thật sự là ngạc nhiên quá.”.

Hôn Hôn trả lời “Cảm ơn Hôn Hôn, lâu rồi không thấy cậu login, thật sự là ngạc nhiên quá.” của Mèo nhỏ họ Lâm: “Ha ha, mấy lâu nay về nhà, chẳng có thời gian ôm điện thoại. Cậu và chồng cậu thật là đẹp đôi, xin lỗi vì tớ đã không thể tham dự lễ cưới, lễ thôi nôi con cậu nhất định tớ sẽ đến~”.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Ha ha, mấy lâu nay về nhà, chẳng có thời gian ôm điện thoại. Cậu và chồng cậu thật là đẹp đôi, xin lỗi vì tớ đã không thể tham dự lễ cưới, lễ thôi nôi con cậu nhất định tớ sẽ đến~” của Hôn Hôn: “Ôi, là do tớ không gửi thiệp đến cậu. Là tớ cũng có lỗi~”.

Đúng thật là cô bạn này không có gửi lời nào đến Thôi Kiệu Hôn. Cô cũng chẳng biết là cô ấy đám cưới đính hôn bao giờ. Nhưng mà điều này cũng không thể trách cô ấy được, bởi vì nguyên nhân là cả hai đã lâu chưa trò chuyện cũng chưa gặp mặt. Từ ngày hợp lớp hai năm trước bọn cô đã không liên lạc với nhau nữa. Tuy rằng Weibo vẫn thường xuyên cập nhật đầy đủ, nhưng mà ngày trước vốn là cả hai không thân nhau lắm, cho nên cũng chẳng bao giờ nhắn tin riêng nói chuyện phiếm. Hơn nữa nếu như hôm nay không đăng nhập lướt điện thoại một chút, khả năng Thôi Kiệu Hôn cũng không nhớ được cô bạn này là ai.

Thôi Kiệu Hôn mỉm cười, đúng là kỳ diệu thật. Mới đây các cô còn đang đùa nghịch ở thời trung học, hiện giờ cô ấy cũng đã kết hôn rồi. Hừm, cô cũng đã là sinh viên năm cuối, khẳng định học xong ba mẹ chắc chắn sẽ bắt cô đi xem mắt cho xem.

Hôn Hôn trả lời “Ôi, là do tớ không gửi thiệp đến cậu. Là tớ cũng có lỗi~” của Mèo nhỏ họ Lâm: “Ha ha, tớ mong sẽ được dự thôi nôi con cậu!”.

Không thể dự lễ cưới vậy thì tham dự thôi nôi coi như là có lòng.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Ha ha, tớ mong sẽ được dự thôi nôi con cậu!” của Hôn Hôn: “Được. Cậu còn nhớ Tinh Du không? Sắp tới là đám cưới của cậu ấy, cậu ấy có hỏi thăm đến chúng ta.”.

Nhìn cái tên Tinh Du, Thôi Kiệu Hôn không khỏi vận não nhớ lại. Hình như Tinh Du là lớp trưởng lớp cô năm còn học trung học. Cô ấy là một cô gái cực kỳ táo bạo, thời đó hai người cũng thường hay chơi với nhau. Hiện giờ Tinh Du cũng kết hôn, chẳng lẽ bạn bè của cô ai cũng muốn kết hôn rồi sao.

Nghĩ đến việc này Thôi Kiệu Hôn không khỏi ảo não. Nhưng mà đọc đến Tinh Du hỏi thăm các cô, tuy rằng không rõ là thật không, Thôi Kiệu Hôn cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hôn Hôn trả lời “Được. Cậu còn nhớ Tinh Du không? Sắp tới là đám cưới của cậu ấy, cậu ấy có hỏi thăm đến chúng ta.” của Mèo nhỏ họ Lâm: “Vậy thì hay quá. Nếu như có thể tớ sẽ đến lễ kết hôn của cậu ấy. Chúng ta liên lạc qua số điện thoại nhé.”.

Hai năm không gặp lại bạn cũ thật là khiến người ta nhớ nhung. Khoảng thời gian trung học của Thôi Kiệu Hôn vốn là rất tốt. Cho nên dù hiện giờ gặp lại bạn cũ cô cũng không có cảm giác nặng nề bài xích, ngược lại rất vui vẻ chờ mong. Nếu như có thể gặp được bạn cũ của mình vào lễ thành hôn của Tinh Du, khẳng định là Thôi Kiệu Hôn sẽ cười đến híp mắt.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Vậy thì hay quá. Nếu như có thể tớ sẽ đến lễ kết hôn của cậu ấy. Chúng ta liên lạc qua số điện thoại nhé.” của Hôn Hôn: “Được, tớ sẽ gọi cậu sau. Cảm ơn lời chúc của cậu, hẹn gặp lại ở lễ kết hôn của Tinh Du. Bai~”.

Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng tạm biệt bạn mình, sau đó nhìn ảnh cưới của cô ấy mà cười khúc khích.

Tôn Dịch ngồi bên cạnh, anh lái xe nhưng bên tai truyền đến tiếng cười ngọt ngào thì khóe môi cũng chậm rãi cong lên. “Có chuyện gì vui sao?”

Thôi Kiệu Hôn gật gù đầu, kể: “Bạn em mới kết hôn, nhìn hình cưới của cậu ấy thật là vừa vui mà vừa buồn. Chồng là quân nhân, cho nên lễ kết hôn chồng cậu ấy cũng mặc quân phục.”

Đối với việc hôn lễ của quân nhân Tôn Dịch không biết rõ. Nhưng mà một cô gái yêu thích tiểu thuyết ngọt ngào như Thôi Kiệu Hôn thì rõ như lòng bàn tay.

Tôn Dịch cười nhẹ, “Ừ.”

Thôi Kiệu Hôn thở dài: “Làm vợ quân nhân rất sướng mà cũng rất khổ. Nếu như sau này em yêu phải anh chàng quân nhân, chắc chắn em sẽ phải cãi nhau với ba mẹ một trận.”

Tôn Dịch nghe xong nhú mày, khóe môi anh hạ xuống lạnh giọng hỏi: “Em vừa mới nói gì?”

Hiển nhiên Thôi Kiệu Hôn không hiểu vì sao Tôn Dịch lại thay đổi biểu cảm với cô như vậy. Thôi Kiệu Hôn ôm điện thoại ngẩn ngơ, cô máy móc đáp: “Làm vợ quân nhân vừa sướng vừa khổ.”

Giọng điệu Tôn Dịch vẫn ở mức âm, “Câu tiếp theo.”

“Anh... anh làm sao vậy?” Thôi Kiệu Hôn sợ sệt lắp bắp. Tuy rằng bình thường cô thích làm bá vương ương ngạnh không sợ trời không sợ đất, nhưng mà trước mắt là người đàn ông sống chung nhà lại ở chung trường thì cô không khỏi phát hoảng. Lỡ như giữa đêm anh làm gì cô thì coi như xong đời, hoặc là buồn buồn anh hành hạ cô bằng cái cách gì đó, đoán chừng là cô sẽ thịt nát xương tan.

Tôn Dịch liếc mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu, cuối cùng cũng không nói tiếp lời nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Anh muốn tặng em hôn lễ tuyệt vời nhất (2)

Khá lắm, đang là người phụ nữ của anh, Thôi Kiệu Hôn lại dám ngang nhiên nói ra sau này sẽ yêu một người đàn ông khác. Tôn Dịch không thèm tặng cho cô một cái liếc mắt đến tận khi xe chạy vào bãi đỗ xe của một quán ăn phương Tây nhỏ.

Thôi Kiệu Hôn coi đây an toàn, sau đó nhanh chóng được Tôn Dịch nắm tay dắt ra ngoài.

Được rồi, cho dù Tôn Dịch giận dữ, nhưng mà anh cũng không quên xuống xe trước để mở cửa cho cô gái ngốc nào đó.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ là anh không còn giận cô nữa, vội cười toét miệng nói: “Tôn Dịch thật là đẹp trai!”

Ban này mừng anh là đồ khôn kiếp, giờ thì khen anh đẹp trai. Tôn Dịch liếc mắt nhìn cánh tay đang ôm chặt lấy mình, anh hừ một tiếng thật khế rồi đi vào trong.

Quán ăn này tương đối nhỏ, nhưng nhờ có phong cách bài trí cũng như màu sắc xung quanh bắt mắt làm cho người ta cảm thấy nơi này khá rộng và thoáng mát.

Hai người bước vào trong, tất nhiên đầu tiên là nhận được sự chào đón nhiệt liệt của nhân viên phục vụ.

Có vẻ như Tôn Dịch rất quen thuộc với nơi này. Anh mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó đưa siết lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thôi Kiệu Hôn kéo về phía bàn trống bên cạnh cửa sổ.

“Em ngồi trước đi.” Tôn Dịch kéo ghế, sau đó đợi Thôi Kiệu Hôn ngồi xuống mới xoay người rời đi.

Thấy thế Thôi Kiệu Hôn trừng mắt sợ hãi, vội vàng níu ống tay áo anh lại, “Anh đi đâu vậy?”

“Anh đi vệ sinh.” Tôn Dịch nhú mày, lại nhìn xuống bàn tay nhỏ kia hỏi: “Muốn đi chung không?”

Thôi Kiệu Hôn thả tay, ngượng mặt xua đuổi: “Vậy anh đi mau đi.”

Tôn Dịch nhếch môi, “Ngoan ngoan ngồi đây chọn món.”

Anh đi rồi, lúc này nhân viên mới đưa thực đơn đến. Vốn dĩ không rõ Tôn Dịch thích hay không thích món gì, nhưng mà anh không nói trước, cũng bảo cô tự chọn món. Thôi Kiệu Hôn nhìn một lượt thực đơn, cuối cùng tự mình gọi ba món ăn phần trung bình.

Đợi Tôn Dịch mấy phút, trong khoảng thời gian đó Thôi Kiệu Hôn tiếp tục lấy thìa ra, lau chùi sạch sẽ rồi đặt qua một bên. Nhìn áo khoác anh vắt trên đùi, Thôi Kiệu Hôn buồn chán tìm tòi điện thoại anh, mở khóa rồi nhanh chóng mở ứng dụng chụp hình.

Máy anh chỉ có mấy tấm hình phong cảnh, hừm... coi như là góc chụp đẹp, cho nên cảnh cũng cực kỳ đẹp.

Thôi Kiệu Hôn nhìn nhìn xung quanh, may mắn góc ngồi của cô là góc khuất, chỉ có người bên ngoài đường mới có thể nhìn thấy. Nhưng mà hiện giờ đường vắng, cô có thể tự chụp hình thoải mái không ngượng ngùng rồi.

Thôi Kiệu Hôn vuốt vuốt lại mái tóc, sau đó nhanh chóng đưa điện thoại lên cao.

Răng rắc. Một tấm hình hiện lên. Chà, Thôi Kiệu Hôn nhìn hình mà cảm thán. Điện thoại tốt đúng là điện thoại tốt. Cô lại chụp thêm mấy tấm nữa. Khung cảnh quán ăn này khá đẹp, bên ngoài lại nhờ có ánh sáng mà hiệu ứng vô cùng chuẩn.

Thôi Kiệu Hôn bị ứng dụng chụp hình điện thoại của anh mê hoặc, không kiềm được mà trong một phút đã lưu hết thấy hơn năm bức hình tự chụp bản thân mình.

Lúc Tôn Dịch đi ra. Anh vừa chỉnh ống tay áo vừa chăm chú nhìn cô gái ngồi bên kia liên tục làm trò trước màn ảnh điện thoại anh.

Tôn Dịch bước đến, chậm rãi ngồi đối diện cô. Anh yên lặng ngồi đó, giống như là đợi Thôi Kiệu Hôn làm xong chuyện mình rồi mới bắt đầu buổi ăn.

Sớm biết Tôn Dịch đến, Thôi Kiệu Hôn đã một phen đổi chế độ chụp trước thành chụp sau*. Khoảnh khắc mong anh vừa chạm xuống ghế, cũng là lúc Thôi Kiệu Hôn chụp được hai tấm.

(*Giống camera trước, camera sau ấy)

Sau đó anh nhìn cô, Thôi Kiệu Hôn giả vờ mỉm cười trước ống kính, thật chất lại vô cùng xấu xa chụp anh thêm hai tấm nữa.

“Tôn Dịch, anh mặc áo sơ mi thật là đẹp lắm đó.” Thôi Kiệu Hôn lưu trữ ổn thỏa xong hết thấy, cô bỏ điện thoại vào túi lại nói.

Tôn Dịch mỉm môi không nói, đôi mắt như đang mắng cô: Sao bây giờ em mới thấy. Thôi Kiệu Hôn nhoen miệng, “Lúc trước em để ý anh chỉ luôn mặc

áo khoác bên ngoài, vì sao anh không cởi áo ngoài? Chỉ mặc áo sơ mi dạy học cũng được.”

“Anh thích.” Tôn Dịch nói.

Thôi Kiệu Hôn kéo ghế đến gần, “Anh sao vậy? Mặt anh thối hết bánh bao.”

Tôn Dịch cười lạnh, “Mặt anh luôn như vậy.”

“...” Thôi Kiệu Hôn nhớ không lầm Tôn Dịch rất hay cười. Từ lúc gặp anh trong cuộc thi hai năm trước, hay là lúc nào đó, trên môi Tôn Dịch luôn đeo nụ cười nhẹ, dịu dàng làm cho tim người ta tan chảy.

Nhưng mà từ khi nào thì Tôn Dịch lại thối hơn phân thế này. Ấy ôi, chẳng lẽ ban nãy trên xe cô đã nói gì sai rồi sao?

Tôn Dịch thấy nhân viên mang đồ ăn lên, không mặn không nhạt đẩy ghế cô lại ngay ngắn, “Ngồi cho đàng hoàng.”

Giọng điệu anh y hệt như người cha đang nói với đứa con ngây ngô của mình. Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, lờm anh một cái rồi quay phắt mặt đi.

Cảnh này lọt vào mắt Tôn Dịch, đôi mắt anh ánh lên tia sáng thích thú, nhưng trên gương mặt vẫn giữ nguyên bộ dáng khó chịu không thay đổi. Anh biết cô quay sang cửa kính, mục đích là muốn lén lút nhìn anh đấy thôi.

Tôn Dịch lắc đầu, gấp cho cô một đĩa thịt bò, “Ăn mau rồi về trường.”

Người nào đó giận dỗi gấp thức ăn, không chú ý đuôi mắt chân mày người đối diện đã tràn ngập ý cười dịu dàng.

Cơm nước xong xuôi, Tôn Dịch lại đưa Thôi Kiệu Hôn trở về trường.

Thôi Kiệu Hôn không muốn đi thẳng vào trong, bèn nói anh để cô xuống ở cổng sau của trường.

“Chẳng lẽ em không biết từ cổng sau đến tòa ban em cách bao nhiêu xa sao?” Tôn Dịch nhấn chặt hàng mày rậm, “Em thích tự ngược lăm à?”

Thôi Kiệu Hôn không chịu, “Em không thể cùng anh vào trong được.”

Tôn Dịch: “Tại sao không được? Em nói anh nghe thử đi.”

“Em không thể cùng anh vào trường được mà.” Thôi Kiệu Hôn cắn môi, “Anh dừng xe đi.”

Tôn Dịch giận đến mức đập thẳng gấp. Anh bấm nút tự mở cửa xe bên kia, lạnh giọng nói: “Vậy em xuống đi.”

Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc nhìn, đôi mắt to tròn chứa đựng vẻ không thể tin được.

Anh giận cái gì vậy chứ. Chẳng lẽ cô trò chuyện rồi xuống giọng năn nỉ anh còn chưa chịu sao?

Thôi Kiệu Hôn cũng giận không kém. Cô nhanh chóng mở dây an toàn, ném mạnh áo khoác ngoài lên người Tôn Dịch. Thôi Kiệu Hôn phui váy, mở cửa xe mắng: “Tôn Dịch đúng là đồ khốn kiếp!” Chân vừa rời khỏi lập tức đóng mạnh cửa xe lại đến mức nghe “rầm”.

Tôn Dịch trừng mắt, vừa rời thấy vẻ mặt giận dữ đến đỏ ửng của cô cũng cảm thấy bản thân quá đáng.

Khốn thật, giận quá mất khôn. Tôn Dịch bị ánh mắt ngạc nhiên sợ hãi kia của Thôi Kiệu Hôn làm cho tỉnh táo. Anh cũng vội mở cửa xe một phen gọi với theo: “Kiệu Hôn, Kiệu Hôn!”

Tôn Dịch muốn đuổi theo, nhưng mà bước chân chỉ kịp bước qua mui xe, bóng dáng của Thôi Kiệu Hôn đã khuất xa ở góc trường học rồi.

Tôn Dịch mắng thầm một tiếng. Trong lòng khó chịu đến phát điên, anh dùng tay cởi bỏ khuy áo đầu, tay đút vào túi quần tìm kiếm điện thoại. Tìm mãi tìm mãi chẳng thấy, Tôn Dịch nổi cáu dùng chân đạp mạnh vào bánh xe.

Chết tiệt, bọn họ chỉ mới làm người yêu có hai ngày. Vậy mà anh lại ngu ngốc làm cô giận dữ. Nhờ đâu hôm nay cô giận quá, lại nổi hứng không muốn về nhà. Nếu thật là như vậy, Tôn Dịch thật sự rất muốn nổi nóng đi kiếm người để phát tiết.

Anh trở lại trong xe, lấy áo khoác tìm điện thoại. Ngón tay nhanh chóng lướt lướt trong lịch sử, nhấp vào cuộc gọi thoại gần nhất.

Kiệu Hôn, nếu em không nhắc máy, số điện của em sẽ có thêm vài con không!

Editor: Ta đã nói với mọi người đây là truyện sắc nào tàn chưa?

Chương 29: Anh sẽ tặng em hôn lễ tuyệt vời nhất (3)

Editor: PNam Tiểu Thư

Lúc Thôi Kiệu Hôn chạy về lớp lại, bên trong đã khá đông đủ người. Điện thoại trong túi lại rung lên bần bật, nhưng mà cô nhất quyết không nhận máy. Từ bé đến lớn đây là lần đầu tiên cô thấy người nào khó chịu như lão già Tôn Dịch này.

Hai mươi một năm trời chưa có ai gây khó cô như vậy đâu, đã năn nỉ lôi kéo như vậy còn không chịu thỏa hiệp. Nếu thích giận dỗi thì Thôi Kiệu Hôn cho anh giận luôn. Cứ giận đi, giận đến già luôn đi cũng được nữa!

Liếc mắt một vòng không nhìn thấy Lục Phiến Nhu, Thôi Kiệu Hôn vội lấy điện thoại, bèn mượn điện thoại của Phùng Lộc gọi cho cô ấy.

Phiến Nhu nói cô ấy đang ở khu vườn sau hội trường chính của ban, một chút nữa mới trở về lớp. Tính ra thì hiện giờ cách thời gian vào lớp cũng còn khá sớm, mà lớp đông đủ đại đa số cũng vì vội ra ngoài, cho nên Thôi Kiệu Hôn bèn nhắn Lục Phiến Nhu rằng mình sẽ đến chỗ của các cô ấy.

Gửi hết đồ lại cho Phùng Lộc, Thôi Kiệu Hôn sẵn tay tắt nguồn điện thoại, sau đó mới chạy ra ngoài.

Nếu đi từ cửa thông dãy học ngoài đến chỗ bọn Lục Phiến Nhu sẽ nhanh hơn. Tuy rằng đi dãy học ngoài có thể sẽ phải giáp mặt với người của ban triết học, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn cũng chẳng e ngại. Vốn dĩ cô là người bình thường không làm chuyện xấu, việc gì mà phải cần chột dạ kia chứ?

Nhưng mà lòng vòng một lúc, Thôi Kiệu Hôn lại phát hiện dãy học ngoài lại chẳng có bóng ai.

Cô có chút tò mò nhìn chung quanh, lạ thật. Bình thường vào giờ này, ắt hẳn sinh viên ban triết đều tụ tập hết ngoài đây. Tất nhiên là trong số đó cũng không thiếu bọn người Á Giáng Lân. Tuy rằng hiện giờ thật sự là Thôi Kiệu Hôn chẳng muốn gặp cô ta, nhưng mà sâu trong lòng cô vẫn có cảm giác muốn làm xấu mặt cô ta một chút.

Xem ra hôm nay không phải là tốt đẹp để đi gây chuyện. Thôi Kiệu Hôn bủi môi, thả chậm bước chân lại ngắm nhìn phong cảnh.

Trường Lưu Sơ phải nói rất là rộng. Bởi vì đây là trường đại học tổng hợp, cho nên nói không ngoa là có thể dành cả ngày trời để tham quan hết ngôi trường này cũng không đủ. Cũng là vì diện tích trường lớn, cho nên trong trường trồng cũng khá nhiều cây xanh.

Mỗi tòa ban sẽ có ít nhất là ba cây cao trồng quanh. Sau thì có vườn rộng, trước thì có cây phượng già. Hiện giờ chỉ mới qua hè thôi, cho nên trước ban chính trị, cây phượng tàn còn chưa có hết. Thôi Kiệu Hôn đi ngang qua dãy học ngoài, trùng hợp là lúc gió thổi mạnh làm hoa rơi thẳng xuống đất.

Trời trưa chói, nắng buông xuống làm in bóng Thôi Kiệu Hôn lên đất. Gió mạnh làm mái tóc dài mượt của cô tung lên, cánh hoa đỏ rực đua nhau phủ xuống, như một cơn mưa ướt đầm bước chân cô.

Thôi Kiệu Hôn bị cơn gió làm giật mình, cô hơi nhướn mày, bất chợt không chú ý lại để cho một hạt bụi bay vào mắt.

Vốn gió đã làm cay, nay lại bị bụi dính, Thôi Kiệu Hôn không nhịn được nâng tay dụi dụi, cặp mắt to tròn nhắm lại thoáng chốc đã ửng đỏ.

Lòng Tôn Dịch khó chịu chạy một mạch đến ban chính trị. Anh không hiểu vì sao mình lại nóng nảy như vậy. Sở dĩ ban đầu làm mặt lạnh với cô cũng là do phút chốc tức giận vì mới làm bạn gái anh chưa đến bốn mươi tám giờ đồng hồ, Thôi Kiệu Hôn đã nghĩ đến việc chia tay anh rồi suy ra chuyện quen người khác.

Cho nên đến lúc cô bảo anh dừng xe, không muốn anh đưa vào trường, bấy giờ Tôn Dịch mới thật sự nổi nóng. Chỉ là đưa vào trong, cô cứ như vậy mà từ chối anh?

Tôn Dịch biết tuy rằng trong trường có khá cặp đôi thầy trò rồi cô trò, bọn họ cũng đều như anh và Thôi Kiệu Hôn, chỉ khác rằng bọn họ là trong mối quan hệ vụng trộm lén lút. Lưu Sơ vốn dĩ là trường cao điểm, việc thầy trò yêu nhau không cấm nhưng cũng không tán thành. Nhưng mà chỉ cần Thôi Kiệu Hôn nói một câu cho anh rõ, anh chỉ có thể vút xe một bên đưa cô vào trong.

Cái danh của anh, chẳng lẽ một người thầy không được đi cùng với sinh viên lớp mình vào trường. Ngay cả hiệu trưởng còn không dám nhiều lời với anh, vậy thì ai lấy cái gan ra để thảo luận với anh vấn đề anh qua lại với học trò của mình.

Đồng thời vì vậy mà nói, khi Thôi Kiệu Hôn tỏ vẻ như vậy, trong lòng Tôn Dịch tự dưng dâng lên cảm giác tự ti. Cực kỳ cực kỳ tự ti.

Tuy nhiên, tự ti thì tự ti. Tôn Dịch vẫn là không thể để cho Thôi Kiệu Hôn giận mình được. Ban đầu là anh cảm thấy thích cô trước, cũng là anh đồng ý lời đề nghị của cô. Cho nên suy cho cùng, Tôn Dịch anh nhất định không thể để cho mối quan hệ của cả hai chuyển biến xấu.

Tôn Dịch đến ban chính trị, gió bên ngoài đẩy hành lang làm những sợi tóc trên trán của anh rũ xuống.

Bất chợt Tôn Dịch nhìn thấy bóng người nhỏ nhắn của cô gái đứng cách anh không xa. Bóng dáng quen thuộc, mái tóc dài quen thuộc, cả bộ quần áo quen thuộc mà rời khỏi anh chỉ mới mấy phút. Cô hơi nghiêng người, hai tay đang dụi mạnh lên mắt.

Hành động này khiến cho Tôn Dịch nghi ngờ. Anh bước chậm đến chỗ cô, bây giờ mới nhìn kĩ hóa ra cô đang dụi mắt.

“Kiệu Hôn, em làm sao vậy?” Tôn Dịch vội sai bước đến, kéo vai Thôi Kiệu Hôn lại lo lắng hỏi.

Hai mắt Thôi Kiệu Hôn đỏ bừng, đôi mắt long lanh ngập nước nhìn Tôn Dịch. Anh nhìn thấy màn này mà sợ hết hồn. Vội vàng dùng mu bàn tay lau đi vệt nước ở khóe mắt cô, trong lòng khó chịu lại dâng lên cảm giác áy náy.

“Sao thế này? Sao em lại khóc?” Tôn Dịch vuốt má Thôi Kiệu Hôn, chân mày nhíu chặt lại. Giọng nói anh trầm thấp, ý nhị thương xót vô vàn khiến cô không khỏi ngượng ngùng.

Nhìn vẻ mặt ửng đỏ muốn nói lại thôi của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch nghĩ rằng cô giận anh ghê lắm. Tôn Dịch thở dài, tản đá trong lòng thoáng chốc rời khỏi, hóa ra cô cũng còn chút nghĩ ngợi về anh.

Anh ôm lấy vai Thôi Kiệu Hôn, một phen muốn ôm cô vào lòng, “Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Tôn Dịch...” Mắt Thôi Kiệu Hôn đã cay đến mức sắp chảy nước mắt rồi, cô không thể không nói anh được, “Em không có khóc, thật ra là có hạt bụi bay vào mắt em.”

Bàn tay vuốt tóc Thôi Kiệu Hôn thoáng khựng lại. Tôn Dịch thả vai cô ra, đôi mắt sâu thẳm như không đáy xoáy vào đôi mắt cô, “Em không khóc?”

Thôi Kiệu Hôn rung rung nước mắt, đưa sát mắt mình đến anh rồi lấy ngón tay chỉ chỉ, “Anh nhìn xem nhìn xem, có phải đỏ hết lên rồi đúng không?”

Tôn Dịch nhíu mày, hai tay ôm mặt cô nhìn kĩ. Đúng là mắt cô đã bị đỏ lên rồi, nước mắt dâng ngập đôi mắt tròn, Tôn Dịch hí mắt cố nhìn rõ ra hạt cát nhỏ bên trong tròng trắng.

Anh hỏi: “Em có khăn giấy khô không?”

“Không có.” Ban nãy để túi trên lớp rồi, hiện giờ làm sao mà lấy được đây.

Tôn Dịch không nói nữa, anh thả mặt cô ra rồi nhanh chóng thả ống tay áo sơ mi mình xuống.

Thôi Kiệu Hôn mở to mắt nhìn theo từng động tác tay của Tôn Dịch, giống như là quên hết những giận hờn vừa rồi giữa anh và cô vậy. Mắt lại bắt đầu cay lên, Thôi Kiệu Hôn hít mũi, nâng tay muốn dụi tiếp. Nào đâu ngón tay chỉ mới chạm tới hàng mi, Tôn Dịch đã bắt chặt cổ tay cô, anh nhỏ giọng nói: “Đừng làm vậy, sẽ bị nhiễm trùng.”

Nói rồi Tôn Dịch dùng ống tay áo lau sạch nước mắt còn đọng lại, sau đó anh mở to bên mắt trái cô ra, nhẹ thổi một hơi, “Nhìn một chút.”

Một câu nói như thế, lại giống như một lời thôi miên khiến cho Thôi Kiệu Hôn không còn chớp mắt nữa. Cô ngoan ngoãn đứng yên mở to mắt, Tôn Dịch hét thôi một bên trái rồi thôi cả bên phải. Để cô cảm giác dễ chịu một chút rồi lấy tay áo lau sạch mắt.

Hành động này thoải mái đến mức kỳ lạ, giống như là đã quen thuộc cũng như mối quan hệ của cả hai chưa từng bị gì cả. Thôi Kiệu Hôn để mặc cho Tôn Dịch giúp mình, cả một lúc cũng chưa từng lên tiếng.

Tôn Dịch đứng trước mặt cô, chiếc áo sơ mi trắng bị ướt mồ hôi. Bên ống tay áo một tay phải đã bị anh thả xuống, bên còn lại vẫn giữ nguyên trạng thái được xắn ngang khuỷu khi cô xuống xe. Anh cao hơn cô, lúc giúp cô lau sạch mắt chỉ có thể cúi người xuống, bộ dáng anh trông rất buồn cười, nhưng mà ngược lại khuôn mặt anh thì cực kỳ nghiêm túc.

Vàng trán cao bị phủ một tầng mồ hôi, tóc mái hơi rũ xuống không còn được vuốt cao như cũ. Tay anh đặt trên mặt cô, trong đôi mắt tối đen sâu thẳm chỉ có một mình bóng dáng của cô. Ánh nắng bên ngoài đây là chạy vào trong, chiếu xuống gương mặt góc cạnh rõ ràng càng làm vẻ đẹp điển trai của anh như là ngọc thạch tinh xảo.

Mày rậm, mắt dài, lông mi đậm, mũi cao, môi mỏng... Từng chi tiết rõ ràng thể hiện sự cương nghị nghiêm khắc, nhưng lại khác hẳn nội tâm mềm mại dịu dàng của Tôn Dịch đối với người ngoài.

Giống như hiện giờ, chứng thực là khi sáng anh còn giận cô lắm. Nhưng mà khi cô bị đau mắt, Tôn Dịch đã không ngại áo quần lau mắt cho cô. Không những thế còn nhẹ nhàng nói với cô mấy câu an ủi. Tuy rằng trong giọng còn ả ả chút không vui, nhưng mà sự lo lắng lại thể hiện cực kỳ rõ.

Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng mình trong cặp ngời đen của Tôn Dịch, lòng cô dâng lên một trận rối rắm.

Vì sao chỉ là người yêu có mấy mươi giờ đồng hồ, người đề nghị quen nhau là cô, người làm anh giận là cô... Nhưng mà anh lại làm những việc hết như hai người đã yêu nhau từ lâu lắm.

Kể là chuyện đó, tuy rằng biết đây không phải là lần đầu tiên, nhưng mà trong lòng Thôi Kiệu Hôn ít nhiều có chút nặng nề. Hay là chuyện tỏ ra tình cảm

với cô, rồi lại tạo cho cô cảm giác như anh là một màng bọc che chở cho cô vậy.

Thôi Kiệu Hôn không nhận được nâng tay ôm lấy eo anh. Tôn Dịch đang xem xét mắt cô bị hành động này của cô làm cho giật mình.

Bấy giờ về mặt Thôi Kiệu Hôn như ăn phải khổ qua, Tôn Dịch thấy thế thì nhún mày. Anh tưởng cô còn đau mắt, vội đưa mắt sát đến nữa, “Sao vậy? Em còn khó chịu mắt sao? Anh đã thổi bụi ra rồi.”

Trước khi Tôn Dịch tiếp tục dùng tay áo lau mắt cô, Thôi Kiệu Hôn đã kịp ngăn anh lại, “Không có, em ổn rồi.”

Tôn Dịch lại nhìn nhìn, xác định thật sự là tốt rồi mới thả tay ra, “Ừ, sau này cẩn thận.” Nói xong còn không quên thờ phào.

Anh thẳng người lên, nhưng mà không biết từ lúc nào thì tay Thôi Kiệu Hôn đã ôm chặt lấy eo anh rồi. Thôi Kiệu Hôn bám cứng lấy, lúc này Tôn Dịch muốn lùi về phía sau, Thôi Kiệu Hôn lại không may bị quán tính kéo theo.

Vậy là không rõ có tình hay vô ý, cả người trên của Thôi Kiệu Hôn bị đổ vào lòng Tôn Dịch. Vòng tay anh rất rộng, cánh tay dài vững chắc vừa mở ra đã ôm trọn lấy cô gái nhỏ vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Anh sẽ tặng em hôn lễ tuyệt vời nhất (4)

Editor: PNam Tiểu Thu

Vốn dĩ là Tôn Dịch chỉ muốn đỡ lấy Thôi Kiệu Hôn, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lại không đơn giản là chỉ muốn ngã rồi đứng lên lại.

Mất nhìn thấy đám người của Đồng Thần Toại đi về phía này, không biết là Chu Lâm đang ở đâu, nhưng Thôi Kiệu Hôn theo bản năng lập tức ôm chặt lấy Tôn Dịch.

Cô nhỏ giọng: “Đề em ôm một chút.”

Hàng mày Tôn Dịch lập tức chau lại. Anh không tin cô đơn thuần là muốn ôm anh bình thường thôi đâu.

Nhưng mà không để anh phải suy nghĩ quá lâu, Thôi Kiệu Hôn lập tức đã cho anh câu trả lời: “Đội bọn người kia đi qua rồi, em sẽ thả anh ra.”

Nghe qua... có gì đó kỳ lạ.

Tôn Dịch nhìn xuống, chỉ thấy đỉnh đầu đen nhánh và cái mũi từ cao nhìn xuống của Thôi Kiệu Hôn. Mắt anh chậm rãi di chuyển, cuối cùng cũng biết được “bọn người kia” trong miệng Thôi Kiệu Hôn nói là ai.

Đó là một đám thanh niên mặc đồng phục năm cuối Lưu Sơ. Chắc là bạn của Thôi Kiệu Hôn, nhưng mà chẳng phải lúc anh đưa cô vào trường, cô đã nói không muốn sao? Vậy sao hiện giờ cô lại ôm anh khi có người đến như thế chứ?

Tôn Dịch yên lặng ngẫm nghĩ, lại nghe Thôi Kiệu Hôn nói: “Anh tỏ vẻ bình thường thoải mái một chút có được không?”

Trong lòng Tôn Dịch thầm nói, tất nhiên là được.

Biết là cô sẽ không ngã, Tôn Dịch thả lỏng tay xấn ổng tay áo lên lại. Anh để mặc cô gái nhỏ trong ngực hết thở rồi chớp chớp gãi lông mi vào lòng mình.

Sau khi để Chu Lâm chạy về nhà, Đồng Thần Toại mới uể oải vào trường lại.

Anh ta vô cùng thắc mắc, rõ ràng là trước khi nghỉ hè, Chu Lâm và Thôi Kiệu Hôn đang rất yên ổn, vì sao chỉ mới hai ba tháng mà cả hai lại thành như vậy.

Với cả, vì sao Chu Lâm lại không nói cho anh ta biết nguyên do thay đổi bạn gái. Trong khi Chu Lâm mở miệng khép miệng một câu đều là Thôi Kiệu Hôn?

Chẳng lẽ Á Giáng Lân làm gì Chu Lâm? Hay là bác gái (mẹ Chu Lâm) ép buộc Chu Lâm?

Không phải. Đồng Thần Toại nhớ là lúc trước mẹ Chu đã từng gặp mặt Thôi Kiệu Hôn. Chu Lâm nói bà rất thích cô, hơn nữa còn đồng ý sau khi cả hai tốt nghiệp sẽ cho đính hôn rồi kết hôn luôn.

Còn về Á Giáng Lận. Với tính cách của Chu Lân thì chắc hẳn anh ta sẽ không bao giờ để yên cho một ai nếu như người đó có điều gì đó dính dáng hoặc mang tính uy hiếp với anh ta.

Vậy thì... vì sao nhỉ?

Đồng Thần Toại miên mang suy nghĩ, chốc lát đi về phía ban chính trị khi nào cũng không hay.

“Thần Toại.” Bỗng nhiên nghe tiếng gọi sau lưng, Đồng Thần Toại giật mình quay sang người bạn của mình, “Sao vậy?”

Về mặt cả đám bạn đều thôi hết nhau, một người bạn hất đầu về phía cây phượng, anh ta nói: “Cậu nhìn kia.”

Lúc này Đồng Thần Toại mới hướng mắt về phía đó.

Nếu Lý Nhĩ Vy có mặt ở đây, chắc chắn cô ấy sẽ không khách khí mà hét to: “Anh nhìn cái gì, chưa bao giờ nhìn thấy cặp đôi trai tài gái sắc thể hiện tình cảm giữa nơi công cộng bao giờ sao?”

Bấy giờ hẳn là Đồng Thần Toại sẽ thẹn quá hóa giận mà rống: “Cô thì biết cái gì, cô im miệng đi.”

Nhưng mà hiện thực là bây giờ Lý Nhĩ Vy không có ở đây. Không có ai hét lên câu nói đó và Đồng Thần Toại sẽ không rống giận như vậy.

Anh ta bất ngờ trước một màn Thôi Kiệu Hôn chủ động dâng môi lên thầy Tôn. Về mặt thầy Tôn có vẻ không cự tuyệt cho mấy, đúng như lời trên diễn đàn nói... có thể họ đang hẹn hò.

Gặp phải người nằm trong suy nghĩ của mình, Đồng Thần Toại nửa nghi ngờ mà nửa khó chịu. Đứng ở phía là người bạn thân của mình, Đồng Thần Toại khó chịu hơn là nghi ngờ.

Rõ ràng là Chu Lân còn yêu Thôi Kiệu Hôn như vậy, cô lại có thể tình tứ với thầy Tôn ở đây. Chẳng lẽ Thôi Kiệu Hôn chưa từng nghĩ đến Chu Lân hiện giờ ra sao hay sao?

Nhưng mà đứng ở phía là người ngoài cuộc, Đồng Thần Toại lại phiền não nghi ngờ. Tuy rằng không biết vấn đề này xuất phát ở đâu, nhưng bất chợt một ngày Chu Lân đưa người con gái khác đến bàn tiệc chơi bời, tính ra thì chuyện Thôi Kiệu Hôn làm chuyện này cũng chẳng sai.

Người bạn bên đứng bên cạnh thấy Đồng Thần Toại ngăn người như vậy, phía trước thì là bạn gái cũ của Chu thiếu đang thân mật với thầy mình, thật sự là không thể nào chịu nổi mà.

Anh ta đẩy vai Đồng Thần Toại một cái, “Chúng ta đi mau thôi.”

Đồng Thần Toại thờ dài, cuối cùng xoay người đi đường khác.

Nhìn thấy đám người quen kia biến mất, lúc này Thôi Kiệu Hôn mới nhẹ lòng thả tay ra.

Tôn Dịch ăn được một cái hôn, coi như toại lòng túi thân. Anh không cần Thôi Kiệu Hôn rời khỏi người mình. Ngược lại, đợi Thôi Kiệu Hôn hoàn toàn ổn định tinh thần rồi, Tôn Dịch mới chậm rãi mở miệng: “Vì sao phải gây mâu thuẫn như vậy?” Lúc thì không được, lúc thì đòi cho xong.

Thôi Kiệu Hôn ngẩng đầu nhìn anh, Tôn Dịch đã khôi phục dáng vẻ cũ, một người thầy tràn đầy năng lượng của mặt trời, ấm áp dịu dàng, ánh mắt vẫn chứa đựng một hình ảnh là cô.

“Những người cần thấy thì em sẽ để cho người đó thấy, tất nhiên những người còn lại thì không.”

“Đám thanh niên đó là ai?” Tôn Dịch trầm mặt, “Em cho rằng anh là lá chắn tốt đẹp vậy à?” Cho dù là thế, cũng đừng nên lộ liễu như thế có được không? Chẳng lẽ cô không biết làm như vậy sẽ dễ gây tổn thương con người lắm à?

Vốn dĩ hẹn hò với nhau cũng chỉ có mục đích là như vậy, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn có ngu cách mấy cũng không nói ra mấy lời này.

Cô mím môi, “Anh đừng nghĩ như vậy nữa có được không?” Thật ra thì dù cho Tôn Dịch là tám chắn, nhưng mà ban đầu suy nghĩ này không phải do Thôi Kiệu Hôn nghĩ ra, cho nên tận lòng có ít nhiều áy náy với anh.

Hiện giờ hai người đi tới mức này, bạn bè coi như rất nhiều người biết quan hệ của cô và anh, nếu như anh còn nói như vậy, cô sợ là cô lại cảm thấy tội lỗi hơn nữa.

Tôn Dịch thờ dài, anh không một lời ôm lấy mặt cô, nhanh chóng hôn lên chóp mũi cô một cái, “Học đi, chiều anh đưa em về.”

Rõ ràng là Thôi Kiệu Hôn bị anh dọa cho giật mình, cô bắt hai tay nắm lấy cổ tay anh, lại ngốc ngốc bị anh cắn vào phỉn môi, “Đừng tỏ ra đáng yêu nữa, anh sẽ nhìn không được mắt.”

Thôi Kiệu Hôn trừng mắt, “Đừng biến thái.”

Không khí cả hai dường như bị Tôn Dịch biến thành dịu dàng như vậy. Thôi Kiệu Hôn nghĩ mà không khỏi cảm thán, đúng là thầy Tôn thật là tâm lý.

Nghe nói giảng viên chính trị dạy tâm lý rất hay, giờ thì cô rõ rồi.

Nhưng mà nhớ đến lời anh nói là chiều anh sẽ đưa về nhà, bất chợt Thôi Kiệu Hôn cảm thấy khó thở.

Cô nói: “Tôn Dịch, hay là... hôm nay em không về nhà anh, có được không?”

Tôn Dịch tưởng là cô đã hết giận, anh cũng đã tỏ rõ lời xin lỗi qua cách đưa cô về nhà. Vậy mà lời này của cô giống như muốn vả vào mặt, “Tại sao không về nhà?” Tôn Dịch không muốn làm cô khó chịu, cho nên dù giận trong lòng nhưng giọng vẫn dịu nhẹ.

Thôi Kiệu Hôn nói: “Em muốn ngủ với mấy bạn cùng phòng bữa nữa. Sau này có thể sẽ không được ngủ cùng các cậu ấy nữa, anh nói xem có phải không?” Ngụ ý là sau này sẽ qua nhà anh ở luôn, biết đến bao giờ mới quay lại với bạn bè được đây.

Cũng có thể là ngày ngủ cuối cùng đó, có được không được không?

Nhìn đôi mắt ngập nước đầy đáng thương của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch lại không thể cưỡng lại áp đến hôn cô thêm một cái.

“Đêm nay thôi nhé?”

“Ừm, chỉ đêm nay thôi.” Một đêm cũng đủ bàn hết chuyện rồi. Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng gạt đầu, sau đó chủ động ngẩng đầu dâng môi mình lên.

Môi cô vừa chạm đến, Tôn Dịch đã nhanh chóng ôm gáy Thôi Kiệu Hôn. Anh vòng tay qua eo cô, đôi môi mạnh mẽ dày vò hai phiến môi mềm mại của người trong lòng.

Lưỡi anh thần tốc tiến vào, nửa ôn nhu nửa giận dữ công phá từng tác đất bên trong khoang miệng thơm tho. Thôi Kiệu Hôn đưa tay câu lấy cổ Tôn Dịch, chân mày khẽ nhíu lại chịu đựng từng đợt công kích môi lưỡi với anh.

Tàn hoa phượng rũ xuống, che khuất ánh nắng từ trên rọi xuống đôi tình nhân say đắm.

Tôn Dịch cọ xát lưỡi mình xuống môi cô, trong lúc Thôi Kiệu Hôn mơ màng thở gấp, không rõ được có giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Sau này, anh nhất định sẽ tặng cho em một hôn lễ tuyệt vời nhất.”

Mười năm sau, Thôi Kiệu Hôn mới rõ được vì sao trong khoảnh khắc đẹp đẽ đó, Tôn Dịch lại nói như vậy.

Người đàn ông này... thật là thù vật quá!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đàm luận hội chị em

Thời điểm tan học, đúng là Thôi Kiệu Hôn một mạch đi cùng Lục Phiến Nhu về phòng ký túc xá, điện thoại mở lên chỉ nhận được một tin nhắn cùng lúc đó của Tôn Dịch: “Bao giờ rồi thì gọi cho anh.”

Lục Phiến Nhu nói hai người thật là nhàm chán, nếu cô ấy là Thôi Kiệu Hôn thì chắc chắn rằng cô ấy sẽ tận dụng mọi thời điểm ăn sạch túi tiền thầy Tôn. Thôi Kiệu Hôn lại nói thật là đáng tiếc, cô ấy không phải cô, và cô sẽ không làm như thế.

Đến khi Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ đồng thời trở về, Thôi Kiệu Hôn mới nhanh chóng kể hết chuyện hôm nay của mình với Tôn Dịch ra.

Câu chuyện đầu tiên đương nhiên là câu chuyện “chiếc thẻ vàng”.

Thôi Kiệu Hôn vuốt tóc nói: “Lúc đó mình chỉ nghĩ tới cái thẻ của thầy ấy, chưa từng nghĩ tới việc thầy ấy hôn mình.”

Tường Lệ cười ha ha: “Nhưng mà lão thì chỉ nghĩ tới việc hôn cậu, còn thẻ thì vứt sang một bên.”

Lục Phiến Nhu lặng lẽ thở dài: “Tớ thật sự ngưỡng mộ!” Cô ấy và Vũ Khôi yêu nhau năm năm, quá trình vừa đơn giản vừa nhàm chán, quả thật là lúc vui lúc buồn, nhưng mà từ trước đến giờ anh ấy chưa từng tặng cho cô thẻ tín dụng hay là vật gì giá trị nhiều đến vậy đâu.

Lý Nhĩ Vy lắc đầu vỗ vai Lục Phiến Nhu nói: “Hai người khác nhau.” Đoạn nói xong quay người sang Thôi Kiệu Hôn, “Thầy Tôn là người trưởng thành đã hơn ba mươi, cậu đi so sánh với một chàng trai mới hai mấy tuổi đâu, như vậy không thấy thiếu công bằng sao?”

Thôi Kiệu Hôn tán thành, “Cho nên mới nói, thầy ấy khác hẳn với Vũ Khôi. Thầy ấy đưa tớ thẻ tín dụng, cũng coi như là tớ tặng thầy ấy mấy lần ngủ chung đi.”

“...” Thôi Kiệu Hôn vừa dứt lời, ba người còn lại lập tức quay sang nhìn cô.

Lục Phiến Nhu nhớ khi sáng Thôi Kiệu Hôn có nhờ mua thuốc tránh thai, hiện giờ bất chợt nghĩ đến cô ấy không khỏi cảm thán: “Thầy nhanh thật.”

Lý Nhĩ Vy sừng sốt: “... Cậu và thầy đã làm chuyện đó rồi sao?” Cái gì vậy chứ! Hai người chỉ mới đồng ý qua lại chỉ có một ngày mà đã cùng nhau lên giường rồi sao...

“...” Thôi Kiệu Hôn yên lặng cúi đầu, “Tớ cũng cảm thấy chuyện này thật là nhanh.”

Trong đầu xẹt qua hình ảnh lúc hai người đã chấm dứt nụ hôn, Tôn Dịch chỉ vỗ đầu cô một cái rồi quay lưng bước đi. Hình như lúc đó anh có nói sau này sẽ tặng cô hôn lễ gì đấy, Thôi Kiệu Hôn không hiểu cũng không thêm hỏi lại, chỉ đợi anh bước đi một bước đã quay đầu bỏ chạy.

Ắt là Tôn Dịch sẽ không biết cô sợ anh như sợ bệnh dịch đầu.

Tường Lệ nghe vậy thì cười lớn, vốn dĩ cô ấy đã sớm biết thầy Tôn có ý gì đó với Thôi Kiệu Hôn, kết quả có sai đâu chứ. Nhìn đi, vẻ mặt của Thôi Kiệu Hôn đã nói hết cho cô ấy biết hôm qua hai người nhiệt tình đến cỡ nào.

“Không phải tớ đã nói rồi sao... ha ha.” Tường Lệ bỏ đến cạnh Thôi Kiệu Hôn, bàn tay sồi xám chậm rãi mò mẫm ở cổ áo cô, “Trong đầu thầy Tôn từ lâu đã muốn cặp chân của cậu quấn chặt lấy eo thầy rồi. Còn gì nữa chứ, ngoài việc cùng thầy “nhảy múa” trên giường ra, thầy không cần bất kỳ điều gì nữa... a ha ha...” Nói xong còn kèm theo nụ cười bí ối.

Tóc gáy Thôi Kiệu Hôn bị cô ấy dọa cho dựng đứng, cô nhanh chóng đẩy tay cô ấy ra, một phen tránh bên người Lý Nhĩ Vy.

“Đừng đùa nữa!” Lý Nhĩ Vy đánh “bep” một cái vào tay Tường Lệ, khuôn mặt cô ấy đắm chiều suy nghĩ, “Cùng cậu lên giường, đưa cậu thẻ tín dụng, đưa cọt muốn hôn cậu... Đây, chẳng lẽ thầy Tôn thích cậu thật ư?” Những điều này đều là biểu hiện của một người đàn ông thích một người phụ nữ. Nhưng mà... nếu như thật sự không phải như vậy, thì hẳn là thầy chỉ muốn chơi đùa bao nuôi Thôi Kiệu Hôn mà thôi.

Lúc này Thôi Kiệu Hôn nhăn mặt, cô kể thêm: “Lúc trưa tớ chạy đến chỗ các cậu, ở chỗ cây phượng trước tòa bị bụi bay vào mắt, trùng hợp thầy ấy lại đuổi theo tớ, cho nên đã giúp tớ đó. Còn nữa, thầy ấy còn lấy ống tay áo giúp tớ lau mắt, xong xuôi rồi còn nói là sau này tặng cho tớ cái gì đó.”

Tường Lệ nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt: “Trùng hợp đuổi theo?”

Thôi Kiệu Hôn: “À, chuyện là tớ và thầy ấy giận nhau, lúc vào trường tớ chạy vào trường, lên lớp rồi xuống lại thì thấy thầy ấy phía sau.”

Lục Phiến Nhu hỏi: “Sao hai người lại giận nhau?”

“Ôi... nói ra thì dài dòng lắm. Trên xe tớ thấy hình cưới của bạn cũ, thuận miệng nói ra mấy câu rồi không hiểu sao thầy ấy lại giận tớ. Đi ăn cũng không vui, đến khi tới trường tớ sợ bị người khác chú ý cho nên mới nói thầy để tớ ở cổng sau, thầy ấy lại không chịu, kết quả là giận tớ, tớ điên tiết bỏ chạy.”

Ba người Lục Phiến Nhu nhìn nhau, không phải chứ, vừa mới vui vẻ xong lại sinh chuyện.

Lục Phiến Nhu hỏi tiếp: “Cậu nói gì mà để thầy giận?”

Thôi Kiệu Hôn nhún mồm, nhớ lại lúc đó cô chỉ nói có một câu: “Làm vợ quân nhân vừa sướng vừa khổ.”

“... Chỉ vậy thôi?” Có dám mở to mắt, “Cậu không nhớ nhầm chứ? Chẳng lẽ chỉ một câu mà thầy lại giận cậu?”

Thôi Kiệu Hôn nài nỉ: “Tớ chỉ nhớ có vậy thôi!”

Người đẹp biểu cảm như thế nào cũng vẫn là người đẹp. Đám người Lý Nhĩ Vy thấy khuôn mặt trắng ngần không tí vết của cô đồ ừng hết lên thì cũng không nói nữa. Trong lòng mọi người thầm nghĩ, vốn dĩ thầy Tôn đã lớn tuổi, làm sao có thể giận đối những chuyện không đâu với cô gái nhỏ hơn mình bao nhiêu tuổi, mà đó lại là bạn gái của mình cơ chứ.

Trong bốn người Lục Phiến Nhu tự nhận mình là có kinh nghiệm tình trường nhiều nhất. Bởi lẽ cô ấy và Vũ Khôi qua lại thời gian lâu, mà trong thời gian đó hai người hết giận rồi hòa, hết chia tay rồi lại tái hợp biết bao lần. Số lượng làm quen với trai lạ của Lục Phiến Nhu dùng để chọc tức Vũ Khôi là vô số, cho nên cô ấy nghĩ chút về vấn đề của Thôi Kiệu Hôn, một phen chặc chắn là cô đã nói gì khiến cho thầy Tôn ghen rồi.

Đàn ông rất dễ ghen, chỉ có điều tùy người thể hiện ra bên ngoài hay giấu vào bên trong. Ví như tên khốn Vũ Khôi kia chẳng bao giờ nói cho Lục Phiến Nhu biết là anh ấy ghen cái gì, anh ấy ghen khi nào, mỗi lần anh ấy ghen thì chỉ biết giận lẫy trong im lặng, đôi lúc ấu trĩ đến phát bực.

Thầy Tôn là đàn ông trưởng thành, nếu suy theo lời ban đầu của Thôi Kiệu Hôn, hẳn là thầy thuộc tuýp người thể hiện ra bên ngoài.

Lục Phiến Nhu nói: “Tớ cho rằng cậu là người làm sai. Suy nghĩ đơn giản đi, thầy lớn như vậy gây chuyện nhầm nhứ với cậu làm gì? Và lại nói cho cùng tớ thấy thầy rất thích Kiệu Hôn.” Tuy rằng không được tận mắt chứng kiến biểu hiện của thầy, nhưng mà chỉ cần qua lời của Thôi Kiệu Hôn nói, cô ấy không nghĩ thầy Tôn là muốn chơi đùa bình thường với cô (TKH).

Nếu như chơi đùa bình thường, thì việc gì thầy Tôn lại phải mệt nhọc bước xuống xe đuổi theo Thôi Kiệu Hôn nếu như thầy ấy đang giận được chứ?

Suy cho cùng, Lục Phiến Nhu đoán chắc rằng thầy Tôn thật sự có tình cảm với Thôi Kiệu Hôn, chỉ là cô ấy không đoán được khi nào thì có mà thôi.

Thôi Kiệu Hôn không cho là đúng bừa bãi, lại nghe Lục Phiến Nhu nói: “Nếu không thì cậu cứ thử đi, tớ nói không sai đâu.”

“Thử bằng cách nào?” Dù bản thân cho rằng anh sẽ không yêu mình như lời Lục Phiến Nhu nói, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn không thể phủ nhận được chính cô cũng rất tò mò.

Tường Lệ là nhân vật lẩn lộn bên ngoài nhiều nhất, cô ấy không cần suy nghĩ cũng đã nhanh nhồm phản bác: “Nếu cậu thử, cậu chắc chắn sẽ chết.”

Người ta nói cuộc đàm luận của con gái là rắc rối dài dòng nhất, điển hình nhất chính là cuộc nói chuyện này của đám người Thôi Kiệu Hôn.

Mỗi người có một suy nghĩ riêng, một ý kiến và một cách nhìn riêng, như vậy thì làm sao có thể tận dụng đầy đủ cho được những yếu tố vấn đề tốt đáng nói chứ?

Nhưng mà Tường Lệ là một cô nàng có bàn tay dính nhiều “việc”, suy nghĩ cực kỳ thực tế. Cô ấy không mơ hồ như Lý Nhĩ Vy, cũng không quá sâu sắc cực đoan hay mộng mơ như Lục Phiến Nhu qua quan hệ của cô ấy.

Tường Lệ nhoen miệng cười, đừng quên cô ấy là người đoán được tâm tư của thầy Tôn trước mà khuyên nhủ Thôi Kiệu Hôn tiến lên chủ động.

“Nếu tớ không nhầm, giảng viên năm cuối hằng năm đều phải chuyển đến trường thủ đô dạy một tháng. Trong một tháng đó, hãy để cho thầy ấy muốn tới mà không thể tới, thương đau nhưng mà chẳng thể chờ, vận dụng hết sắc đẹp của cậu. Kiệu Hôn, nếu cậu nghe lời tớ, không chỉ thể tin dụng, tớ tin là thầy Tôn cam tâm tình nguyện tặng cho cậu cả gia tài của thầy cũng nói không ngoa... Ha ha.”

“...” Vì sao Tường Lệ lại biến thành như vậy cơ chứ! Ghê tởm, quá ghê tởm!

Tác giả: Đọc bình luận của mọi người, ta biết là mọi người mong cái cảnh anh chị hành hạ nhau trong phòng tắm [cười khóc], nhưng mà tin ta đi, lối đi của hai người mà đi như vậy thì chẳng khác gì anh Tôn là kẻ cuồng dâm.

Tôn Dịch:...

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chuyện cũ của Lý Nhĩ Vy

Tối hôm đó, sau khi tắm rửa xong xuôi, đám người Thôi Kiệu Hôn quyết định không dùng cơm của ký túc xá, trực tiếp ra ngoài dùng bữa.

Thôi Kiệu Hôn như cũ vẫn mặc bộ đầm nâu nhạt dài đến gối, tóc dài mượt thả tự do sau vai, khuôn mặt trước sau như một không chút son phấn.

Lý Nhĩ Vy đánh xong lớp phấn cuối cùng, liếc mắt nhìn người mặc đầm nâu đó bên giường đối diện đang thư thái chơi điện thoại mà chữ ghen tị viết rõ ở trên mặt.

“Cậu xong hết rồi sao?” Giọng Lý Nhĩ Vy còn chua hơn giấm.

Thôi Kiệu Hôn vừa cúi đầu chơi điện thoại qua loa đáp một tiếng: “Còn đợi các cậu thôi.”

“Hừ.” Lý Nhĩ Vy liếc mắt, không thèm để ý đến Thôi mỹ nhân nữa.

Đúng lúc này Tường Lệ vừa ra khỏi phòng tắm, cô ấy thấy thế thì cười nhạo, “Quên là trong mắt Đồng thiếu cậu không trang điểm là đẹp nhất sao? Trang điểm làm gì thế?”

Lý Nhĩ Vy trừng mắt nổi cáu: “Không trang điểm em gái cậu!”

Lục Phiến Nhu bên cạnh lạnh mặt, “Em gái Tường Lệ là tớ.”

Lý Nhĩ Vy đen mặt, “Các cậu đừng đùa, tớ không thích Đồng Thần Toại!”

Thật ra Đồng Thần Toại là bạn nối khố của Lý Nhĩ Vy, nói hoa mỹ chính là trúc mã của cô ấy. Vốn dĩ lúc trước hai người rất thân nhau, nhưng không hiểu vì sao một đoạn thời gian của năm nào đó, cả hai không còn vui vẻ như cũ nữa.

Chuyện như thế nào thì ba người Thôi Kiệu Hôn không biết, chỉ nhớ ngày hôm đó Lý Nhĩ Vy trở về nhà rồi lại chạy về ký túc xá, miệng luôn mồm Đồng

Thần Toại đủ điều, sau đó cả bọn có hỏi nhưng lại bị cô ấy nổi cáu đối hờn. Về sau cũng không ai còn nói chuyện đó nữa, mà cô ấy với Đồng thiếu cũng không còn đi chung đường.

Nhưng mà một chuyện không thể thiếu đáng được đề cập, đó là vốn dĩ Chu Lâm biết được hoa khôi ban chính trị là qua Đồng Thần Toại. Còn Đồng Thần Toại biết Thôi Kiệu Hôn là từ chỗ Lý Nhĩ Vy. Suy cho cùng thì hai người Thôi Kiệu Hôn và Chu Lâm đến với nhau là nhờ phúc của hai người Lý Nhĩ Vy và Đồng Thần Toại.

Thôi Kiệu Hôn bên kia tắt điện thoại, cô khó hiểu hỏi: “Sao cậu lại khó chịu với Đồng thiếu thế?” Ngày trước khi còn làm bạn gái của Chu Lâm, Thôi Kiệu Hôn cũng rất có thiện cảm với Đồng Thần Toại.

Tuy rằng anh ta nằm trong nhóm thanh niên chơi bời, nhưng mà Đồng Thần Toại luôn biết chừng mực. Lễ độ, thân sĩ, hòa nhã, phóng khoáng, đó chính là những đặc điểm đáng có mà Thôi Kiệu Hôn nhìn thấy ở Đồng Thần Toại.

Giống như khi trước, lúc Thôi Kiệu Hôn bị đùa cợt ở KTV, khi đó tình cảm còn chưa gắn kết với Chu Lâm, cô may mắn gặp được Đồng Thần Toại, anh ta đã giúp đỡ cô ngay tại thời điểm đó.

Dù biết chỉ là thuận tay giúp bạn gái của bạn mình trong lúc nhất thời, nhưng mà đối với một người trong khoảnh khắc khó khăn mà được giúp đỡ như Thôi Kiệu Hôn, thật sự là đã khiến cô cảm kích cũng như thay đổi ánh mắt nhìn Đồng Thần Toại rất nhiều.

Lý Nhĩ Vy xụ mặt, đôi môi đỏ mèm mại bĩu xuống, “Anh ta từ hôn với tớ.”

Câu này như tiếng sấm nổ một cái đoàng xuống chỗ ba người Thôi Kiệu Hôn vậy. Trời ạ, tưởng là anh ta làm chuyện gì có lỗi lắm, hay là gia đình có vấn đề gì, ai ngờ lại là chuyện Đồng Thần Toại từ hôn với Lý Nhĩ Vy.

Lý do này cũng quá sức tưởng tượng rồi.

“Cậu biết lý do không?” Thôi Kiệu Hôn hỏi.

Vấn đề thanh mai trúc mã là ở trong tiểu thuyết. Hiện giờ bạn cô lại có một trúc mã như vậy, còn hết như tiểu thuyết là bị anh ta từ hôn. Cái này thật đúng là khiến người ta không thể nín nhịn tò mò.

Lý Nhĩ Vy buồn bã lắc đầu, “Đồng Thần Toại không nói cho tớ biết, gia đình cũng không nói cho tớ biết.”

Lục Phiến Nhu ngồi xuống giường, gác cằm lên vai cô ấy an ủi: “Đừng buồn, có chuyện thì cậu có thể tâm sự với bọn tớ mà.”

“Đúng vậy, coi như là hôm nay chúng ta dành một ngày cho chuyện vợ vãn đi, cứ nói hết tâm sự của các cậu, tớ sẽ là người phán đoán xem xét từng trường hợp một!” Tường Lệ cười hắc hắc nói.

Thôi Kiệu Hôn giật: “Cái gì mà chuyện vợ vãn. Lệ Lệ cậu không hiểu chuyện, mau lăn qua một bên đi.”

Tường Lệ lại cười bỉ ổi mấy tiếng.

Lý Nhĩ Vy thờ dãi, “Hôm đó tớ về nhà, vừa mới bước chân vào trong thì chỉ nghe thấy Đồng Thần Toại nói anh ta không thích tớ, không muốn tiếp tục hôn ước nữa.”

Vốn dĩ là hôm đó Lý Nhĩ Vy muốn tạo bất ngờ cho mọi người, cho nên mới không báo trước trở về. Nhưng mà trước khi đi cô lại nói chuyện này cho Đồng Thần Toại.

Tuy thế Đồng Thần Toại lại từ chối việc đưa cô về và đi cùng cô. Anh ta nói anh ta có việc. Và khi cô biết “việc” của anh ta là gì, thì cũng là lúc Lý Nhĩ Vy cảm thấy cực kỳ chán ghét Đồng Thần Toại.

Anh ta nói nào là nhà anh ta không thể tiếp tục mối hôn sự này nữa. Anh ta nói anh ta và Lý Nhĩ Vy không hợp. Anh ta nói trước đến nay anh ta chỉ xem Lý Nhĩ Vy là một cô bạn tốt không hơn không kém.

Là bạn tốt, bạn tốt mà lại chẳng thể nói rõ lý do vì sao lại từ hôn. Lý Nhĩ Vy có thể chấp nhận việc mình bị chối, nhưng lại khó thể chấp nhận anh ta lại không có lý do.

Lý Nhĩ Vy biết mình sớm đã đem lòng yêu Đồng Thần Toại, cảm giác khi nghe được câu “Chúng ta chỉ là bạn” của Đồng Thần Toại, cô đã từng nghĩ mình muốn đánh chết tên khốn đó biết bao nhiêu.

Không phải là Đồng Thần Toại không biết tình cảm ấy đâu, ngược lại anh ta đã từng đồng ý là thân mật với cô như thể hai người là một đôi duyên trời sắp đặt từ sớm vậy.

Rõ ràng là Đồng Thần Toại cũng nói yêu cô, rõ ràng anh ta cũng nói anh ta rất cảm ơn mối hôn sự từ bé này. Nhưng mà Lý Nhĩ Vy không hiểu vì sao Đồng Thần Toại lại đối xử với tình cảm của cô như vậy.

Lý Nhĩ Vy vừa khóc vừa kể hết nỗi u uất của mình ra, nước mắt cô lăn dài xuống má, trôi hết lớp phấn hồng, đường kẻ mắt bị lem lem dơ bẩn. Ấy vậy mà Lý Nhĩ Vy lại không quan tâm, đôi môi run rẩy bật ra từng tiếng nấc nghẹn khổ sở như muốn xé toạt tìm gan ba người Thôi Kiệu Hôn trong phòng.

Thôi Kiệu Hôn là người dễ xúc động, chỉ nghe mấy câu thôi mà lòng đã nóng như lửa đốt. Đôi mắt tròn ngập nước nửa giận nửa xót thay cho bạn thân của mình.

Tường Lê ôm Lý Nhĩ Vy, đợi cho cô ấy khóc xong rồi mới khó khăn cảm thán: “Phòng chúng ta thật là khổ. Ba người các cậu đều yêu trai ở ban quản trị, khôn khổ nhất đều nằm hết về chỗ chúng ta. Vũ Khôi thì lạnh nhạt, Chu Lâm thì dơ bẩn, đến nay thì Đồng Thần Toại cũng thật là khôn kiếp. Ai... ban chính trị đúng là không có duyên với ban quản trị mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ruợu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Đồ Em bên phải, đồ Anh bên trái

Lý Nhĩ Vy nghe xong câu này, bỗng nhiên không còn cảm giác u uất như cũ nữa.

Thôi Kiệu Hôn cười nói: “Ừ, nghiệt duyên.”

Vốn dĩ cô và Chu Lâm đã khó chấp nhận, hiện giờ Lý Nhĩ Vy và Đồng Thần Toại còn khó chấp nhận hơn nữa.

Lý Nhĩ Vy lau mặt, tâm tình lâu ngày u sầu giống như đã bị trận khóc vừa rồi trôi sạch, cô ấy hít mũi, lòng ngọt ngào nhìn những người bạn của mình, “Cảm ơn các cậu...”

Tường Lê cười ha hả: “Cảm ơn cái gì, chuyện vợ vắn này mà cậu cũng cảm thấy xúc động đến vậy thì sau này phải biết làm sao?”

Thôi Kiệu Hôn: “Chuyện này cậu giấu trong lòng lâu như vậy, cũng đã khổ sở như thế, vì sao lại không nói ra với bọn tớ?”

Lý Nhĩ Vy thở dài: “Tớ sợ các cậu sẽ cười tớ.”

Lục Phiến Nhu vỗ đùi mắng: “Cười thì chắc chắn sẽ cười, nhưng mà cậu cứ im im trong lòng, không cảm thấy khó chịu chút nào sao?”

Tường Lê cũng gật gật đầu phụ họa.

Bốn người làm bạn với nhau bốn năm đại học, chuyện buồn vui gì của ai cũng đều nói cho mọi người nghe. Một là tình cảm khăng khít, hai là chuyện khó chịu khi nói ra sẽ cảm thấy dễ chịu trong lòng hơn.

Giống như chuyện của Lục Phiến Nhu và Thôi Kiệu Hôn. Hai người các cô luôn tâm sự với nhau để cùng nhau tìm cách giải quyết vấn đề trong các mối quan hệ.

Bốn người các cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ giấu diếm nhau những chuyện buồn như thế này. Riêng lòng Thôi Kiệu Hôn lúc nào cũng muốn mình sẽ được nhập vào cuộc sống của bạn bè xung quanh, cho nên tùy những chuyện khác nhau, cô sẽ luôn kể với ba người bạn còn lại.

Lý Nhĩ Vy đã thoát khỏi mớ hỗn độn trong ngực bấy lâu nay, cô ấy cười xấu bảo: “Tớ không muốn nói chuyện này là bởi vì tớ sợ tớ sẽ không chịu nổi.”

Thanh mai trúc mã hai mươi năm, tình cảm gắn bó không phải ngày một ngày hai, vậy mà Đồng Thần Toại có thể thốt lên những lời làm tim Lý Nhĩ Vy như bị dao găm cửa vào. Lý Nhĩ Vy từng nghĩ, câu chuyện buồn này của mình sẽ không bao giờ nói ra, cô sẽ dìm chết nó ở trong đau khổ, nhưng mà cô không nghĩ tới, hiện giờ mình lại có thể tâm sự hết với ba cô bạn cùng phòng mình.

Nhưng mà bây giờ nói ra rồi mới phát hiện mọi thứ dễ dàng hơn cô nghĩ nhiều.

Thôi Kiệu Hôn cười: “Thế bây giờ đã ổn hơn chưa?”

Lý Nhĩ Vy nhoen miệng: “Rất tốt.”

Nói ra nhẹ nhõm rất nhiều.

Lúc này mọi chuyện đã xong xuôi, Tường Lê vẫn giữ cái giọng cợt nhả nói: “Nhìn cậu xấu như ma vậy Vy Vy à.”

Nước mắt nước mũi tèm lem, kẻ mất được vẽ cẩn thận bị chảy xuống một đường dài đến cằm, mắt mũi đỏ ửng, môi thì bị nhòe son, thật sự là khác hẳn người đẹp ban đầu được Lý Nhĩ Vy tạo dựng ra.

Lý Nhĩ Vy tròn mắt, chớp ngay cái gương đặt bên đầu lên soi, “Ồi khôn thật, các cậu lần ra chỗ khác đi.”

Vốn dĩ đang như tiên nữ giáng trần, kết quả là bị một câu của Tường Lê làm cho thành quỷ đội mồ.

Hiện giờ cũng đã khá trễ, nếu như còn quấy nữa, khẳng định đi ăn tối sẽ không kịp. Ba người Thôi Kiệu Hôn bị mắng biết điều lần ra chỗ khác, để không gian riêng cho Lý Nhĩ Vy chuẩn bị. Các cô đã xong hết rồi, chỉ do cái người còn lại thích làm quá mà thôi.

Thôi Kiệu Hôn quay lại giường lấy điện thoại, vừa cầm lên thì điện thoại đã run lên bần bật. Hóa ra là điện thoại hết pin, khổ thật, chỉ vừa để máy mở một chút mà đã như vậy rồi.

Cô lục tủ lấy dây sạc, sau đó nhanh chóng cắm điện.

“Áy ôi, Vy Vy tớ sắp ngất mất rồi.” Bỗng nhiên Lục Phiến Nhu hô lên, “Cậu đừng trang điểm nữa, về mảy vẽ mắt tô son thôi đủ rồi, da dẻ như vậy còn bày trò trát phấn, Vy Vy cậu có muốn ăn đấm không?”

Thôi Kiệu Hôn buồn cười, Lục Phiến Nhu luôn mắng người như vậy, chưa từng e dè mà làm xấu mặt xấu mũi người khác.

Tường Lệ ha hả cười, cô ấy đi đến chỗ Thôi Kiệu Hôn. “Chúng tớ ra ngoài trước.” Nói rồi nắm tay Thôi Kiệu Hôn chạy ra ngoài, hừm hừm, phải chọn quán ăn trước đã, nếu không bốn người chắc chắn là đói đến chết trước khi đến quán ăn.

Lục Phiến Nhu phẩy tay, phải mất hơn mười phút sau cô ấy mới cùng Lý Nhĩ Vy bước ra ngoài.

Tôn Dịch trở về nhà, vừa cởi giày ra anh bất chợt nhớ đến mình chưa mua dép trong nhà cho Thôi Kiệu Hôn. Ngày hôm qua để cô mang dép anh, cô cũng không ý kiến nhiều. Tôn Dịch lại nghĩ nghĩ, thôi thì kệ đi, không cần mua nhiều nữa, nhà hai người có hai đôi là đủ rồi.

Anh treo áo khoác lên giá, sau đó chậm chạp lê bước vào trong.

Ngày hôm nay anh có ba tiết dạy buổi sáng ở trường đại học, tối nay lại đi dạy thêm môn Anh ngữ bên ngoài. Thật là mệt chết đi được.

Tôn Dịch vào nhà bếp, mở tủ lạnh đồ ăn vẫn đầy đủ như cũ. Anh nhìn một chút, bỗng nhiên cảm thấy lười biếng vô cùng, cuối cùng quyết định nấu một gói mì tiện lợi.

Xé gói, nấu nước, động tác nhanh nhẹn cực kỳ quen thuộc. Trong lúc chờ nước sôi, Tôn Dịch lại chạy lên lầu thay đồ tắm rửa.

Căn phòng tối om, Tôn Dịch vừa mở đèn, đập vào mắt anh là cái vali cỡ lớn của Thôi Kiệu Hôn đặt cạnh tủ đồ. Anh đi đến tủ, mở cửa, đồ của cô đã được xếp một ít vào bên trong, đại đa số là đồ đi học, một vài bộ đồ ở nhà thoải mái.

Ngày hôm qua cô đã xếp vào trong, những bộ đồ nữ tính mềm mại được treo hết qua tủ bên phải, áo sơ mi của anh thì treo bên trái.

Tôn Dịch mở tủ dưới, quần tây của anh khá nhiều, cho nên một ít phải chen qua bên tủ của Thôi Kiệu Hôn. Những chiếc váy đi học ngắn cùn cùn được xếp gọn gàng, chông quần váy ngoài bên cạnh đều là màu tối, đại đa số là váy.

Hắn là những chiếc váy dài không quá đầu gối, ôm trọn cái mông tròn và quyến rũ của cô. Trong đầu không nhin được nghĩ tới dáng vẻ mê người của Thôi Kiệu Hôn đêm hôm qua, Tôn Dịch khó khăn hít một ngụm khí vào ngực.

Con bé này thích mặc đồ bó sát, chỉ thích váy ngắn áo ôm chứ không thích váy dài áo rộng. Tuy rằng hôm qua mặc đồ bảo thủ đề phòng anh, nhưng mà hôm nay Tôn Dịch bỏ đồ vào máy giặt mới phát hiện, cái quần đó là quần ôm chân.

Tôn Dịch ngược mắt nhìn tủ áo của Thôi Kiệu Hôn, anh lật mấy bộ ra xem. Đúng y như suy nghĩ, bộ áo đi học mà ôm ngắn như vậy, ba năm qua đi học vậy mà không giảng viên nào nhắc nhở cô sao?

Hơn nữa nhìn xem... Tôn Dịch lại lục lọi váy đi học của Thôi Kiệu Hôn, váy ngắn như vậy, sợ là chỉ cần gió lướt một cái là thấy hết đồ lót bên trong rồi.

Tôn Dịch hừ mũi, bỗng nhiên từ ngực xông lên cảm giác giận dữ không tên. Đã là nữ sinh đại học, vậy mà còn không biết ý tứ con gái gì cả.

Tôn Dịch nhìn qua vali đồ của Thôi Kiệu Hôn, một phen quyết định dọn đồ vào tủ. Mặc dù cái tủ này nếu chỉ một mình đồ anh thôi thì dư dả, nhưng mà thêm lượng đồ không lồ của Thôi Kiệu Hôn thì lại thiếu thốn.

Xem ra là một thời gian nữa anh cần phải đổi tủ đồ mới.

Tôn Dịch mở vali, ánh đèn sáng trong phòng phản chiếu màu sắc từ đồ cô hắt vào mắt anh đến chói mắt.

Một góc màu đỏ, một góc màu xanh, một góc màu trắng, một góc màu đen. Bốn góc bốn màu khác nhau, nhưng mà lại được xếp gọn gàng cực kỳ đã mắt. Đúng là xếp xong số đồ này vào vali như vậy, để anh đợi hơn một giờ đồng hồ cũng nói không ngoa...

Tôn Dịch cầm một bộ đầm đồ bên góc tay phải lên. Đây là đầm dài trơn, phía trên đơn giản chỉ là ôm ngực và thun ở eo, dưới thì có họa tiết lượn sóng mềm mại, phủ ở trên vật là một lớp bạc óng. Chiếc đầm hở vai, nhìn qua thật sự rất là bắt mắt.

Đầm rất dài, chắc là dài đến mắt cá chân. Tôn Dịch ngắm nghía một lúc thật lâu, anh sờ thử chất liệu vải, trong lòng thầm đoán chắc giá của bộ đầm này

rất cao. Và hẳn là bộ đầm này chỉ hợp với việc dự tiệc hoặc là đến những nơi sang trọng mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói: Ông trời ~ hạng mục tăng lên vượt trội khiến cho ta có cảm giác như lên thiên đường. Bình luận nói vì sao thầy Tôn lại ngốc đến mức để cho bạn học Thôi xách mông về trường. Ta đáp suy nghĩ người trưởng thành với suy nghĩ của người trẻ tuổi có giống nhau sao?

Đợi một chút đi, hãy để cuộc sống đi theo lối bình thường nhất. Qua chương này, các mẹ sẽ đến với chuyên mục theo đuổi vợ trẻ của thầy Tôn thôi.

Lạy trời.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đoạn đường tuổi thanh xuân

Tôn Dịch lấy móc treo đồ treo bộ đầm đồ dài của Thôi Kiệu Hôn lên. Anh đẩy hết áo đi học của Thôi Kiệu Hôn qua tủ treo áo sơ mi của mình, sau đó mới treo hết số đồ trong vali của cô vào chỗ trống bên phải tủ.

Ừm... đồ của anh đơn giản lắm, ngoài áo sơ mi ra thì chỉ có một vài cái áo thun ở nhà bình thường thôi. Còn đồ của cô thì nhiều cực kỳ, may là được Tôn Dịch cẩn thận phân loại thành đồ đi học riêng, đồ ở nhà riêng, rồi đồ ra ngoài riêng..., theo thứ tự và màu sắc rõ ràng để nhận biết.

Tôn Dịch gật gù nhìn tủ quần áo, thật sự là tuyệt vời. Anh lại ngồi xuống, xem xét trong vali còn đồ gì nữa không.

Lục lọi lục lọi một lúc, cuối cùng Tôn Dịch phát hiện được một ngăn nhỏ ở phía góc trái vali. Anh mở ra, đồ bên trong lập tức khiến anh bật cười.

Tôn Dịch đứng dậy đẩy cái tủ nhỏ bên cạnh tủ quần áo ra; cái tủ nhỏ này có ba ngăn, ngăn trên là đồ linh tinh của anh, ngăn giữa là đồ lót của anh, ngăn cuối là vợ của anh. Tôn Dịch lấy hết đồ ngăn trên cùng ra, sau đó xếp từng cái từng cái quần lót và áo ngực của Thôi Kiệu Hôn vào trong.

Tôn Dịch đã ba mươi bốn tuổi rồi, sức chịu đựng bình tĩnh kiềm chế tâm tình của anh tốt lắm. Tôn Dịch sẽ không vì những món đồ quyến rũ này mà toét miệng cười một cách biến thái đâu. Anh cũng sẽ không đồ mặt ngượng ngùng hay là tay chân run rẩy đâu. Những thứ này thì có là gì cơ chứ, cùng lắm thì trong đầu anh chỉ đang chậm rãi hiện lên hình ảnh Thôi Kiệu Hôn ngọt ngào nằm trên giường mà thôi.

Được rồi, đừng suy nghĩ nữa. Cuối cùng thì chỉ quá năm phút đồng hồ, Tôn Dịch cũng nhắm mắt dọn hết số đồ nhỏ nhắn đáng yêu còn sót lại trong vali của Thôi Kiệu Hôn.

Nhìn thành tựu của chính bản thân mình, Tôn Dịch vui vẻ thở phào một hơi.

Bởi vì căn phòng quá mức rộng rãi, cho nên tiếng thờ ra của anh bị không gian xung quanh làm loãng đi, mạnh mẽ thổi vào vách tường khiến nó vang vọng kỳ lạ.

Tôn Dịch nhướn mày, sau cùng đóng cửa tủ rồi lấy một cái áo sơ mi xám đi tắm.

Tôn Dịch quá quen thuộc với kiểu một mình như vậy rồi. Kể từ khi anh học xong đại học, thì phần lớn cuộc sống anh chính là yên ắng như vậy.

Một tuần có một ngày vui vẻ ở nhà cũ, còn lại thì tự mình chăm sóc cho bản thân, căn nhà đẹp đẽ này có bao giờ chứa đựng thêm âm thanh nào khác ngoài giọng nói và tiếng thờ ra hít vào của anh đâu.

Nhưng mà mười năm rồi đã là như vậy, hiện giờ có thêm người hay không cũng chẳng khiến cho Tôn Dịch phải suy nghĩ quá nhiều. Thôi Kiệu Hôn đến đây, đồ cô ở đây, nhưng mà cô thì lại không. Ngày hôm qua chỉ có thể cười đùa một chút, bây giờ thì chỉ có Tôn Dịch xếp đồ giúp cô.

Được rồi, Tôn Dịch thừa nhận bản thân mình khá là buồn. Ma xui quỷ khiến như thế nào lại để cho cô gái nhỏ đó chạy đi mất. Vốn dĩ là chỉ mới được ăn thịt lần đầu, Tôn Dịch còn tưởng là mình sẽ được ăn tiếp vào ngày hôm nay, kết quả là chưa ăn đã thì thịt đã tự động chạy đi mất.

Tôn Dịch thả lỏng người dưới dòng nước, anh thở dài. Không hiểu vì sao hiện giờ lại nhớ Thôi Kiệu Hôn quá, không biết cô đã ăn gì chưa, cô đang làm gì, hay là đang ở với ai.

Nghĩ rồi lại nghĩ, lúc chiều anh đã nhắn cho cô tin nhắn nếu rảnh thì gọi cho anh. Mà đến hiện giờ cô vẫn chưa gọi, hẳn là cô còn đang vui chơi với mấy cô bạn khác rồi. Chắc là phải đến khuya thì Thôi Kiệu Hôn mới gọi cho anh cũng nên.

Tôn Dịch lại nhớ đến vẻ mặt của cô lúc sáng. Thôi Kiệu Hôn đúng là ngốc quá, thế nào lại không hiểu vì sao anh giận được nhỉ? Anh đã thể hiện rõ ra như vậy rồi cơ mà.

Ai... thật là khó chịu chết đi được.

Tắm rửa xong xuôi, Chu Lâm vừa lau tóc vừa đi ra ngoài phòng tắm bắt điện thoại: “Chào.”

Đầu máy bên kia truyền qua một trận ồn ào hỗn loạn nào đó, một lúc sau Chu Lâm mới nghe được giọng nói phấn khởi của Đồng Thần Toại: “Chu Lâm, cậu mau tới đây đi, chúng tớ vừa mới phá vỡ tòa thành của kẻ địch.”

Chu Lâm khó hiểu nhíu mày, lại nghe âm thanh gào thét dữ dội của đầu máy Đồng Thần Toại.

Nghe được mấy câu bên kia là “tầm nhắm 7cm”, “tốc độ 200km/h”, “độ cao 1308 mét”, “bề dày...”, lúc này Chu Lâm mới hiểu là Đồng Thần Toại vừa nói cái gì.

Chu Lâm hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Đồng Thần Toại không nghe rõ: “Hả?”

Chu Lâm gào lên: “Các cậu đang ở đâu?”

Đồng Thần Toại trả lời: “Nhà đồ đoạn đường Ông cống số 8.”

Chu Lâm nhìn đồng hồ, chần chờ một lúc mới nói: “Được, vậy đợi tớ.”

Đoạn đường Ông cống số 8 là đoạn đường dành cho sinh viên của các trường đại học thành phố này.

Ở khu đại học này có tất cả là 12 đoạn đường Ông cống, được phân chia thành các đoạn đường riêng biệt dành cho sinh viên của các trường khác nhau. Mà đoạn đường số 8 là khu sinh viên của đại học Lưu Sơ đến đông nhất, cho nên có thể nói đây là đoạn đường của trường Lưu Sơ.

Nếu như là sinh viên năm nhất hoặc năm hai, khả năng đến đoạn đường này là rất ít. Lý do thứ nhất là do đoạn đường số 8 này có rất nhiều lưu manh, cũng không phải vì sinh viên năm ba, năm tư, năm năm hay là cựu sinh viên nổi danh như thế nào, nhưng cũng ít nhiều người đến đây cũng không phải là sinh viên trong trường. Hơn nữa tập nham tứ phía cực kỳ nhiều, nào là trường nội cận, trường ngoại cận đủ thứ. Lý do thứ hai là vào đoạn đường này rất dễ bị lạc đường. Tuy rằng nói là đoạn đường nhưng độ dài có thể nói là hơn một con đường, ngã rẽ của nhiều vô số kể, nhà cao tầng rộng san sát kéo dài nhau từ đầu đường đến cuối đường.

Còn nhớ lúc trước đám người Thôi Kiệu Hôn đã vào đây từ năm nhất, nhưng các cô vẫn còn lạc khi đã học năm ba.

Chu Lâm lái chiếc Maybach đen chạy nhanh đến điểm hẹn. Anh ta đếm đủ số tiền cá cược cùng đám bạn, sau đó mới tìm chỗ đỗ xe rồi đi ra.

Tuy rằng vào trường cùng lúc với đám người Đồng Thần Toại và Thôi Kiệu Hôn, nhưng Chu Lâm là người đến nơi này đầu tiên. Vì thế mà không chỉ ở đoạn đường này, Chu Lâm còn quen thuộc với nhiều đoạn đường khác nữa.

Chu Lâm đi bộ qua con hẻm nhỏ, qua lối đi này sẽ đến nhà đồ mà đám bạn anh ta đang ở.

Chu Lâm vừa đi vừa suy nghĩ, con đường số 8 là nơi ngày trước anh ta hay đưa Thôi Kiệu Hôn đến. Anh ta muốn cô cùng anh ta đi vào thế giới mà anh ta thích, anh ta muốn dẫn dắt cô vào cuộc sống của anh ta. Cho nên trong khoảng thời gian quen nhau, có thể nói đoạn đường Ông cống là nơi chứa đựng nhiều kỷ ức của hai người nhất.

Hiện giờ đi lại, chỉ mới có bao ngày thôi mà cảm giác lại khác lạ vô cùng.

Kể từ khi Thôi Kiệu Hôn về nhà mẹ, thật sự là Chu Lâm chưa từng đi cùng ai vào đoạn đường này. Cho dù đám người Đồng Thần Toại rủ rê đi chẳng nữa, anh ta cũng không muốn đi, bởi vì trong lòng anh ta cho rằng, nơi vui vẻ này mà không đi cùng Thôi Kiệu Hôn thì còn gì là vui nữa.

Xem ra đúng là không có Thôi Kiệu Hôn thì nơi đây buồn thật.

Con hẻm nhỏ chỉ lác đác vài người, hầu như ai cũng vội vã chạy đi. Con hẻm tối om ẩm ướt, vách tường có thể cũng đã có rong rêu, dưới đất thì bùn nước và vô số kim tiêm ống chích.

Nhưng khác hẳn với mọi người, Chu Lâm vẫn giữ nguyên bộ dáng nhàn nhã chậm rãi bước đi. Đôi giày hàng hiệu sang trọng gắm vào bùn đất, viên giày bị dính chút nước dơ, may mắn là giày màu đen cho nên khó thể thấy rõ. Điện thoại trong túi rung lên, Chu Lâm biết đó là đám người Đồng Thần Toại, cho nên không quan tâm vẫn cứ đi tiếp.

Thật ra nếu là lúc trước, điện thoại mà có người gọi thì Chu Lâm sẽ nhanh chóng tiếp máy. Ngoài Đồng Thần Toại ra, gia đình luôn không quan tâm đến Chu Lâm, khi có Thôi Kiệu Hôn bên cạnh, lúc anh ta đi đâu đó, cô sẽ luôn gọi điện thoại hoặc là nhắn tin nhắc nhở anh ta nhớ dùng bữa đúng giờ, nhớ ngủ đúng giấc, nhớ phải khóa cửa trước khi lên phòng... Thôi Kiệu Hôn đối xử với Chu Lâm rất tốt, có thể nói là cả đời này Chu Lâm có gặp bao nhiêu người cũng không tìm được một người bạn gái tốt với mình như Thôi Kiệu Hôn.

Tiếng điện thoại ma sát với túi quần vọng lại trong hẻm nhỏ. Chu Lâm cúi đầu bước đi, một vài người quen biết anh ta vừa đi ngang qua nhìn thấy anh ta thì hô lên chào hỏi: “Chu thiếu.”

Chu Lâm gật đầu thật nhẹ, rất nhiều người gọi anh ta là Chu thiếu, chỉ riêng Thôi Kiệu Hôn thì chưa từng gọi anh như thế. Cô nói gọi “Chu thiếu” nghe rất xa cách, cô thích gọi anh là “Lân đại ca”, “Lân Lâm”, “Tiểu Lâm”,... Chu Lâm nhớ Thôi Kiệu Hôn rất thích đặt tên, tùy theo tâm trạng mà cô luôn gọi anh ta bằng những cái tên khác nhau.

Nhưng mà đó là chuyện lúc trước, bây giờ thì hẳn là khi gặp anh ta, Thôi Kiệu Hôn ngay cả cái liếc nhìn cũng lười tặng cho nữa, huống chi là một cái gọi “Chu thiếu”?

Chu Lâm cười khổ, làm sao đây... Anh ta ước gì có thời gian có thể quay lại nửa năm trước, anh ta sẽ không làm ra những chuyện tán tận lương tâm, Thôi Kiệu Hôn cũng sẽ không rời khỏi anh ta.

Nhưng tiếc là, thời gian trôi qua rồi, có mộng mơ cũng chẳng thể trở lại.

Tường Lệ thích nhất là đi bar. Mỗi khi bốn người các cô đi ăn khuya hay là có tiệc tùng gì, ý tưởng đầu tiên của cô ấy chính là đến quán bar!

Sau khi cả đám bốn người com nước xong xuôi rồi, Tường Lệ nhìn giờ vẫn còn sớm, cho nên cô ấy hí hửng đề nghị: “Chúng ta đi nhảy đi.”

Lục Phiến Nhu là cô gái nhu mì thuộc đẳng cấp gái ngoan chính hiệu, mỗi lần Tường Lệ rủ đi nhảy thì chỉ có thể là nhảy ở mấy nơi kỳ quặc trong đầu cô ấy.

“Tớ không đi.”

Tường Lệ trợn mắt, ôm chầm lấy Lục Phiến Nhu hét: “Đi đi mà, đi đi mà.”

Lý Nhĩ Vy khoác tay qua Thôi Kiệu Hôn cười bảo: “Vũ Khôi mà biết Phiến Nhu đi bar là sẽ hành chết cậu ấy.”

“Không sao đâu.” Tường Lệ hùng hổ cam đoan: “Tớ sẽ bảo vệ cậu. Hôn nữa chúng ta chỉ đi một chút, chúng ta không nói ra thì chắc chắn Vũ Khôi sẽ không biết.”

Trong lòng Lục Phiến Nhu thật ra cũng rất muốn đi chơi cùng với mọi người, nhưng mà cô ấy không thể quên được lúc trước cô ấy chỉ đi đêm có một chút thôi, bên ngoài ồn ào quá cho nên không tiếp máy Vũ Khôi được. Lúc đó anh ấy đã giận cô mấy ngày liền, lúc hết giận rồi còn lôi cô lên giường làm cho mấy trận liên tiếp.

Đó quả thật là một ngày kinh khủng đối với Lục Phiến Nhu. Cho nên hiện giờ cho dù muốn đến cách mấy, Lục Phiến Nhu vẫn cứng rắn không đồng ý.

Lý Nhĩ Vy than vãn mấy hồi, thật ra thì mấy chỗ quán bar này nọ có rất nhiều đàn ông. Tuy rằng hơi tạp nham một chút nhưng mà ở chỗ đó lại tìm được rất nhiều thú vui. Cô ấy thích được người khác để ý, thích cảm giác được nhiều người truy đuổi, cho nên mới nói đi cùng Tường Lệ mới đúng phong cách của Lý Nhĩ Vy.

Thôi Kiệu Hôn đứng một bên nhìn bạn mình mà chỉ biết cười. Trong số bốn người, phải nói cô là người dễ tính nhất.

Chỉ cần mọi người không bỏ nhau ở lại, thì dù có là nơi nào Thôi Kiệu Hôn cũng sẽ đi chung. Có lẽ vì thế mà khi một ai đó nêu lên đề nghị riêng, mọi người sẽ không lập tức hỏi Thôi Kiệu Hôn trước, không phải vì cô không quan trọng, mà mọi người biết dù có như thế nào thì Thôi Kiệu Hôn vẫn luôn bên cạnh bọn họ.

Thôi Kiệu Hôn kéo Lục Phiến Nhu qua một bên, bản thân cô ấy đã không thể đi cùng với Tường Lệ, vậy thì không nên miễn cưỡng nữa. “Lệ Lệ đi cùng với Vy Vy đi, còn tớ đi chung với Phiến Nhu.”

Lý Nhĩ Vy tỏ vẻ tiếc nuối. Có người đẹp như Thôi Kiệu Hôn vào cửa, sợ gì không làm tâm điểm chú ý kia chứ. Nhưng mà hiện giờ không thể để Lục Phiến Nhu một mình được, cho nên cô ấy và Tường Lệ cũng chỉ có thể làm vậy.

Lục Phiến Nhu đồng ý: “Cũng chỉ có Hôn Hôn là tuyệt nhất. Chúng ta hẹn nhau ở đâu đây?”

Tường Lệ buộc miệng: “Tớ muốn đến đoạn đường Ông công.”

Ở đoạn đường Ông công mới có quán bar lớn quen thuộc, xưa đến nay Tường Lệ luôn đến đó, hiện giờ cô ấy không thể đi đâu ngoài đoạn đường Ông công được.

Ngược lại, vừa nghe đến địa điểm này, Thôi Kiệu Hôn lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Về mặt của cô hết sức khác lạ, vừa nhìn thôi cũng đủ biết Tường Lệ đã nói sai rồi. Lục Phiến Nhu nhăn mặt, cô ấy đẩy nhẹ tay Tường Lệ một cái.

Tường Lệ biết mình lỡ lời, vội vàng sửa chữa: “Tớ nhầm, chúng ta đi chỗ khác.”

“Không cần.” Thôi Kiệu Hôn tiếp lời, “Đến đoạn đường Ông cổng đi, chúng ta chơi một bữa nay thôi.” Quá khứ dầu gì cũng là quá khứ, đây là chuyện sớm muộn không thể nào trốn tránh mãi được.

Hiện giờ đoạn đường Ông cổng cũng không còn là gì đối với cô nữa. Cho nên dù có như thế nào, tâm tình Thôi Kiệu Hôn cũng không một gợn sóng

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Lo lắng

Bốn người cùng nhau bắt xe đến đoạn đường Ông cổng. Thôi Kiệu Hôn nói cô muốn đến đoạn đường số 4 trường Thư Ngạn để chơi. Ở đó có rất nhiều trai đẹp, và lại nơi đó cũng là nơi tốt nhất trong 12 con đường. Lục Phiến Nhu tỏ vẻ Thôi Kiệu Hôn ở đâu thì mình ở đó.

Lý Nhĩ Vy nói chỉ cần nơi nào có trai là được. Nhưng mà Tường Lệ thì lại không đồng ý: “Bạn trai cũ của tớ là lão đại của đường số 4, các cậu muốn đến đó thì giết tớ trước đi.”

Lý Nhĩ Vy khó chịu, “Thư Ngạn nổi tiếng là nhiều trai đẹp, cậu không muốn đi thì đến đường nào một mình đi.”

Tường Lệ cũng bắt đầu dỗi: “Tớ sợ sẽ gặp người ta, ngày đó quen nhau làm như là sắp cưới nhau đến nơi, ai ai cũng biết chuyện.” Cứ cho là sẽ không gặp lại bạn trai cũ, nhưng mà chỉ cần đến đó thì chắc chắn ai cũng sẽ nhận ra Tường Lệ chính là người yêu cũ của lão đại đoạn đường số 4.

Thôi Kiệu Hôn hết chỗ nói: “Vậy cậu muốn đi đâu?”

Tường Lệ nói: “Tớ rất xin lỗi, quán bar ở đoạn đường số 8 chính là nhà của tớ. Tớ muốn đến đó.”

“...” Dù không muốn tránh, nhưng mà khi nghe đến thật sự là chẳng có cảm giác vui vẻ gì.

Hiện giờ đã gần tám giờ, nếu còn chưa quyết định thì khẳng định trước 11 giờ sẽ không thể về ký túc xá. Vì thế, cuối cùng thì bốn người Thôi Kiệu Hôn cũng chọn đi đường tắt đến đoạn đường số 8, vượt qua con đường số 12 bằng cách đi bộ.

Hừm... hơi xa một chút nhưng mà cũng không phải không kịp.

Tường Lệ đã cố gắng nhớ kỹ lối đi đến địa điểm cuối cùng, cho nên chỉ quá mười lăm phút, bốn cô gái đã dùng hết tốc độ cho phép để đến đoạn đường số 8.

Nơi đây cũng không khác trong ký ức. Ngoài việc đông đúc hơn thì đoạn đường này vẫn sáng bừng nhộn nhịp như cũ. Những quán ăn, quán bar, quán rượu tràn người nổi nhạc ùng ùng. Âm thanh hòa với ánh sáng kinh người khiến cho bốn cô gái nhỏ lóa hết cả tai cả mắt.

Ở đây đại đa số là sinh viên trường đại học Lưu Sơ, ngoại trừ tân sinh viên ra, thì đoạn đường này hết tám mươi phần trăm là có thể nhận ra Hoa hậu giảng đường Thôi Kiệu Hôn.

Chỉ có điều, nam và nữ, sinh viên mới và sinh viên cũ đều phân biệt cách chào hỏi với cô khác nhau.

Nữ sinh mới thì: “Thôi học tỷ không đi cùng thầy Tôn ư?”

Nữ sinh cũ thì: “Nghe nói Á học tỷ/Á đồng học vừa mới đổi xe mới.”

Nam sinh mới thì: “Học tỷ, chị có thể chụp hình với em một tấm được không?”

Nam sinh cũ thì: “Mỹ nhân, em có muốn đi cùng bọn anh không?”

Và tất nhiên là số nữ sinh cũ nói nhiều lời hơn rồi.

Những lần đầu Thôi Kiệu Hôn chỉ có thể cười cười bỏ qua, ra vẻ mình là một người rộng lượng không chấp nhặt chuyện nhỏ nhặt. Nhưng mà dần dần số người thể hiện thái độ quá đáng khiến cho cô cảm thấy rất là khó chịu. Vì cái quái gì mà sinh viên của trường mở miệng ra là chào hỏi cô kiểu thế vậy hả?

Chuyện của cô, Tôn Dịch và Chu Lâm đã sớm bị quản lý diễn đàn trường xóa sạch rồi. Hiện giờ trên diễn đàn trường chỉ cần có thể gắn tên một trong số ba người thôi là sẽ lập tức bị xóa. Chính Thôi Kiệu Hôn đã thử đăng tin nhưng mà không được, như vậy thì còn cái lý gì mà mọi người lại có thể tỏ thái độ như vậy?

Hơn nữa, Á Giáng Lân có liên quan gì đến chuyện của cô? Một con ả tiểu tam không đáng chấp nhận thì được phép dính dáng đến cô sao? Thôi Kiệu Hôn nghĩ một chút, nam sinh thì không cần nói, chẳng lẽ nữ sinh của trường bị ngốc hết à?

Nhiều lần như vậy, Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ luôn là người chặn miệng của kẻ khác.

Lý Nhĩ Vy chắn trước mặt Thôi Kiệu Hôn, cô ấy lạnh mặt nhìn đám nữ sinh trước mặt nói: “Các cô có vấn đề gì?”

Cô gái bên kia mặc bộ đầm đen bó sát, đứng chính giữa một bọn con gái ăn mặc diêm dúa cười cợt: “Em chỉ muốn hỏi Chu thiếu như thế nào thôi mà. Đạo gần đây thấy anh ấy cứ hay đưa Á học tỷ đến đây, không biết hai người đó sao rồi nữa.”

Lý Nhĩ Vy cười nhạt: “Muốn hỏi Chu thiếu như thế nào thì đi mà tìm Á Giáng Lân, chuyện của anh ta có liên quan cái ** gì đến bọn này?”

“Chị à.” Cô gái đó nũng nịu vuốt tóc: “Thật ra thì em chỉ muốn chụp với Thôi học tỷ một tấm hình mà thôi.” Nói rồi còn đưa tay vào ví toan muốn lấy điện thoại ra.

Tường Lệ đưa tay cản: “Muốn chụp hình thì gọi mẹ của mày lên đây. Liếm đất mười cái rồi tao cho mày chụp.” Giọng nói đủ cao ngạo, đủ mạnh mẽ.

Cô gái đó vừa nghe xong thì ngẩn ra, hiển nhiên không hiểu Tường Lệ ở nơi nào xuất hiện. Nhưng mà chỉ vài giây sau, tiếp thu đủ lượng thông tin khí thế của Tường Lệ, cô ta lập tức trốn lớn hai mắt, ngón tay dài chỉ vào mặt Tường Lệ, môi son đỏ như chấu máu hét: “Mày!”

Lý Nhĩ Vy ghét nhất là bị người khác chỉ tay vào mặt. Cô ấy nhìn ngón tay của cô ta trước mắt Tường Lệ thì máu nóng nổi hết lên đầu. Lý Nhĩ Vy không nói nhiều lời lập tức bắt lấy bàn tay đó, nghiêng răng nói từng chữ: “Mày cút.”

Thôi Kiệu Hôn sợ sẽ có chuyện lớn, hiện giờ đã có rất nhiều người nhìn đến chỗ này. Hơn nữa đám người bên kia tuy rằng là nữ hết nhưng lại rất đông. Cô vội nắm tay Lý Nhĩ Vy lại, muốn nói thôi đi thì phía sau lại có tiếng cười vang: “Em yêu, đám ranh con này là ai vậy?”

Tôn Dịch ăn xong bát mì thơm lừng tự mình làm, anh lái xe đến trường dạy học thêm.

Đường từ nhà đến trường học thêm là đi bên phải, nhưng mà Tôn Dịch lại muốn rẽ xe qua trái. Bởi vì bên trái sẽ đi ngang qua trường đại học Lư Sơn, đi thẳng mãi sẽ đến ký túc xá nữ của trường. Tôn Dịch muốn nhìn qua đó một chút, chỉ cần nhìn thôi là đủ rồi.

Chiếc Vivere chạy bon bon trên đường cái, đến gần đoạn trường đại học, chiếc xe lại giảm chậm tốc độ. Tôn Dịch lướt thật chậm qua ký túc xá, bên tay anh cầm điện thoại đang vang tiếng chuông chờ của Thôi Kiệu Hôn.

Anh đã gọi ba cuộc, nhưng mà lại chẳng ai nghe máy. Tôn Dịch nhìn số điện thoại dài được lưu tên “Cục cưng” trên máy, lòng anh nửa lo lắng nửa sốt ruột.

Tôn Dịch không rõ vì sao mình lại lo lắng như vậy, cứ như đang cảm nhận được Thôi Kiệu Hôn đang gặp phải chuyện gì.

Tôn Dịch lại kiên trì gọi thêm vài cuộc nữa, nhưng mà kết quả lại chẳng ai nhận máy. Anh đặt điện thoại xuống ghế bên cạnh, mấy giây sau đột nhiên điện thoại lại đổ chuông.

Tường là Thôi Kiệu Hôn gọi lại mình, Tôn Dịch gần như là chớp mắt bắt lấy điện thoại, không nhìn tên người gọi mà lập tức áp máy lên tai: “Kiệu Hôn.”

“...” Bên kia yên lặng chốc lát, lúc sau mới nghe được giọng nói đậm chất đàn ông nói: “Thầy Tôn, tôi là quản lý trung tâm Anh ngữ, anh đã mượn mười phút rồi.”

Tôn Dịch giật mình, anh đưa điện thoại ra xa, cuối cùng nhìn rõ được người gọi đến mới lặng lẽ thở dài: “Xin lỗi, tôi đang trên đường.”

“Được, chào thầy.”

“Chào.”

Tôn Dịch lại thả điện thoại xuống một lần nữa, anh đưa tay cởi bỏ nút áo đầu sơ mi. Cảm giác khó chịu này là gì đây, lồng ngực tức tức bức bối, hệt như chính mình sắp gặp phải tai nạn gì vậy.

Tôn Dịch nhìn đồng hồ, đã là tám giờ hai mươi phút, phải chín giờ bốn mươi lăm anh mới xong tiết dạy. Giờ đó gọi lại cho Thôi Kiệu Hôn thì có được không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Sự cố

Tìm Thôi Kiệu Hôn rơi lộp bộp xuống khi nhìn thấy kẻ đến. Đoàn thanh niên đến đường như đã quá quen thuộc với Thôi Kiệu Hôn. Bọn hắn nhìn thấy cô thì cười khẩy châm chọc: “Hoa hậu của tôi, nhìn thấy tôi có vui không em?”

Kẻ nói tất nhiên là Trùng Khánh Tư, người được mệnh danh là “nấm mốc Tái Thượng”. Hai năm trước, hắn từng là một trong số những người theo đuổi Thôi Kiệu Hôn. Gia thế tuy rằng cũng lớn, nhưng mà so với Chu Lâm thì có mấy phần kém cạnh. Và lại, Trùng Khánh Tư là một tên bạo lực không biết nương tay với phụ nữ, lúc trước cũng vì đã nhìn thấy cảnh tượng hắn đánh nữ sinh trong trường, cho nên Thôi Kiệu Hôn mới mất hết ấn tượng tốt đối với hắn.

Lúc Thôi Kiệu Hôn và Chu Lâm mới bắt đầu yêu, Trùng Khánh Tư đã từng tìm đến Chu Lâm kiểm chuyện đánh nhau. Khi ấy cô nhớ không lầm Chu Lâm đã bị ăn mấy cú của hắn, nhưng bù lại thì Trùng Khánh Tư cũng bị Chu Lâm giáng cho một trận nhớ đời.

Lúc trước Trùng Khánh Tư học ở ban kinh tế trường Lưu Sơ, nhưng mà kể từ lúc hết lần này tới lần khác bị người của Chu Lâm trả đòn thì chuyển trường. Hiện giờ thì hắn lại sang Tái Thượng, trường học dành cho con nhà giàu và hắn hoi trở thành “đại ca” của trường rồi.

Hồi trước Thôi Kiệu Hôn cũng không phải là đối xấu với Trùng Khánh Tư, chỉ là do chính hắn tự biến tự diễn, nghĩ rằng cô xấu tính kiêu căng mới không chịu đồng ý lời đề nghị của hắn.

Trùng Khánh Tư mặc bộ đồ thể thao rộng thùng thình, cực kỳ phù hợp với dáng người to lớn vạm vỡ của hắn. Đám thanh niên đi theo sau hắn hình như cũng là tay quyền anh, trông ai cũng lưng hùm vai hổ bặm trợn đáng sợ.

“Chà, đã lâu không gặp, em lại đẹp ra rồi đấy Hôn Hôn của tôi.” Trùng Khánh Tư bước lại gần, đầu gạt gù dùng ánh mắt trên đầu ngón tay dừng lại ở ngực Thôi Kiệu Hôn, “Xem hai bác vỗ béo em như thế nào, đẹp đấy.”

Trùng Khánh Tư là đồng hương với Thôi Kiệu Hôn. Lúc trước khi cô trở về nhà mới phát hiện ra điều này, khi đó Chu Lâm biết được đã có bao nhiêu tức giận nói muốn đi cùng cô, nhưng kết quả vẫn là không được đi cùng. Đơn giản là lúc đó Thôi Kiệu Hôn có anh họ đi cùng, cho nên dù Trùng Khánh Tư có muốn cũng không thể làm gì được cô.

Nhưng mà dù trước hay sau thì Thôi Kiệu Hôn vẫn là một người của công chúng*, mặc cho trong lòng có ghét Trùng Khánh Tư, cô cũng không tỏ thái độ quá đáng, chỉ là trong lòng thâm nhạo báng hắn mà thôi.

“Đã lâu không gặp, anh vẫn chẳng khác gì lúc xưa.” Thôi Kiệu Hôn nhẹ nhàng kéo tay Lý Nhĩ Vy qua một bên, cô bước lên đứng đối diện với Trùng Khánh Tư.

Hắn cười ha ha, ngược lại lại đi đến bên cạnh cô gái vừa rồi bị Lý Nhĩ Vy bắt giữ tay, “Đúng vậy, chẳng khác gì ngoại trừ cách xa em mấy mét.”

Đây là kiểu nói chuyện ngu ngốc gì vậy? Tường Lệ phi nhỏ trong lòng, không phải là cô ấy không biết cái tên Trùng Khánh Tư này, lúc trước bạn trai cũ cô ấy là bạn qua lại với hắn, nhưng mà đó cũng không có nghĩa là cô ấy có thiện cảm với tên này.

Hôn Hôn là cái danh của riêng những người thân thuộc mới có thể gọi Thôi Kiệu Hôn, Trùng Khánh Tư lấy cái tư cách gì mà gọi Kiệu Hôn như vậy? Tường Lệ giận trong lòng dữ lắm, nhưng mà nhìn thấy thái độ của Thôi Kiệu Hôn đối với hắn thì chẳng thể làm gì là im lặng đứng một bên. Nhưng chỉ khi tên khốn này dám làm gì Thôi Kiệu Hôn, Tường Lệ dám cam đoan mình sẽ xông lên “tấn” hắn ra trò.

Ngược lại Lý Nhĩ Vy thì không như vậy. Tính cô ấy vốn đã nóng nảy, tuy rằng chuyện buồn cũ đã giải tỏa, nhưng mà cơn giận vẫn cứ âm ỉ trong ngực, hiện giờ có chuyện như vậy, đúng là trùng hợp kiếm chuyện đã phóng sinh cơn tức của mình.

Lúc trước Trùng Khánh Tư đã từng đánh nhau với Chu Lâm, đương nhiên người chịu đòn cũng không thiếu đàn em của anh ta. Mà một trong số những người bị đánh và đánh hắn nhiều nhất cũng có mặt Đồng Thần Toại.

Trùng Khánh Tư nhớ khi đi học quân sự, hắn đã từng nhìn thấy hình của một cô gái trẻ nằm trong ví Đồng Thần Toại và Chu Lâm. Hiển nhiên người trong ví Chu Lâm thì Trùng Khánh Tư biết, còn người trong ví Đồng Thần Toại thì lại không. Hiện giờ nhìn thấy Lý Nhĩ Vy đứng sau Thôi Kiệu Hôn, Trùng Khánh Tư không khỏi nhớ lại hình ảnh trong ký ức của mình.

Hắn cười khẩy, “Xem này, chẳng phải là cô người yêu xinh đẹp của Đồng thiếu đây sao?”

Lý Nhĩ Vy không ngờ tới Trùng Khánh Tư lại nói mình là người yêu của Đồng thiếu như vậy, bất giác lại ngăn người ra mấy giây. Lúc sau Lý Nhĩ Vy mới có thể nhận biết được Đồng thiếu trong lời Trùng Khánh Tư là Đồng Thần Toại, người mà mình đã nhắc đến trong câu chuyện buổi chiều.

Bấy giờ câu đó của hắn giống như chọc trúng chỗ đau của cô ấy, Lý Nhĩ Vy trừng mắt, không kiên nhẫn dẩu môi lên mắng: “Người yêu em gái anh! Bà đây là mẹ của tên khốn đó, không biết gì thì cầm cái miệng chó của anh lại đi.”

Trùng Khánh Tư bị dọa giật mình. Thôi Kiệu Hôn cũng không đoán được Lý Nhĩ Vy sẽ chửi hắn như vậy, cô muốn can cô ấy lại, nhưng mà lại trễ hơn lời nói của cô gái đứng cạnh Trùng Khánh Tư bên kia: “Mày câm miệng! Mày có biết đây là ai không hả?”

Lý Nhĩ Vy đẩy mạnh Thôi Kiệu Hôn ra, một phen chỉ tay vào mặt cô ta nói: “Bà đây biết cả mười đời nhà hắn, còn mày là cái quái gì? Khôn hồn thì xéo đi, chỗ này không chứa những loại gái bán như mày!”

Dù chưa biết cô ta là người như thế nào, nhưng mà chỉ dựa qua mấy lời nói ban đầu và phong cách ăn mặc thôi là Lý Nhĩ Vy đã liệt cô ta vào danh sách “gái bản”. Điều này đối với một đứa con gái chỉ mới học năm hai như cô ta thật sự đúng là điều không thể chấp nhận nổi.

Vì một câu này của Lý Nhĩ Vy, đám người Thôi Kiệt Hôn và bọn Trùng Khánh Tư còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì đã thấy cô gái đó lao đến tát thẳng vào mặt Lý Nhĩ Vy một cái.

Thôi Kiệt Hôn muốn can sự cố lại, nhưng mà chân chỉ vừa mới nhấc lên, Lý Nhĩ Vy đã chớp mắt nắm tóc cô ta, một phen vung nắm đấm giáng thẳng xuống mặt cô ta. Hệt như là một người “đàn ông” đánh nhau, những cú đấm như trời giáng của Lý Nhĩ Vy liên tục hạ xuống, chỉ mới một phút thôi mà tay cô ấy đã dính máu từ mũi và miệng cô gái xấu số nằm dưới đất.

Lúc là sinh viên năm nhất, Tường Lệ và Lý Nhĩ Vy đã cùng nhau tham gia lớp học võ nâng cao, tuy rằng đã quá tuổi để học môn nghệ thuật này, nhưng mà không thể không nói hai cô ấy là người giỏi trong những người giỏi. Dù cuối năm ngoái hai người đã dừng học, nhưng mà nắm đấm của Lý Nhĩ Vy vẫn mạnh như vậy, chẳng khác gì khi còn đi học.

Thôi Kiệt Hôn bị một màn này làm cho nín thở trờng mắt. Cô vội vàng bắt lấy tay Lý Nhĩ Vy lại, muốn ngăn cho cô ấy đánh người ta đến thảm, nhưng mà Tường Lệ lại không cho phép điều đó xảy ra.

Tường Lệ vừa học võ, lại từng là người yêu của lão đại Thư Ngạn, không biết là đã nhìn thấy bao nhiêu trận đánh nhau đến chết đi sống lại của đàn ông con trai rồi. Mưa dầm thấm lâu, dường như Tường Lệ đã bị nhiễm chút máu của bọn lưu manh còn đó. Cô ấy kéo Thôi Kiệt Hôn ra sau, ném đến chỗ Lục Phiến Nhu đang tái mặt một bên hét lên: “Hai người tự lo đi!”

Nói rồi Tường Lệ chạy đến trước mặt Trùng Khánh Tư, khuôn mặt khá ái hung dữ nói: “Chuyện của phụ nữ thì đừng rảnh mà xen vào. Bà đây nói trước cho anh biết, muốn vung tay với bà thì đến Thư Ngạn mà tìm Dương Sung!”

Trùng Khánh Tư giật mình. Trước đến nay không phải là hắn chưa từng nhìn thấy cảnh phụ nữ con gái đánh nhau, nhưng mà cảnh tượng trước mắt thật sự là khác xa với ký ức hắn từng có rồi.

Động tĩnh ở chỗ Thôi Kiệt Hôn vốn đã lớn, hiện giờ lại vì cuộc ẩu đả bất ngờ của Lý Nhĩ Vy lại khiến cho nhiều người vây quanh nhiều hơn. Những người bên ngoài nửa háo nửa sợ đưa máy ảnh lên quay phim, màn hình điện thoại mờ mờ ảo ảo qua ánh đèn của con đường làm cho hình ảnh đám người Lý Nhĩ Vy đánh nhau nhòe đi.

Cô gái mạnh miệng lúc đầu bị Lý Nhĩ Vy đánh cho bất tỉnh, nhìn thấy “chị cả” của mình bị như vậy, hiển nhiên là bọn con gái kia cũng không thể nào đứng yên. Bọn họ giận dữ nằng chửi, cùng nhau xông lên kéo tóc nắm áo Lý Nhĩ Vy ra. Tường Lệ vừa đánh vừa giúp Lý Nhĩ Vy, bên này vừa bị kéo tóc đã nhanh tay vịn ngược tay kẻ kia, bên kia vừa bị cào ở cổ đã thô lỗ đâm vào mặt kẻ đó.

Thôi Kiệt Hôn nhìn màn này mà hai mắt loạn hết cả lên. Đám người bên kia đông dữ lắm, chỉ có hai người Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ thôi thì làm sao có thể đánh nổi. Cô muốn xông vào giúp hai người họ, nhưng mà tay một bên đã bị Lục Phiến Nhu giữ chặt.

Không phải là Lục Phiến Nhu không muốn can, chỉ là cô ấy không muốn Thôi Kiệt Hôn xảy ra chuyện gì. Và lại Lục Phiến Nhu biết Tường Lệ rất khá, cô ấy từng đánh cho một đám thanh niên sống dở chết dở, vậy thì đám con gái này có là gì đối với cô ấy đâu.

“Hôn Hôn, đừng lo, hiện giờ chúng ta mau tìm cách, nếu không sẽ có chuyện lớn.” Mặt Lục Phiến Nhu đã tái, nhưng mà cô ấy vẫn cố an ủi Thôi Kiệt Hôn.

Thôi Kiệt Hôn sợ chết rồi. Cô bắt tay Lục Phiến Nhu, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự lo lắng cực độ, “Làm sao đây, hay là cậu gọi cho Vũ Khôi đi.” Thôi Kiệt Hôn nhìn quanh một vòng, mắt hết nhìn đằng này đằng kia nhưng cuối cùng chẳng thấy được bóng dáng bọn người Trùng Khánh Tư đâu hết.

Bấy giờ Lục Phiến Nhu mới nhớ được việc này, cô ấy nhanh chóng gọi cho Vũ Khôi, nhưng mà gọi mãi mấy cuộc Vũ Khôi vẫn không bắt máy. Hai người Thôi Kiệt Hôn đã nóng hết ruột hết gan, hiện giờ cả hai đều không biết phải làm sao. Bất chợt, Lục Phiến Nhu nhớ đến lúc trước Chu Lâm đã từng đánh nhau với bọn người Trùng Khánh Tư như thế nào, cô ấy không suy nghĩ nhiều, lập tức lên tiếng: “Cậu gọi cho Chu Lâm đi, biết đâu anh ta có thể gọi theo Đồng Thần Toại đến, như vậy thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Tuy rằng không hiểu vì sao mình lại có ý nghĩ này, nhưng Lục Phiến Nhu lại không cho rằng đây là chuyện sai.

Quen nhau thời gian lâu, hiển nhiên Thôi Kiệt Hôn đã thuộc nằm lòng số điện thoại của Chu Lâm rồi. Nhưng cô hoàn toàn không đoán được bạn thân của mình lại đề nghị chuyện này.

Nhìn thấy Thôi Kiệt Hôn tỏ vẻ khó xử, Lục Phiến Nhu khó có lúc giận dữ nói: “Cậu xem tình hình đã là lúc nào, cậu có nhớ số thầy Tôn không? Nếu không nhớ thì mau gọi cho Chu Lâm đi, chỉ một lần thôi, cùng lắm sau này trả anh ta một bữa ăn, tở lo cho mạng sống của hai người kia lắm rồi.”

Thôi Kiệt Hôn nhìn quanh, quả thật tình huống bây giờ rất là kinh khủng. Đám người Trùng Khánh Tư thì im hơi lặng tiếng biến mất, Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ đánh người đến mức tay cũng dính máu tươi. Xung quanh rất nhiều người vây lại, có một số thì đánh chung, có một số thì ngăn cản. Con đường số 8 này hỗn tạp đủ chuyện, biết là nguy hiểm cho bạn thân mình nhưng Thôi Kiệt Hôn và Lục Phiến Nhu lại chọn cách xử lý khác.

Thôi Kiệt Hôn cầm điện thoại, cuối cùng hạ quyết tâm nhấn một dãy số thật dài. Cô ấn gọi, chỉ mất mấy phút thôi, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói gấp gáp của Chu Lâm.

Bản gốc Trùng Khánh Tư tên là Trùng Khánh Tử, nhưng mà bởi vì nghe tên không hay lắm cho nên editor đã đổi "Tử" thành "Tư" :-P.

*Ở đây Thôi Kiệu Hôn đã là Hoa hậu giảng đường ba năm ở Lưư Sơ, tuy không phải là người nổi tiếng (hoặc trong showbiz) nhưng cô được đông đảo người ủng hộ, yêu mến hay nói cách khác là người hâm mộ, cho nên trong trường hợp này có thể nói Thôi Kiệu Hôn là nhân vật của công chúng.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.